

Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu - 3 / H. Fırat

Burada üçüncü bölümünü sunduğumuz "Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu" başlıklı beş bölümlük metin, 2005 yılında yapılmış çok daha kapsamlı bir inceleme ve

eleştirinin alt bir başlığını oluşturmaktadır.

Son gelişmelerin devrimci bir bakış açısıyla anlaşılmasına önemli bir katkı sağlayacağı inancıyla metni bölümler

halinde okura yeniden sunuyoruz.

Türkiye'de Kürt sorununun bizzat Kürt akımları tarafından reformist bir çerçevede ele alınması yeni bir durum değildir. **s.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 20
9 Aralık 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

Suriye'de denklem değişirken...

**Ortadoğu halkları
emperyalistlerin
kiskacında!**

**Baas rejiminin çöküşü
ve Suriye**

Emperyalistlerin Suriye'ye yönelik müdahaleleri, kaos yaratmış olsa da halkların direnişi karşısında başarılı olma şansına sahip değildir.

**Emperyalist saldırganlık
tırmandırılıyor: 3. cephe Suriye**

Suriye'de cihatçı çeteler eliyle başlatılan saldırı Gazze ve Lübnan'a karşı yürütülen barbarlık savaşının devamıdır. Baş aktörler emperyalist güçlerdir.

**Didim'de beş sınıf devrimcisi
tutulandı!**

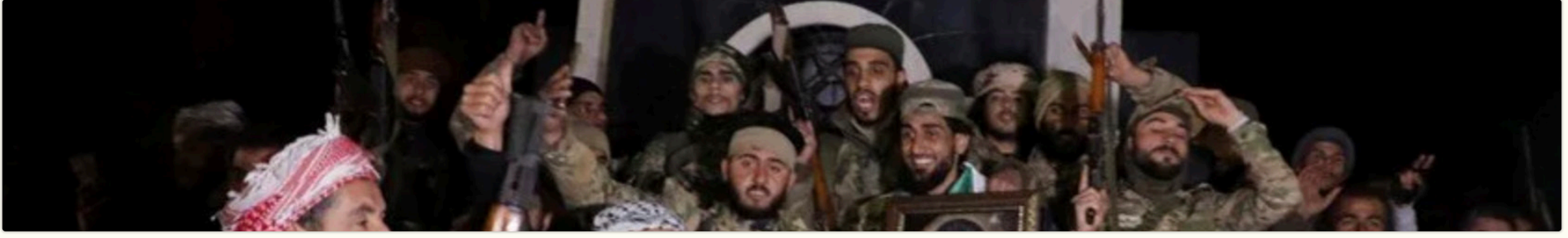
Fatma Alökmen, Yücel Memiş, Serdar Gür, Rohat Ayas ve Emine Turan gözaltına alınıp çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandılar.

Kapitalist dünyada savaş çığırıklığı artıyor

s.17

Nükleer silahlar, çevre ve iklim

s.18

Suriye'de denklem değişirken...

Ortadoğu halkları emperyalistlerin kiskacında!

Suriye'de, iç savaş sürecinde oluşan eğreti dengeleri sarsan gelişmeler yaşanıyor. ABD emperyalizmi ve Siyonist İsrail eliyle bir süredir tırmandırılan çatışma ve savaşlar Filistin'de, Lübnan'da ve Suriye'de yıkıcı sonuçlar yaratırken, bütünüyle Ortadoğu halklarını etkileyecek gelişmelerin de önü sonuna kadar açılmış bulunuyor.

SURİYE'DE DENKLEMLER DEĞİŞİRKEN...

Suriye'deki geçici statükoları günler içerisinde altüst eden olaylar dizisi bu gerçeğin son örneği oldu. 2011 yılında bizzat emperyalistler eliyle zemini hazırlanan, Siyonist İsrail ve Türk sermaye devleti gibi işbirlikçi güçler tarafından sürekli körüklenen iç savaş, Suriye'yi cehennem koşullarının içerisine sürüklemişti. Rusya'nın kendi çıkarları üzerinden denkleme dahil olması ve İran'ın doğrudan bir taraf olarak iç savaşta konumlanması ülkeyi emperyalist hegemonya mücadelesinin arenasına çevirmişti.

2011 yılında, ABD merkezli batılı emperyalist güçlerin Suriye'ye musallat ettiği, eğitip donatarak savaş alanına sürdüğü IŞİD ve türevi cihatçı çeteler ülkedeki bir dizi bölgeyi hızla kontrol altına almıştı. Esad yönetiminin daha o tarihte belirgin bir zayıflık içerisinde olduğu görülmüş, iç savaş boyunca Rusya ve İran desteği ile ayakta kalmayı başarmıştı. Aynı destek, başta Halep olmak üzere bir dizi önemli kent ve bölgenin tekrardan Esad yönetiminin eline geçmesinin de temel belirleyeni olmuştu.

Öte yandan, Suriye iç savaşında Kürt halkı PYD-YPG önderliğinde önemli bir inisiyatif göstermiş, ABD'nin de desteği ile Rojava'daki cihatçı çeteleri temizlemeyi başarmıştı. İlerleyen dönemde SDG çatısı altında birleşen güçler fiilen Rojava

Özerk Yönetimi'ni ilan etmişti.

2010'lu yılların sonlarına gelindiğinde güneyde Rusya-İran destekli Esad yönetiminin, Rojava'da ise ABD destekli Kürt hareketinin egemen olduğu bir Suriye tablosu ortaya çıkmıştı. Bu tabloyu, 2016 sonrasında ülkedeki cihatçı çetelerin sürüldüğü İdlib ve Türk sermaye devletinin Kuzey Suriye'de doğrudan işgalci olarak yerleştiği bölgeler tamamlıyordu. İç savaş, fiilen üçe bölünmüş bir Suriye gerçeği doğurmuştu. O dönem kurulan bu denklemin her an sarsılmasına ve alt üst olmasına yol açacak potansiyeller ise yerli yerinde duruyordu. Zira, emperyalist güçlerin ülkedeki varlığı, çözüme kavuşmamış karmaşık sorunlar yumağı ve rejimin belirgin zafiyeti Suriye'yi her türden müdahaleye açık bir hale getirmişti. Tüm bunlar Suriye'yi yeni kaoslara sürüklenmeye açık bir pozisyonda tutuyordu. Son on gün içerisinde yaşananlar bu olgunun pratikte doğrulanması oldu.

SURİYE'DE YAŞANANLAR VE BÖLGE HALKLARINA BIRAKTIĞI DERSLER

Emperyalistler, halkların ya da o an için arkasında durdukları güçlerin çıkarlarını değil son tahlilde kendi hesaplarını esas alırlar. Hangi çıkar ve politikalar, arka planda ne türden hesaplara konu olduğu belirsizliğini korusa da, son olaylar bağlamında Rusya'nın Suriye'deki tutumuyla yeniden doğrulanmış bir kuraldır bu. Cihatçı çeteler gün gün Esad rejiminin üzerine yürürken, Ukrayna üzerinden uzun süreli yıpratma savaşına çekilmiş Rusya'nın olayları izleyen bir konuma geçmesi bunun güncel bir örneğidir. Dolayısıyla, ayakta kalmayı Rus emperyalizminin ve İran'ın desteği ile başarabilen Esad yönetiminin günler içerisinde çökmesi şaşırtıcı olmamıştır. Öyle ya, günümüz dünyasında emperyalistlerin ipiyle

kuyuya inenlerin oradan çıkmasının hiç bir garantisi bulunmuyor.

Bu deneyim, emperyalist savaş ve saldırganlığın tüm yıkımını ve acısını yaşayan bölge halklarına önemli mesajlar veriyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında net bir tutum alamayan, kendi iç dinamikleri üzerinden emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele geliştiremeyen; tersine umudunu ya kendi gerici rejimlerine ya da şu veya bu emperyalist gücün varlığına bağlayan halklar döne döne benzer yıkımları yaşamaktan kurtulamayacaktır.

Halihazırda Esad rejiminin yıkılmasıyla Rusya ve İran en temel dayanaklarını yitirmiş bulunuyorlar. ABD'nin başını çektiği batılı emperyalist kamp düne göre daha güçlü bir pozisyonda Suriye'dedir ve bugün sahada sergilenen, emperyalist/Siyonist projenin kendisidir. Dolayısıyla, buradan başta Kürtler ve Araplar olmak üzere, Suriye'de bulunan halklar payına özgürlük ve kalıcı barışın çıkması mümkün değildir. Tersine ülkeyi sonu gelmez etnik ve mezhepsel çatışmaların ve kaosun içerisine sürükleyecek yeni bir dönemin kapıları aralanmış bulunuyor. Arka planda Amerikancı Türk sermaye devletinin ve soykırımcı Siyonistlerin ellerini ovuşturması, ortaya çıkan yeni tablo üzerinden Suriye'ye yeni ve kapsamlı müdahalelere hazırlanmaları bunu gösteriyor. HTŞ gibi ilkel cihatçı gruplara yol vermeleri ve ülke halklarının başına daha güçlü bir şekilde musallat etmeleri bu kirliliği ve kanlı hesapların yeni bir evresini oluşturuyor.

ORTADOĞU HALKLARI EMPERYALİZMİN KISKACINDA!

Önümüzdeki dönemde ABD emperyalizminin, işbirlikçi Türk sermaye devletinin ve Siyonistlerin Suriye'deki mazlum

halklara yeni bir düzeyde kölelik dayatacağı açık. Amaçları ise ülkede tam bir hakimiyet kurmak, batılı emperyalistlere ve Siyonistlere karşı halihazırda ön planda olan direnç odaklarını bölgesel düzeyde ezmek, kendi hegemonyalarını Ortadoğu ölçeğinde pekiştirmektir. Bu yolla Filistin davasını kalıcı bir şekilde bertaraf etmeyi, "direnç ekseninin" belini kırmayı, Lübnan'ı da içerisine alacak şekilde Akdeniz'de İsrail'den Türkiye'ye uzanan hat üzerinde "Batı eksenini" oluşturmayı ve en nihayetinde İran'ı daha ileriden kuşatmayı hesaplıyorlar.

Bir kez daha görülmüştür ki, emperyalistler "özgürlüğün", "demokrasinin" ve "barışın" değil kendi egemenliklerinin peşindedir. Bunun için yapamayacakları çılgınlık, uygulamayacakları kirliliği ve kanlı politika yoktur. Suriye'nin bugün düşürüldüğü durum bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir. Bu aynı gerçeklik emperyalistlerin girdiği Libya'da, Irak'ta, Afganistan'da ve daha birçok ülkede halkları derin acılara sürüklemiştir. Emperyalistlerin müdahale ettiği bu ülkeler derin bir kaos ve belirsizlik içerisindedir.

Dolayısıyla, Ortadoğu halkları kaderlerini emperyalistlerin eline terk etmemelidirler. Tersine, kendilerine yıllardır büyük acılar yaşatan, ülkeleri yakıp yıkarak kaosa sürükleyen, etnik ve mezhepsel çatışmaları kaşıyarak savaşları tertipleyen, toplamında dünyayı yeni küresel savaşların eşiğine getiren emperyalist haydutlara karşı devrimci direnişi ve mücadeleyi büyütmelidirler. Bunun dışındaki her arayış, kapitalist-emperyalist dünyanın çıkmaz sokaklarında yeni yıkım ve acılarla baş başa kalmakla sonuçlanacaktır. Suriye örneğinde olduğu gibi...

Baas rejiminin çöküşü ve Suriye

A. Vedat Ceylan

“Tarihin akışı, sınıf mücadelesinin sonuçlarıyla biçimlenir; baskı altında tutulan kitlelerin isyanı, her zaman yeni bir geleceğin başlangıcını müjdelir.”

Karl Marks

Baba Hafız Esad’la başlayan ve oğul Beşar Esad’la devam eden “Esad Hanedanlığı” ve Baas rejimi 8 Aralık’ta cihatçıların başkent Şam’ı ele geçirmeleriyle çöktü.

Suriye’de 1963 yılında gerçekleşen askeri darbe, Baas Partisi’nin iktidara gelmesiyle sonuçlandı.

Hafız Esad’ın 1970’te gerçekleştirdiği bir iç darbe ile “Esad Hanedanlığı”na adım atılmıştı. Baba Esad’ın ölümünden sonra, 2000 yılında oğul Beşar Esad babasından devraldığı liderlikle otoriter Baas rejimini devam ettirdi.

Ancak, 2011 yılında başlayan “Arap Baharı” protestoları, Suriye’yi büyük bir iç savaşa sürükledi ve Suriye’nin defakto bölünmesine yol açtı.

Bir taraftan emperyalist ambargo diğer taraftan her geçen gün halk desteğinden daha yoksun hale gelen Beşar Esad’ın Baas rejimi ancak Rusya ve İran’ın desteği ile ayakta durabiliyordu.

2024 yılı itibarıyla, halk desteğinden iyice yoksun kalan Baas rejimi, uluslararası ambargolar, Siyonist İsrail’in bombardımanları eşliğindeki süren askeri baskılar, Türkiye’nin besleyip büyüterek sahaya sürdüğü cihatçı çetelere yol verilmesi nedeniyle dönülemez yola sürüklendi.

27 Kasım 2024’te harekete geçen/geçirilen cihatçı grupların 8 Aralık’ta Şam’a girmeleri, bu sürecin doruk noktası oldu.

ŞAM’IN DÜŞÜŞÜNÜN ARDINDAKİ DİNAMİKLER

HTŞ Birleşmiş Milletler’in terör listesinde yer almaktadır. ABD ve Türkiye, HTŞ’yi hala yasadışı bir terör örgütü olarak sıfatlandırmaktadırlar.

Türkiye ve küresel güçlerin HTŞ’nin Şam’a ilerleyişinin yolunu düzlemeleri, “yasal mafya” ile “yasadışı mafyanın” nasıl bir ve aynı olduğunu göstermektedir.

HTŞ’nin bu denli hızlı ilerleyişi, yalnızca Türkiye’nin silah ve lojistik desteğiyle açıklanamaz. Şam’ın düşüşü, 7 Ekim’de Gazze’de başlayan, Lübnan’da devam eden ve İran’ın destek yollarının kesilmesiyle şekillenen bir stratejinin parçasıdır.

Bu süreçte Türkiye ve İsrail’in yanı sıra ABD’nin yol vermesi ve Rusya’nın açık bir onayı olmasa da zımnen “sarı ışık” yakması, gelişmeleri hızlandırdı.

Halk desteğinden yoksun, moral olarak çökmüş ve yıpranmış rejim güçleri, silahlarını da geride bırakarak kaçtı.

Bu durum, cihatçı grupların rejimi hızla devirmesine yol açtı. Ancak Şam’ın düşüşünden sonra paylaşılan “kutlama” görüntülerinin, yalnızca küçük cihatçı çete ve militan çevrelerine dayanması, bu grupların da halk desteğinden yoksun olduğunu ortaya koyuyor.

Irak ve Libya’da diktatörlükleri devirmek bahanesiyle yaratılan kaos ve bitmeyen savaş ortamlarının sonuçları ortadayken, Suriye’de benzer bir senaryonun sahnelenmekte olduğu açıkça görülüyor.

Bu denklemde, savaş ve kaos ortamı yaratılarak Suriye’nin kaynaklarının yağmalanması ve terör devleti İsrail’in “güvenliğinin” sağlanmasının amaçlandığı biliniyor.

EMPERYALİZMİN VE SİYONİZMİN PLANLARI

Suriye’nin parçalanması yönündeki planlar, Irak ve Libya’daki kaos senaryo-

larına benzer şekilde kurgulanmıştır.

Emperyalist güçler, savaş ve kaos ortamında bölgenin kaynaklarını ele geçirmek ve İsrail’in güvenliğini sağlamayı hedeflemektedir.

Bu doğrultuda üç stratejik hedef öne çıkmaktadır:

“-Fırat’ın doğusunda ABD destekli SDG kontrolündeki alanların genişletilmesi

-Suriye-Lübnan sınırının garantiye alınması

-Suriye’nin Irak ile kara bağlantısının kesilmesi”

Bu hedefler, İsrail’in bölgedeki hegemonyasını güçlendirmek ve direniş hareketlerini etkisizleştirmek için oluşturulmuştur.

Gazze’deki soykırım, Lübnan’da yıkım ve Suriye’nin parçalanması, bu planların birbiriyle bağlantılı halkalarını oluşturmaktadır.

Direniş ve geleceğe dair öngörüler Suriye’de yaşananlar, bölgesel bir rejim değişikliği olmanın ötesinde, emperyalist ve Siyonist güçlerin halklara karşı yürüttüğü geniş kapsamlı bir saldırdır.

Ancak, bu saldırıların nihai başarısı kesin değildir.

Direniş hareketleri, tüm zorluklara rağmen varlığını sürdürmekte; bölge

halklarının iradesi, emperyalist planları boşa çıkarma potansiyelini taşımaktadır.

Suriye, Irak ve Libya örneklerinden öğrenilecek dersler, bu tür senaryoların sonuçlarının her zaman istikrarsızlık ve yıkım olduğunu göstermektedir.

Sonuç olarak, emperyalist ve Siyonist güçlerin Suriye’ye yönelik müdahaleleri, kısa vadede kaos yaratmış olsa da halkların direnişi karşısında uzun vadede başarılı olma şansına sahip değildir.

Şam’ın düşüşü, sadece bir rejimin sonunu değil, aynı zamanda bölgedeki güç dengelerinin yeniden şekillenmesini de işaret etmektedir. Antonio Gramsci’nin dediği gibi:

“Özgürlük, halkların kendi iradesine dayanır ve bu irade hiçbir zaman tamamen bastırılamaz. Her yıkımdan bir diriliş filizlenir.”

Bu süreçte, halkların kendi kaderlerini tayin etme mücadelesi, en kritik unsur ve belirleyici eksen olmaya devam edecektir.

Emperyalist / Siyonist saldırganlık tırmandırılıyor

Üçüncü cephe Suriye

Cihatçı terör örgütlerinin Suriye'ye karşı başlattıkları saldırı Gazze'de soykırım, Lübnan'da yıkım ve katliamlar serisinin yeni halkasıdır. Halklara yönelik bu barbarca saldırılar emperyalist/Siyonist patentlidir. HTŞ başta olmak üzere cihatçı terör örgütleri tetikçi olarak kullanılıyor. Suç ortakları listesinde Türk devleti ve dümeninde bulunan dinci-faşist AKP-MHP rejimi ilk sırada yer alıyor. Erdoğan-AKP rejimi olmadan ne 2011'de Suriye'ye karşı tezgahlanan savaş o kadar yıkıcı olabilirdi ne de Netanyahu'nun verdiği tüyo ile cihatçı terör seferberliği yeniden başlatılabilirdi.

Terör emirliği İdlib'den başlatılan saldırıya, Saray rejiminin maşa bağladığı ve Suriye Milli Ordusu (SMO) adını taktığı cihatçı çeteler de katılıyor. Yani Saray rejimi sadece besleyen, koruyan, silahlandıran, yönlendiren bir rol oynamıyor, yanısıra Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin imdadına yetişmek için başlatılan savaşa dolaysız bir şekilde katılıyor. Yayılmacı/ilhakçı histerisi şiddetlenen ve cihatçı saldırının başlatılmasında kritik rol oynayan Saray rejiminin şefi Tayyip Erdoğan ile soykırımcı Netanyahu direnen halklara karşı aynı hendekte mevzi almış durumda.

NEDEN SURİYE?

Suriye'nin hedef alınması için farklı sebepler sıralanabilir. Saldırıda rol alanların hedefleri arasında kimi farklılıklar da var. Saldırının hazırlanıp başlatılmasında birinci derecede rol oynayan dinci-faşist Saray rejiminin yayılmacı, ilhakçı hedefleri ön plandadır. Tetikçi olarak kullandığı cihatçıları sahaya sürerek mümkün olduğu kadar geniş alanları işgal ettiği bölgelere katmaya çalışıyor. Özellikle Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) denetimindeki bölgeleri işgal etmeye öncelik veren Saray rejimi, işgal edilen Halep'in de belli bölgelerini kontrol etmek için SMO çetelerini kullanıyor. Bundan dolayı Halep'te SMO ile HTŞ arasında şimdiden parsa kapma kavgasının başladığına dair haberler var.

Bu arada Halep'in işgalinin ardından cihatçı çetelerin Hama kentine dönük saldırıları devam ederken, Fırat'ın doğusunda da gelişmeler yaşandı. SDG Suriye ordusunun denetimindeki bölgeye saldırıya başladı. SDG'ye göre 7 köy ele geçiril-

di. Şam kaynakları ise, işgalci Amerikan ordusunun hava bombardımanı ile desteklenen iki saldırının püskürtüldüğünü söylüyor.

SDG, emperyalist/Siyonist güçlerle Saray rejiminin desteğindeki cihatçılarla Fırat'ın batısında çatışıyor. Halep merkezinde ise Kürtlerin yaşadığı iki mahalleden HTŞ ile anlaşarak çekildiği söyleniyor. Ama aynı anda Fırat'ın doğusunda HTŞ'yi koruyup/kollayan ABD'nin desteği ile Suriye ordusuna saldırıyor. Bu saldırıların daha büyük bir çatışmaya dönüşme olasılığı dışlanmazken, genel olarak çatışmaların şiddetlenme ihtimalinin yüksek olduğu görülüyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan'la görüşen Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in, "cihatçıları Halep'ten çek" mesajı vermesi işe yaramazsa, savaşın yayılma olasılığı yüksek olacak.

Suriye'nin yaralı bedeni üç koldan parçalanmaya çalışılıyor. Zira emperyalist/Siyonist barbarlara göre Suriye'nin çok büyük bir suçu var: Ne ABD-İsrail önünde diz çöküyor ne Filistin ve Lübnan direnişlerine verdiği desteği kesiyor. Soykırımcı çetenin şefi Netanyahu, bundan dolayı Esad'ın ateşle oynadığını söyleyerek tehdit etti. Ardından planlanan cihatçı terör saldırısı başlatıldı.

Suriye'nin Rusya ile Sovyetler Birliği döneminden beri devam eden ilişkileri, İran'la stratejik işbirliği içinde olması gibi farklı etkenler olsa da esas mesele, Esad yönetiminin hem ABD'nin havuçlarını reddetmesi hem tehditleri karşısında diz çökmemesidir. Filistin ve Lübnan direnişlerine verdiği desteği kesse, ırkçı-Siyonist rejimle ilişkileri normalleştirse, ABD ile Batılı emperyalistlerin gözdesi olurdu. Halkların bedelini ağır bir şekilde ödediği terör ve işgal savaşlarının esas nedeni, tüm kuşatma ve zorluklara rağmen Şam yönetiminin ABD-İsrail karşısında sergilediği bu kararlı tutumdur.

TEMEL MESELE IRKÇI-SİYONİST REJİMİN HİMAYESİDİR

Gazze'de soykırıma devam eden İsrail, halen zafer kazanabilmiş değil. Yakıp yıktı, katletti, yok etti. Buna rağmen işgalci savaş aygıtı her gün Filistinli direnişler tarafından vuruluyor. Lübnan'a saldırı, yine yakıp yıktı, Hizbullah lideri Hasan Nasrallah dahil birçok lideri ve binlerce kişiyi katletti. Bunlara güvenip "yeni bir

Ortadoğu oluşturmaktan" söz etmeye başladı. Lübnan topraklarını işgal saldırısı başladı. Ancak sonuç yine fiyasko oldu.

Yaklaşık iki ay süren işgal saldırısı Lübnan direnişinin sert duvarına tosladı. Soykırımcı ordu ağır kayıplar verdi. Yaralı, ölü, sakat, intihara eğilimli askerlerin sayısı binleri buldu. Netanyahu, Hizbullah'la ateşkesi kabul etme gerekçelerini sıralarken ordunun yeniden toparlanmaya ihtiyacı olduğunu itiraf etmekte kaldı. Bir dönemlerin "yenilmez ordusu" diye pazarlanan işgalci savaş aygıtı halkların direniş karşısında hezimetle uğradı. Hizbullah savaşçılarının attığı balistik füzeler ise "demir kubbe" denen savunma sistemini delik deşik etti. Hizbullah'ın İHA'ları Netanyahu'nun yatak odasına kadar ulaştı. "Yahudilere müreffeh, güvenli yurt" diye pazarlanan İsrail'in öyle olmadığı Aksa Tufanı eylemi ile görülmüştü. Şimdi ise bu durum çok daha belirgin bir hale geldi.

Soykırıma, katliamlara, yakıp yıkmalara rağmen ortaya çıkan bu sonuç ırkçı-Siyonist rejimi olduğu kadar, onu himaye eden ABD ve Batılı emperyalistleri de diken üstünde bıraktı. İşgal ettiği Filistin toprakları üzerinde kurulan bu işgalci, yayılmacı, saldırgan aygıtın korunması için eteklerinde ne varsa dökmeye başladılar. Batının "demokratik değerlerini" savunduğunu iddia edenler soykırımcılarla, savaş suçlularıyla aynı mevzide buluştular.

Kuşkusuz ki, yaşananların emperyalistler arası hegemonya çatışmasıyla da doğrudan bağlantısı var. Zira ABD ile diğer Batılı emperyalistlerin destek ve onayı ile İngiliz emperyalizmi tarafından imal edilen Siyonist aygıtın çöküşü, bu emperyalist cephenin Ortadoğu'da büyük bir darbe alması anlamına geliyor. Çöküşü önlemek için soykırım da yapılar, milyonları göçe de zorlarlar, barbarlığı en uç noktalara da vardırırlar, cihatçı terör örgütleri imal edip kullanırlar, trilyonlarca dolar da harcarlar. Nitekim bunların tümünü şu ana kadar Filistin, Lübnan ve Suriye'de yaptılar.

İşgalci Siyonist aygıtı koruma hedefi-

ne ulaşabilmek için Suriye'ye diz çöktürülmesi, Şam ve Beyrut'ta İsrail büyükelçiliği açmayı vaat eden cihatçı terör örgütlerinin Suriye'de yönetime getirilmesi gerekiyor. 2011'deki savaşın hedefi buydu. Ancak Emevi camisinde namaz kılma hesapları tutmadı. Şimdiki savaşta ise Suriye'nin parçalanması hedefi öne çıkarılıyor. Suriye'nin Irak ile karadan bağlantısının kesilmesi, Suriye-Lübnan sınırının emperyalistlerin oluşturacağı askeri bir güç tarafından kontrol edilmesi hedefleniyor. Böylece Lübnan ve Filistin direniş hareketlerine sağlanan silah ve mühimmat desteğinin kesileceği ve halkların direnişinin emperyalist/Siyonist sömürgeciler tarafından kırılacağı var sayılıyor.

Suriye'de cihatçı çeteler eliyle başlatılan saldırı Gazze ve Lübnan'a karşı yürütülen barbarlık savaşının devamıdır. Baş aktörler emperyalist/Siyonist güçler, onların suç ortağı AKP-MHP rejimi, finansörleri Katar başta olmak üzere bazı Körfez şeyhleri, tetikçileri ise cihatçı terör örgütleridir. Bu kadar güçlü, zengin ve barbar olan bu cephe, Filistin ve Lübnan başta olmak üzere halkların direniş iradesini kırmak için oluşturuldu. Ancak "taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmama" savaşının yürütüldüğü Gazze'de bile hedeflerine ulaşabilmiş değil. Bundan dolayı histerik bir şekilde savaşı sürdürüyorlar.

Gazze'de soykırım devam ederken, cihatçıların sahaya sürülmesi, dikkatlerin Suriye'ye yönelmesine neden oldu. Bu ise soykırımcı Netanyahu'yu kısmen de olsa Gazze'de rahatlatıyor. Hal böyleyken Filistin'den Lübnan'a, Suriye'den Yemen'e emperyalist/Siyonist sömürgecilerin saldırganlığına karşı direnen halklarla dayanışmayı yükseltmek, halklara karşı yürütülen her tür saldırı, savaş ve işgali reddetmek hem bölge halklarının hem dünyanın ilerici ve devrimci güçlerinin temel sorumluluğudur.

Saray medyasına biçilen rol: Cihatçı borazanlığı

E. Bahri

Tel Aviv'deki soykırımcı çetenin başı Binyamin Netanyahu'nun verdiği tüyo ile Suriye'ye karşı başlatılan cihatçı terör saldırısı, Saray rejiminden beslenen medyada büyük bir sevinç dalgası yaratmış görünüyor. Kafa kesen, karın deşen, kadınları pazarlarda satan, akla hayale gelmedik vahşetler yapan IŞİD'in isim değiştirmiş hali olan HTŞ'yi "muhafif güçler" diye pazarlamaya çalışan Saray beslemeleri, cihatçıların ele geçirdiği yerler için ise "özgürleştirildi" ifadesini kullanıyor.

Saraydan beslenen medyanın "amiral gemisi" kabul edilen Yeni Şafak, HTŞ'nin savaş bülteni olduğunu gösteren manşetleri pervasızca atıyor: "Hedef Hama: 700 kilometrekarelik alan ele geçirildi", "Tel Rifat PKK'den temizlendi", "PKK'liler ağlıyorsa operasyon doğrudur", "(HTŞ saldırısı) En çok İsrail'i rahatsız etti", "Rus ve Esed rejiminin askeri birlikleri muhaliflerin ilerlediği Hama'dan çekildi", "Harita üç günde değişti: Muhafifler Halep ve İdlib'in tamamını aldı", "Muhafifler karşısında eriyen Esed'den 'yenilgi' itirafı."

Bu ve benzer manşetler atan Yeni Şafak, Türkiye'nin de terör örgütleri listesinde yer alan HTŞ şefleriyle görüşerek cihatçı terör için propaganda yapıyor. Bunu yaparken de yalan ve tahrifatta sınır tanımıyor. HTŞ çizgisini savunan kişiler İsrail kanallarına çıkıp soykırımcı Netanyahu'ya övgüler dizer Beyrut ve Şam'da İsrail büyükelçiliği açacaklarını söylerken, Yeni Şafak cihatçı terör saldırısından en çok rahatsız olanın İsrail olduğunu yazabiliyor. Gerçekleri tersyüz ederek okurlarını aptal yerine koyan Yeni Şafak, Tel Aviv'deki soykırımcı çeteye yaptığı hizmeti örtmek için tıpkı AKP şefi gibi, "Terör devleti İsrail" başlıkları da atıyor. Salak muamelesi yaptığı okurlarına "İsrail karşıtı"ymış gibi kendini pazarlıyor.

Yeni Şafak ve Saray'dan beslenen tüm medya, Ortadoğu'da emperyalist/siyonist sömürgecilere karşı direnen herkesi düşman kategorisinde görürken, güya Gazze'den yana tutum alıyor. Oysa bu kaba bir sahtekarlıktır. Gazze'de soykırım yapan İsrail'e silah ve mühimmat taşıyan Saray rejimi ne kadar Filistin'den yana

ise, HTŞ borazanlığı yapan medya da o kadar Filistin dostudur.

Gazze'de soykırıma maruz kalan Filistin halkıyla "dayanışma cephesi" açan Hizbullah, HTŞ ile diğer cihatçılar tarafından "baş düşman" kabul ediliyor. Ağır bir bedel ödemek pahasına da olsa İsrail savaş ayıtına karşı cephe açan Hizbullah lideri Hasan Nasrallah öldürüldüğünde bayram yapan HTŞ, Gazze'de soykırım yapan Siyonistlerle aynı safta durduğunu gizlememişti. Hal böyleyken başta Yeni Şafak olmak üzere Saray medyasının HTŞ borazanlığına soyunması, bu gazeteci kılık tetikçilerin safını da belli ediyor. İsrail "karşıtı" manşetler atmaları, emperyalist/siyonist güçlerin aparatı olan HTŞ'ye borazanlık yapmalarının ne anlama geldiğini örtme telaşından kaynaklanıyor.

HTŞ borazanı medya Suriye'ye karşı saldırının ne anlama geldiğini elbette çok iyi biliyor. Ancak onların misyonu gerçekleri çarpıtmak, üstünü örtmektir. Söylemi, Beşşar Esad yönetimi ve Kürt hareketine düşmanlık üzerine kuruyorlar. Bunu yaparken, yıllardan beri işgalci siyonist-

ler tarafından bombalanan Suriye'nin neden tekrar hedefe çakıldığını, HTŞ'nin ise bu savaşta "baş tetikçi" olarak kullanıldığını güya saklamaya çalışıyorlar.

Cihatçı terör örgütlerini besleyen, koruyan, saldırıya hazırlanmaları için onlara hizmet eden Saray rejimi, bu saldırının yayılmacı/ilhakçı heveslerine hizmet edeceğini hesaplamıştır. Cihatçıları kullanarak PYD'nin kontrolündeki bazı bölgeleri işgal etmesi, şimdilik bazı hedeflerine ulaştığı izlenimi de veriyor. Halep kalesine Türk bayrağı dikilmesi, yayılmacı/ilhakçı zihniyetin temsilcilerinin başını döndürdü. Yine de bu tiksinti verici "fetihçi" zihniyetin heveslerinin birkez daha kursağında kalacağını öngörmek zor değil.

Ancak emperyalist/siyonist sömürgecilerin HTŞ'yi kullanarak bu saldırıyı başlatmalarının esas nedeni, Esad yönetiminin Lübnan ve Filistin direnişlerine verdiği desteği kesmeyi reddetmesidir. Zira onlar için esas olan şey Tel Aviv'deki

soykırımcı dinci-faşist rejimin güvenliğidir. Suriye üzerinden Hizbullah'a sağlanan silah akışının kesilmesi yönündeki dayatmalara boyun eğmeyen Esad yönetimi birkez daha hedefe çakıldı.

İsrail'in Suriye'ye dönük saldırıları devam ederken "cihatçı terör kartı" da sahaya sürüldü. Bu hamle Gazze'de soykırım, Lübnan'da yıkım ve katliamların devamıdır. Emperyalist/siyonist savaşın üçüncü cephesi Suriye'ye karşı açıldı. Her üç cephenin organizatörü doğrudan ya da dolaylı olarak ABD'dir. Bu çatışmada Amerikancı AKP-MHP rejiminin yeri bellidir: Direnen halklara karşı emperyalist/siyonist barbarlarla aynı hendededir. Bu denklemde HTŞ borazanlığı misyonu biçilen Saray beslemesi medya, -Yeni Şafak'tan aktardığımız manşetlerin de gösterdiği gibi- rolünü en iğrenç bir işgüzarlıkta oynuyor.

Suriye'ye karşı barbarlık seferi

E. Bahri

Emperyalist/Siyonist güçler ve AKP-MHP rejiminin desteğine yaslanan cihatçı terör örgütlerinin Suriye'ye karşı başlattığı saldırı Halep'ten sonra Hama kentinin işgal edilmesi noktasına vardı. Saldırı, emperyalist medya tekelleri ve bölgedeki uzantılarının icra ettiği propaganda savaşıyla 7/24 destekleniyor. CNN International, ABD'nin başına 10 milyon dolar ödül koyarak "aradığı" HTŞ şefi Colani ile söyleşi yaparak, cihatçı katillerin başını "demokrat lider" diye pazarlamaya başladı.

İŞİD'in isim değiştirmiş hali olan HTŞ "Suriyeli muhalifler" diye takdim ediliyor. Oysa bunlar kafa kesen, kadınları pazarlarda satan, insanları dinsel ya da mezhepsel kimliğine bakıp katleden barbar bir zihniyetin temsilcileridir. Nitekim, HTŞ Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararıyla da terör örgütü ilan edilmişti. Ancak BM kararı ABD, İsrail, Türkiye ve Batılı emperyalistlerin bu örgüte destek vermeleri önünde bir engel teşkil etmiyor. Gazze'de soykırım savaşını sürdüren İsrail'e hizmet ettiği için, HTŞ adı geçen devletler nezdinde muteberdir.

MİLYONLAR YİNE HEGEMONYA SAVAŞININ KURBANİ

Hegemonya savaşını histerik bir şekilde şiddetlendiren ABD ile suç ortakları, Ukrayna savaşına benzin dökerken Ortadoğu halklarına karşı yeni bir cephe açtı. Ukrayna'da Neonazileri, Filistin ve Lübnan'da ise Siyonist soykırımcıları kullananlar Suriye'de cihatçıları kullanıyor.

Gelinen yerde "Batının özgür değerleri" bu güçler tarafından savunuluyor. Bu güçler tarafından hedef alınan ülkelerin halkları ise cehennem koşullarının içine itiliyor. Ukrayna'da savaşı tetikleyen hazırlıklar kapsamında Rus kökenli 14 bin sivil katledilmiş, birçok kent yıllarca Nazi çetelerinin saldırılarına maruz kalmıştı. Gazze'nin nüfusunu oluşturan 2-3 milyon kişiden hayatta kalanların tümü (sadece kayıt altına alınan ölü sayısı 45 bine yakın) defalarca kez bir yerden bir başka yere sürgün edildi. Lübnan'ı hedef alan ABD-İsrail saldırısında, 3 binden fazla kişi öldürüldü, bir milyondan fazla kişi yerinden yurdundan edildi. Köyler, kasabalar, beldeler İsrail'in hava bombardımanlarıyla yıkıldı. 27 Kasım'da Suriye yönetimi-ne ve halklarına karşı başlatılan savaşta

ise şimdiden 2 milyona yakın kişi yerini yurdunu terk etmek durumunda kaldı.

Emperyalist/Siyonist güçler, AKP iktidarı ve bölgedeki Amerikancı rejimlerin desteği ile Suriye'ye karşı 2011'de başlatılan ilk savaş 10 yılı aşkın bir süre devam etmişti. O büyük insan kıyımı ve yıkımın ardından Fırat'ın doğusuna yerleşen ABD, Suriye'ye boğucu bir ambargo uygulayarak ekonomisini felç etmişti. Cihatçı çeteleri kullanarak başlattıkları ikinci saldırı, zaten çoğunluğu derin bir yoksulluk içinde ayakta kalmaya çalışan halklar için şimdiden ağır bir yıkım yaratmaya başladı. İmkanları çok sınırlı olan Suriye yönetimi cihatçılarla savaşırken hem işgal edilen kentlerde kalan halka temel hizmetleri ulaştırmaya çalışıyor hem şimdiden iki milyona ulaştığı tahmin edilen göçmenleri yerleştirme sorunuyla boğuşuyor. Oysa bu yoğun göçmen nüfusunu ne barındırabilecek imkanları ne temel insani ihtiyaçlarını karşılayabilecek kaynakları var.

Cihatçı çetelerin saldırılarının ABD-İsrail-Türkiye ve Batılı emperyalistler tarafından desteklenmesi, silah ve istihbarat akışının devam etmesi çatışmaları daha da şiddetlendirecek. Bu ise göç dalgasını da büyütecek, kaosu daha da derinleştirecek. Ancak ne cihatçıları harekete geçiren ne onların medyadaki propagandasını yapanlar, milyonların yaşadıkları dramları önemsiyor. Zira, barbarlığın temsilcilerini sorunun bu kısmı zerre kadar ilgilendirmiyor.

SÖMÜRGEÇİLERİN HALKLARI BİRBİRİNE BOĞAZLATMA PLANI

ABD'nin Ortadoğu'daki hegemonyasının devamı için İsrail'deki ırkçı-Siyonist rejim ve onun dayanağı olan savaş aygıtının korunması gerekiyor. Bunun için ise Filistin direnişinin ve Filistin davasının yok edilmesi, Lübnan'daki direnişin ise yalnızlaştırılıp ezilmesi gerekiyor. On beşinci ayına giren soykırım savaşına rağmen İsrail bu hedeflerine ulaşamadı. Bundan dolayı ABD önceliği İran'dan Suriye'ye kaydırdı. Amacı ise oradan direniş hareketlerine uzanan bağlantı hattını kesmek, bu hat üzerinden silah ve lojistik destek sağlanmasını engellemek, direniş hareketlerini kuşatıp boğmaktır.

ABD-İsrail savaş aygıtlarının başaramadığını, HTŞ ve onun türevi olan ci-

hatçıları sahaya sürerek telafi etmeye çalışıyorlar. Bu tekfirici-mezhepçi çeteler ele geçirdikleri alanlardan sökülüp atılmazlarsa hem kendileri kıyımlar yapacak hem halkları birbirine boğazlatmak için her yola başvuracaklar. Elbette Suriye yönetimi, müttefikleri ve cihatçı teröre karşı olan halklar buna karşı direnecek, Suriye'yi onlara teslim etmemek için güç ve imkanlarını kullanacaktır. Ancak ABD-Türkiye-İsrail sömürgeci ittifakının savaşa ordularıyla girmesi durumunda ise yazık ki, halklar için sorunlar daha yıkı boyutlar kazanacak. Çünkü sömürgeciler Gazze ve Lübnan'da görüldüğü üzere hiçbir kural, yasa, anlaşma tanımadan, gözü dönmüş bir şekilde yakıp/yıkıyorlar.

ERDOĞAN'IN YAYILMACILIK HİSTERİSİ ŞAM'A UZANIYOR

2011'de Suriye'ye karşı savaş başlatıldığında baş rolde AKP şefi Tayyip Erdoğan, onun hükümeti ve bir bütün olarak Türk devleti vardı. Şam'daki Emevi camisinde namaz kılacağını ilan eden Erdoğan, sömürgeci/ilhakçı heveslerini tam bir pervasızlıkla ortaya sermişti. Bugün olduğu gibi o zaman da emperyalist/Siyonist güçlerle aynı safta duran Erdoğan'la müritleri, cihatçıların gücü yetmeyince, Libya'da olduğu gibi NATO'nun devreye girmesi için döne döne çağrılar yaptı. NATO uçağı ile Emevi camisine iniş yapabilmek için Libya gibi Suriye'nin de yakılıp yıkılmasını istiyorlardı.

İsrail savaş aygıtının sıkıştığı, Suriye'yi yeniden yakıp/yıkma kararının alındığı noktada Erdoğan'a ve Saray rejimine "gün doğdu." Zira bu saldırıyı gerçekleştirebilecek cihatçıların barındığı İdlid'deki terör emirliği, Erdoğan'ın saltanatı altında bulunuyordu. Bu emirliğin hayat kaynağı Ankara'daki Saray rejimidir. HTŞ'nin silahlandırılması, Katar emiri ile bazı şeyhlerin petro dolarlarının akıtılması, Ukrayna'dan İHA ve eğitimcilerin taşınması ancak Erdoğan rejiminin egemen olduğu Türkiye üzerinden yapılabilir. Nitekim öyle de yapıldı halen de yapılıyor.

Erdoğan'ın "Hedef Şam" diye ilan etmesi, pervasızlıkta yeni bir aşmaya işaret ediyor. Gazze'de soykırım yapan İsrail'e ve onun hamisi ABD'ye sunduğu hizmetler karşılığında parçalanacak Suriye'den büyük bir pay istediğini ilk söyleyen kişi

olan Erdoğan, HTŞ saldırısında "esas oyuncu" olduğunu da saklamıyor.

Cuma namazı çıkışında açıklama yapan AKP şefinin verdiği mesaj şu oldu:

"İdlid, Hama, Humus ve hedef tabii Şam. Muhaliflerin bu yürüyüşü devam ediyor. Biz de bunun takibini yapıyoruz. Temennimiz kazasız belasız bir şekilde Suriye'deki bu yürüyüş devam etsin..."

Erdoğan, son aylarda pek çok kez Esad'la görüşmek istediğini söyledi. Saraydan beslenen medya, "Esad o çağrıya yanıt vermediği için savaş çıktı" türünden asparagas haberler yaparak HTŞ adına propaganda yapıyor. Oysa ortaya çıkan tablo, o çağrılarının, savaş hazırlığını örtmek amacıyla yapıldığına işaret ediyor. Aylardan beri hazırlığı yapılan ancak Netanyahu'nun verdiği tüyo ve Erdoğan'ın yolları açmasıyla başlatılan saldırı, Gazze'de soykırım yapanların imdadına yetişmiştir. Hal böyleyken Erdoğan "İsrail'den hesap soracağız" zırvalarını tekrarlayarak, soykırıma yaptığı katkıyı güya örtmeye çalıştı. Hitlere benzettiği Netanyahu'ya petrol ve mühimmat taşımakla yetinmeyen Erdoğan, HTŞ saldırısında baş rolü oynayarak, hiç kimsenin yapamayacağı bir hizmette bulunda Gazze'de soykırım yapanlara.

SALDIRI TÜM ORTADOĞU HALKLARINA YÖNELİKTİR

ABD-İsrail-Türkiye merkezli savaşın ilk kurbanları Gazze, Güney Lübnan ve Suriye olsa da bu "üçlü savaş ittifakı", HTŞ zihniyetine bölgede geniş bir alan açmayı ve din-mezhep çatışmalarını körüklemeyi de hedefliyor. Zira ancak o koşullarda İsrail'in güvenliğinin sağlanabileceği var sayılıyor. Suriye, Lübnan, Irak, Ürdün, Türkiye gibi ülkelerde HTŞ zihniyetine sempati duyan belli bir kitlenin bulunması ise bu senaryonun ciddi bir risk oluşturduğuna işaret ediyor.

Bölgeyi cehenneme çevirmek için "üçlü savaş ittifakı" tarafından yapılan planları bozmak mümkündür. Ancak bunun için bölgenin tüm ilerici-devrimci güçleri ile emekçi halklarının Filistin, Lübnan ve Suriye ile dayanışmayı yükseltmesi, emperyalizme, siyonizme ve tetikçilerine karşı birleşik direnişi geliştirilmesi gerekiyor.

Bebek, çocuk, genç ölümleri ve çürüme...

G. Umut

Yenidoğan çetesi, Narin'in öldürülmesi, MESEM'lerde seri iş cinayetleri, İzmir Selçuk'ta beş kardeşin evde ısıtıcının devrilmesi sonucunda ölmesi, AIDS'e yakalanan çocukların ölümü... Liste uzayıp gidiyor.

Her gün artan çocuk ve genç ölümleri, kapitalist sistemin ürünü olan toplumsal koşulların çocuk ve gençlere geleceksizlik ve ölümden başka bir şey sunmadığını gözler önüne seriyor.

Bugün için ölümleri durdurmanın yazık ki kısa bir yolu yok. Ancak bugün yaşananları anlamlandırmak ve "görünenin ötesindeki gerçeği" göstermek, buna karşı mücadelenin önemini vurgulamak toplumsal bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor. Kapitalist sistem var olduğu sürece isimlerini anmaya kıyamadığımız çocukların adlarını, her gün haberlerde ilan edilen "ölüm listelerinde" görmeye devam edeceğiz. Narin, Şirin, Bulut, Işık, Miraç, Peri, Nefes ve daha niceleri...

Yaşanan genç-çocuk ölümleri ve intiharlar, sermaye düzeninin yarattığı cehennem koşullarının güncel sonuçlarıdır. Her bir ölüm, gerçekleştiği koşullarla bağlantılı bir soruna veya sorunlar dizinine tekabül ediyor. Örneğin bebeklerin özel hastanelere çöreklenmiş bir çete tarafından öldürülmesi ya da çocukların AIDS nedeniyle ölmesi sağlık alanının ticarileşmesinin ve topluma sirayet eden ahlaki çürümenin sonucu olduğu çok açık bir gerçektir. Niğde'de rehabilitasyon merkezinde işkence gören ve sonrasında yaşamını yitiren 9 yaşındaki Mustafa Çelik'in, kurumların özelleştirilmesinin kurbanlarından biri olduğunu unutmamak gerekiyor. İzmir'de beş kardeşin evde ölmesi, sömürü düzeninin yarattığı, AKP-MHP rejiminin derinleştirdiği yoksulluğun bir sonucu olduğu orta yerde durmaktadır...

Kapitalizm, çocuklara ve gençlere koyu bir karanlık dışında bir şey vaat etmiyor ve tam bir barbarlık olarak karşımızda duruyor. Barbarlık sisteminin en temel görünüşlerinden biri de çürümedir. Çürüme, emperyalizm aşamasındaki kapitalizmin en temel özelliklerinden biri olarak bugün her yerde karşımıza çıkan, gittikçe yaygınlaşan ve giderek derinleşen bir olgudur. Yani

çürüme, kapitalizmin çöküşünün hem emaresi hem de o süreci hızlandıran bir faktörüdür.

Çürüme, çöküş ve yağma birbirlerinden beslenerek sermaye devletinin kitleleri yönetmesini kolaylaştırıyor. Sistem böylesine derin bir çürüme içerisindeyken okullar, hastaneler, kamu kurumları birer "fabrikaya" dönüşmektedir. Bu yanı sıra öğrenci, hasta, "vatandaş" yok, her yerde "müşteri" vardır. Çürümüş ve insanlığa karşı suç üretmekten başka bir işlevi kalmayan kapitalist sistemde her şeyin bir fiyatı var ve her şey alınıp satılan bir ticaret nesnesine dönüştürülüyor. İnsan organları, uyuşturucu, silah, kadın, çocuk, bebek... Her şey bir ticaret nesnesi ve bu sistemde her şeye bir fiyat biçiliyor.

Sürekli artan servet birikimi ve derinleşen yoksulluk, sistemin çarklarının işleyiş kurallarının dolaysız sonuçlarıdır. Ekonomide, siyasette, toplumsal yaşamın herhangi bir alanında ortaya çıkan çözümsüzlük ve kaos, bir yanı sıra toplum yaşamında ahlaki çürümenin, değersizleşmenin ve yolsuzluğun normalleşmesi olarak yansımaktadır. Kara para aklayan, kısa yoldan yolunu bulmaya çalışan, taciz ve tecavüzü normalleştiren bir sistemde çöküş, kaçınılmaz olarak kendisini dayatıyor.

Emperyalist-kapitalist sistemde çürümenin kaynağı tekellerdir. Muazzam sermaye birikiminin bir avuç asalak kapitalistin elinde toplanması, sömürünün kaynağına işaret ediyor. Maddi yaşamın üretimden uzak olan bu kesim, üretilen zenginliğin büyük bir kısmına el koyuyor. Çürümenin nedeni olan bu durum, asalak kapitalistlerin durumunu göstermektedir. Öte yandan, kapitalizmi yıkarak kendisini ve insanlığı kurtarabilecek olan işçi sınıfının da bu çürümeden payını aldığı, toplumsal kesimlerin tümünde çürümenin izlerine rastlanacağını da unutmamak gerekir.

İşçi ve emekçilerin örgütsüz olması, sendikaların bürokratik bir kast tarafından ele geçirilmiş olması, işçilerin kendine, kendi sınıfına ve sorunlarına duyarsızlaşma eğiliminin yaygınlığı, siyasete uzaklık, tarihsel ve sınıfsal çıkarların değil egemenlerin çıkarlarının taşıyıcısı olması çürümenin emekçi kitleler içerisindeki etkisini göstermektedir.

Çürümenin kaynağına karşı savaşmak, emperyalist tekellere karşı mücadele etmek bugün için zorunluluktur. Kapitalist sistemde anlık çıkarlarına uygun davranan, görüntü ve imajı her şeyin üstünde tutan, etnik, cinsel ve dinsel

kimlik üzerinden bölünen bir sınıf ve emekçi kitleler gerçeği sistemin işleyişini kolaylaştırıyor. Toplum içerisinde suç oranlarının artması, şiddetin giderek yaygınlaşması, tüketim çılgınlığı, bilgiye düşmanlık, artan mafya ve çeteler, değer sisteminden yoksun olmak, tarikatların artması çürümenin ne kadar yayılıp derinleştiğini göstermektedir.

Toplumsal üretimin parçası olmak yerine ranttan pay almayı teşvik eden, çalışmayı ve çökmeyi kutsayan, emek vermeyi değersiz gösteren ve fırsatçılığını öne çıkaran, değerleri değil anlık hazı kutsayan, akli ve bilimi değil çıkarlılığı büyüten, "esnekliği" öven, sürekli "PR" (Public Relations) olarak adlandırılan Türkçesi "halkla ilişkiler" anlamına gelen görüntü yaratma çabası içinde olan bir sistemin çürümesi kaçınılmazdır.

Çürümenin karşısında toplumsal olarak örgütlenmenin önemi orta yerde durmaktadır. Ölüm ve sömürünün kol gezdiği günümüz koşullarında çürümeye karşı emekçilerin yeni bir sistem için, sosyalizm için savaşmak dışında bir seçenekleri yoktur. Rosa Luxemburg'un yüzyıl önce yükselttiği şiar bugün her zamankinden de günceldir: "Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!"

Didim'de beş sınıf devrimcisi tutuklandı!

DEV TEKSTİL Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen, Yücel Memiş, Serdar Gür, Ege Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü öğrencisi Rohat Ayas ve misafir olarak buldukları evin sahibi Emine Turan hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınıp çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandılar. Zeytin hasadı yapan ev sahibine yardımcı olmak üzere Didim'e giden sınıf devrimcilerinin bulunduğu ev 28 Kasım sabah saatlerinde "isimsiz bir ihbar" iddiası ile basıldı. Bu keyfi gözaltını protesto etmek için ifade vermeyi reddeden devrimcilerin bu davranışı polis ve savcılık tarafından "örgüt tutumu" sayıldı ve ondan sonra her türlü hukuk kuralını bir yana iten bir süre avı başlatıldı. Ardından sınıf devrimcileri tutuklandı.

TUTUKLAMA SALDIRISINA KARŞI AÇIKLAMALAR

"Tutuklu arkadaşlarımızla dayanışmaya!"

...
Bugüne kadar sayısız işçi eylemine katılıp örgütleyen toplumsal mücadele içinde yer alan ve devrimci kimlikleri açık olan arkadaşlarımızın tutuklanması ülke mahkemelerinin içinde bulunduğu durumun yeni bir göstergesidir. Ancak, bu olay hukuk sisteminin vahametinin sınırlarını bile zorlayan bir örnektir. Madem bu insanlar aranmaktadır. Yerleri ve adresleri belli olduğuna göre neden şu ana kadar alınmamışlardır. Tutuklamaya gerekçe gösterilen Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası ve Ege İşçi Birliği eylemleri, 1 Mayıs mitingleri herkesin gözü önünde gerçekleşmiş eylemler değil midir? Didim'deki kolluk güçleri ve adli makamları İzmir polisinin bugüne kadar bulamadığı neyi bulmuştur da bu tutuklamalar gerçekleşmiştir.

Bu sorular bile kendi başına Didim'de yaşanan olayın ya bir komplonun ürünü olduğunu ya da gerçekten isimsiz bir ihbar üzerinden keyfince ev basan emniyet ve ona izin veren savcılığın içine düştüğü komik durumu tutuklamalarla örtmeye çalıştığının göstergesidir.

Sendikamız bu haksız tutuklamaya asla boyun eğmeyecektir. Pazartesi'den itibaren gerek hukuksal gerek fiili olarak her türlü mücadele yöntemiyle genel başkan yardımcımıza, tutuklanan işçi

arkadaşlara, öğrenci arkadaşımıza ve ev sahibine sahip çıkacak, bu keyfiliğe karşı mücadele için gereken her şeyi yapacaktır. Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası ve Ege İşçi Birliği'nin meşruiyetini zedelemeye dönük her türlü çaba ise kesin bir şekilde boşa çıkarılacaktır.

Basını bu konuda duyarlılık göstermeye başta emek kamuoyu olmak üzere tüm toplumsal muhalefeti emeğin kurtuluşu mücadelesine gözdağı vermeye çalışan bu zorbalığa tepki vermeye, tutuklu arkadaşlarımızla dayanışmaya çağırıyoruz.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası

"Sınıftan korkuyorlar sınıf devrimcilerine saldırıyorlar!"

BİR-KAR işçi komisyonu olarak tutuklanan sınıf devrimcileri ve onların kurumlarıyla Greiflardan metal fırtına-ya ve tersane direnişlerine kadar birçok kavgada omuz omuza olduk ve bundan hep onur duyduk. Onlarla enternasyonalist dayanışma içerisinde olduk, yine olacağız!

BİR-KAR İşçi Komisyonu

"Faşist baskı ve saldırıları reddediyoruz...Tutuklananlar serbest bırakılsın!"

Arkadaşlarımızı tutuklamak için gerekçe gösterilen çalışmalar haklı ve meşrudur, temel hak ve özgürlükler kapsamındadır. Dolayısıyla devrimci, ilerici ve muhalif güçler olarak haklı ve meşru faaliyetlerimizi sürdürmeye ve mücadeleyi büyütmeye devam edeceğiz! Sermaye düzeninin topluma dayattığı sömürüye, açlığa, sefalete, çürümeye; özetle cehennem koşullarına karşı mücadele eden

sendikacıların, işçilerin ve öğrencilerin yanındayız!

Devrimci Gençlik Birliği

"Tutsak devrimci sendikacılar yalnız değildir!"

İşçi Emekçi Birliği olarak işçi sınıfının devrimci örgütlenmesine katkıda bulunan her gücü, işçi sınıfının örgütlü direnişini büyütmenin bir parçası olarak görüyoruz. Biz bu saldırıyı sermaye devletine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesindeki ısrarımızla, birleşik-devrimci-siyasal bir sınıf hareketini yaratarak durduracağız!

İşçi Emekçi Birliği

"Sendikal faaliyet yürütmek suç değildir!"

Ne emeğin kurtuluşu için mücadele etmek suçtur! Ne de sendikal faaliyet yürütmek suçtur!

Bu tutuklamalar biz emeğin kurtuluş mücadelesinin öznesi devrimci sınıf sendikacılarını zerre kadar etkilemeyecektir!

Bildiğimiz yolda yürümek ise boynumuzun borcudur.

Haydar Baran

"Tutuklanan yoldaşlarımız derhal serbest bırakılsın!"

Gericifaşist iktidarın baskıcı rejimini sürdürmek ve devrimcileri sindirmek için attığı bu adımların hukuksuz olduğu aşikârdır.

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası ve Ege İşçi Birliği'nin meşruiyetini sonuna kadar savunuyoruz. Devrimcileri ve kurumlarını zedelemeye yönelik her türlü çaba ise kesinlikle boşa çıkarılacaktır.

BİR-KAR-Fransa

DEV TEKSTİL ve ailelerden basın toplantısı

Didim'de keyfi bir biçimde tutuklanan sınıf devrimcileri için, 5 Aralık'ta İzmir İHD Şubesi'nde basın toplantısı düzenlendi. DEV TEKSTİL ve tutuklu aileleri adına gerçekleştirilen basın toplantısında ülkede artan baskı ve saldırılar özetlenerek, son gerçekleştirilen tutuklama saldırısının da bu atmosferin bir parçası olduğu ifade edildi.

Sendika adına hazırlanan basın metni DEV TEKSTİL Genel Başkanı Öznur Acar Odabaş tarafından okundu. Ardından söz Serdar Gür'ün annesine bırakıldı. Serdar'ın haklı ve meşru mücadelesinin yanında olduğunu belirten bir konuşma gerçekleştiren Nesrin Gür, "Bizim çocuklarımızın geçmişine baksınlar onur kırıcı tek bir suç göremezler" dedi. Bu keyfiyete boyun eğmeyeceklerini söyleyen anne Gür, Serdar'ın tutuklanmasının ardından onun mücadelesine devam edeceğini söyledi. Destek için gelenlere teşekkür etti. Yücel Memiş'in kardeşi ise, abisinin 13 yaşından beri fabrikalarda çalıştığını, sömürüyü bu andan itibaren yaşamış bir insan olarak haklı bir mücadele içinde olduğunu söyledi. Aile olarak bundan önce olduğu gibi bundan sonrada kardeşinin ve onun haklı davasının yanında olacağını belirtti.

İlk andan itibaren süreci takip eden Av. İmdat Ataş, yaşananları özetleyerek gündeme getiren hukuksuzluklar ve ardından gerçekleştirilen tutuklama sürecini anlattı. Yıllardır bu tür hukuksuzluklarla karşılaştığını, ancak yaşanan bu son tutuklamaların ancak Aziz Nesin kitaplarına özgü türden olduğunu belirtti. Bu tutuklama saldırısının önemini ülkedeki hukuk sisteminin içinde bulunduğu duruma ayna tutması olduğunu söyledi.

İHD İzmir Şube Binası'nda gerçekleştirilen basın toplantısına DEV TEKSTİL üyeleri, Ege İşçi Birliği bileşenleri ve ailelerin yanı sıra MMO İzmir Şubesi, MMO Öğrenci Komisyonu, Birleşik Emekçiler Sendikası, Umut Sen, DK-DER, Devrimci Kurtuluş Platformu, Komünist İşçi Hareketi, ESP, Kaldıraç, SMF, TÖP, KÖZ, BDSP ve DGB katılarak destek verdi.

İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye!

Asgari ücret görüşmeleri 10 Aralık'ta başlıyor. Yaklaşık 15 milyon işçiyi ve ailelerini ilgilendiren asgari ücreti tespit edecek komisyonun seremoni sahnesi açılacak. Kurulacak masada kapitalistleri beş, AKP-MHP iktidarını beş, Saray rejiminin dediğini ikiletmeyen Türk-İş'i beş kişi temsil edecek. Yıllardır bu masadan işçi sınıfının lehine bir karar çıkmadı. Masa etrafında oturan zevat, günün sonunda AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın direktifine göre belirlenen sefalet ücretini ilan ederek "görevini" tamamlayacak.

KAPİTALİSTLERİN ÖNERİSİ AZAMI SEFALET ÜCRETİ!

Kapitalistler 10 Aralık'ta gerçekleştirilecek asgari ücret toplantısı öncesinde ağızlarındaki baklayı çıkardı. Saray rejiminin yalan üretme aparatı TÜİK'in rakamlarına sarılan kapitalistler, asgari ücretin 2024 yılında gerçekleşen enflasyonla, 2025 yılında hedeflenen enflasyonun ortalaması esas alınarak belirlenmesini istiyor. Nasılsa gerçekleşen enflasyon da 2025 yılı için öngörülen enflasyon da rakamlarla oynanarak reel enflasyonun çok altında gösterilecek.

Yani kapitalistler, yüzde 44 ile yüzde 21'in ortalaması olan yüzde 32,5'lik bir artış yapılmasını istiyor. Yüzde 32,5 artış önerisi, on milyonlarca asgari ücretli işçiyi aileleriyle birlikte sistematik bir şekilde açlık sınırının altında bir yaşama mahkum etmeyi hedefliyor.

Açlık sınırı 20 bin 431 TL'ye, yoksulluk sınırı 66 bin 553 TL'ye çıkmış. On beş milyon asgari ücretli işçi ile aileleri tok yatacağı bir gelire sahip değil, kapitalistler buna rağmen sefalet ücretini dayatmakta ısrarlılar. İsrarlılar, çünkü düşük asgari ücret onlar için yüksek kârlar demektir.

Peki, kapitalistler asgari ücrette düşük artışı ne ile gerekçelendiriyor? Bu asalak takımı, her yıl olduğu gibi bu yıl da asgari ücrette yüksek artışın "enflasyonu artıracığı" yalanına sarılıyor. Koro halinde "yüksek asgari ücret ekonomik dengeleri bozar" diye vaaz veriyorlar. Oysa ki asgari ücret uzun süreden beri açlık sınırının altında tutulmasına rağmen ekonomik dengelerin bozukluğu giderilemedi.

AKP'DEN SERMAYEYE TAM DESTEK

Kapitalistlerin bir dediğini ikiletmeyen AKP-MHP iktidarının sözcüleri de

"yüksek asgari ücret, yüksek enflasyon demektir" safatasını dillerine doladılar. Sermayeyi rahatlatan ilk açıklama Merkez Bankası (TCMB) Başkanı Fatih Karahan'dan gelmişti. Karahan, ABD'de kapitalistlerle yaptığı görüşmelerde, ağızındaki baklayı çıkarmış, asgari ücrette yüzde 25 artış önerisinde bulunmuştu. Karahan'ın açıklaması kapitalistler tarafından sevinçle karşılanmıştı.

AKP'nin bürokrati Merkez Bankası başkanının sermayeyle uyumlu asgari ücret önerisinin bir diğer nedeni emperyalist kapitalist sistemin Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) uyarılarıydı. IMF'nin Türkiye misyonu başkanı Jim Walsh asgari ücrette geçen yıl yapılan artışın "yüksek" olduğunu, bu yıl aynı oranda zam yapılmaması gerektiğini buyurdu. IMF de tıpkı kapitalistler gibi "yüksek asgari ücret artışı enflasyonu hortlatır" yalanına sarıldı.

Her yıl asgari ücret tespitinde TÜİK'in çarpıtılmış enflasyon rakamları ve Merkez Bankası'nın uydurma enflasyon tahmini esas alınıyor. Asgari ücretli işçilerin "enflasyona ezdirilmediği" yalanı tam bir pışkinlikle yineleniyor. Sonuçta ise yapı-

lan kısıntı düzeyde artış oluyor ve bu da gerçek enflasyon karşısında hızla eriyor.

Düşük asgari ücret, bir tık daha yüksek maaş alan çalışanları da dolaysız bir şekilde etkiliyor. Zira asgari ücrete yapılacak zam oranı toplamda ücretlerin artış oranını da belirliyor. Sendikali işçilerin TİS'lerinde kapitalistler asgari ücrete yapılacak olan zam oranı kapitalistlerin elinde ücretleri açlık sınırının altına çekmek için işçi sınıfına karşı bir silah olarak kullanılacak.

Krizin etkileri her geçen gün daha yıkıcı biçimde kendini gösteriyor. Temel tüketim maddelerine her gün yeni zamlar yapılıyor. Elektrik, su, doğalgaz faturalarını asgari ücretli milyonlarca işçi ödeyemez duruma düşürüldü. Tüm bu gerçeklere rağmen AKP-MHP iktidarı insanca yaşamaya yetmeyen asgari ücreti kaba bir pervasızlıkla işçilere dayatıyor.

İNSANCA YAŞAMAYA YETEN ASGARI ÜCRET MÜCADELE İLE KAZANILIR!

Sermayedarlar ve onların vurucu gücü AKP-MHP iktidarının gözü dönmüş

saldırganlığı ancak ve ancak işçi sınıfının birliği ve mücadelesinin gücüyle durdurabilir. İşçi sınıfı birlik olmazsa sermaye iktidarı sefaleti derinleştiren asgari ücreti bir kez daha dayatacaktır. O masada oturan Türk-İş'in Saray dalkavuşu şefleri de buna onay verecektir.

Buna karşı, işçi sınıfı ve emekçiler işyerlerinde bir araya gelmeli, mücadele komiteleri kurmalıdır. Saray rejimi-kapitalistler-Türk-İş ağaları "şeytan üçlüsünün" karşısına örgütlü bir güç olarak dikilmelidir. İşçi sınıfına düşman bir oluşum olan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun oyununu bozmalıdır.

"İnsanca yaşamaya yeten ücret", "işten atmaların yasaklanması", "herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi", "7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası", "her türlü kurnalsız, esnek çalışma biçimlerinin yasaklanması", "kıdem tazminatının gasp edilmemesi", "İşsizlik Fonu'nun yağmasına son verilmesi", "örgütlenmeye yönelik engellerin kaldırılması", "baskı ve saldırıların son bulması" için işçi sınıfının örgütlü mücadeleyi yükseltmekten başka bir seçeneği yoktur.

As Plastik grevi üzerine bazı gözlemler...

Sermayenin işçi sınıfına dönük saldırıları aralıksız sürüyor. Bugün kitlesel bir karşı koyuş olmadığı için, var olan hareketin saldırıları geri püskürtecek güçten yoksun olması, sermaye sınıfının bu kadar hoyratça davranabilmesini mümkün kılıyor. Buna rağmen, tek tek fabrikalarda direnişler ve grevlerin ardı arkası kesilmiyor. Böyle bir atmosferde bu direnişler ya da grevlerin etkisi de çok daha fazla olabiliyor.

İşçi sınıfının geliştirdiği direnişler, bir yanıyla "kimse bir şey yapmıyor" argümanına cevap üretirken, öte yandan sınıf hareketinin üzerindeki ölü toprağının atılmasının olanaklarını yaratıyor. Ancak sınıfın eylemlilikleri birleşik bir zemine kavuşmadıkça, mücadele fiili-meşru bir hatta ilerleyip kitleselleşemedikçe zaaf ve eksiklikler hızla belirginleşerek, mevzi eylemlerin bastırılması, dağıtılması gibi sonuçları da beraberinde getiriyor.

Direnişlerin kazanımla sonuçlanması yalnızca ekonomik taleplerin karşılanmasıyla sınırlı. Hatta bazen ekonomik kazanımlar elde etmek, sınıf mücadelesi adına hiçbir kazanım yaratamamak anlamına da gelebiliyor. Esas olan, direnişçi-öncü işçilerin ve çevrelerinin siyasal sınıf bilincinin gelişmesinde ne kadar mesafe aldıklarıdır. Düzen kurumları ile sendikal bürokrasinin konumunun kavranması ve bu bilincin pratik adımlarla birleştirilmesi sınıf mücadelesi adına gerçek kazanımlardır. Kuşkusuz tüm bunların mücadelede ön açıcı kazanımlara dönüşmesi devrimci önderlikten yoksun kalırsa sınırlı ya da geçici olmanın ötesine geçemez.

Her grevde ya da mevzi direnişinde bir öncünün etkisi vardır. Son yıllarda gerçekleşen birçok grevin "öncülüğünü" yapan sendikalar ya da sendikal bürokrasi olsa da sürece hakim olan bir politik anlayış vardır. As Plastik direnişinin önünde duran işçiler de politik bir anlayışla hareket ettiler. Bunun yanı sıra bireyselliğin öne çıktığı tutumlar burada da fazlasıyla kendini gösterdi.

Direnişin öncülüğünü yapan işçilerin önemli bir kısmı sola yakın ve bazı sol çevrelerle bağı olan, sempati duyan kişilerden oluşuyor. Yanı sıra, çeşitli sol hareketler işçilerle kurdukları temaslarla direnişin seyrine yön vermeye çalıştı. Bazı sol hareketler ise daha yakından

kurdukları ilişkiler sayesinde direnişe daha etkin müdahalelerde bulunma, yön verme olanaklarına sahipti. Fakat bu çabalar fiili-meşru mücadele hattından, militan mücadele ekseninden yoksundu. Yasal sınırlarda ve buna uygun yönelim ve adımlarla sınırlı bir bakışı örgütlemenin dışında güçlü adımlar atılmadı.

Sınıfın verili bilincinin bu anlayışların politik platformlarına alan açmasının yanı sıra, "yasal" zeminde durma tutumlarının da dayanağı oldu. İşçi ve emekçilerin, sermayenin çok yönlü saldırıları altında şekillenen geri bilinci ve bundan kaynaklanan sorunlar "en ideali" örgütleyip mücadeleyi geliştirme çabalarına öyle ya da böyle engeller çıkartıyor. Buna rağmen sınıf mücadelesini büyütme iddiasında samimi olanlar nesnel engelleri, sınırları aşma çabasını ortaya koymak ve ısrarlı biçimde hayata geçirmekle yükümlüdür.

Sınıf devrimcileri de elinden geldince bu direnişe destek olmaya, direniş sürecinde gözlemledikleri eksikliklere uygun bir biçimde müdahale etmeye çalıştı. Elbette bu konuda kendi adımlarına eksik bıraktığımız, yetersiz kaldığımız yanların olduğu gerçeğinin altını kalınca çizmek gerekir.

Mesela daha organize olup direniş tüm yönleriyle incelemek, ona göre daha güçlü, sonuç alıcı politik ve pratik müdahalede bulunmak, bunun olanaklarını arttırmak vb. adımlarımızın zayıf kaldığını söyleyebiliriz.

DİRENİŞ ÖĞRETİR

As Plastik, Haramidere Sanayi Sitesi'nden Hadımköy'e taşınmış ambalaj, poşet vb. üreten, petrokimya sektöründe faaliyet yürüten bir fabrika. Bir dönem çalışma koşulları işçiler için çok sorun sayılmasa da sonrasında ciddi sıkıntılar yaşanmaya başlandı. Kazanılmış hakların gasp edilmesi, yıllardır yapılan maaş artışlarının yapılmaması ya da artışın düşük tutulması gibi nedenler işçileri sendikalaşmaya yöneltti. Fabrikada kısa sürede yeterli çoğunluk sağlandı ve yetki başvurusu yapıldı. Fakat As Plastik yönetimi sendikal yetkiye itiraz etmekle kalmadı, dava açarak karşı saldırıya da geçti. Yönetim, pandeminin olduğu dönemde işten atma saldırısını devreye sokarak öncü işçilerden birinin iş akdini feshetti. Bu saldırıya karşı işçiler "arkadaşım yoksa üretim de yok" diyerek üretimi durdurdu. Yönetim geri adım atmak zorunda kaldı ve atılan işçi işe geri alındı. Bu gelişme işçilerin birliğini güçlendiren ve As Plastik sermayedarının saldırılarını kısa süreliğine durduran bir kazanım oldu.

İşçiler bu süreçten sonra yetki itiraz davasının sonuçlanmasını beklediler. Dava sonuçlandı ve Petrol-İş Sendikası TİS imzalama yetkisi kazandı. TİS masasında anlaşmazlık zaptı tutulunca grev kararı asıldı. As Plastik kapitalisti işçilerden bir kaçını greve çıkmadan farklı kodlarla işten atma saldırısını devreye soktu.

Böylece grev tarihinden önce direniş çadırı kuruldu. Bu adım içeride de olumlu bir etki bıraktı. Grevin ilk günü güçlü bir katılımı grev pankartı asıldı, grev halayına duruldu. Grevde birçok işçi, sınıf kavramının ne olduğunu, düzen kurumlarının, kolluk kuvvetlerinin kimler için çalıştığını yaşayarak öğrenmiş oldu. Sınıf devrimcileri ve direnişe destek veren birçok sol örgüt sosyalizm, emek-sermaye çelişkisi vb. üzerine rahatça tartışabildiler. Düzen ideolojisinin etkisinde kalan işçiler direniş çadırına gelen devrimci-ilerici kurumları gayet olumlu karşıladılar. İşçiler direnişe çıkan Polonez işçileriyle, Elba Bant işçileriyle dayanışma içerisinde oldular. İşçi Emekçi Mitingi ve bazı etkinliklere katılarak sınıf dayanışmasında bulundular.

Grevin ilk haftalarında ekonomik kaygılar ön plana çıktı. Devasa mali güce sahip Petrol-İş işçilere 5000 TL vermekle yetindi. Sendikanın işçilere sunduğu katkı birçoğunun kiracı vb. olması nedeniyle işçilerde kırılma, patronun teklifini kolayından kabul ederek grev kırıcı olarak işbaşı yapma eğilimine zemin hazırladı. Sendikaya egemen olan bürokratik tutumun buradaki olumsuz rolü tartışmasıdır. Fakat direnişin öne çıkan güçlerinin erken bir tarihte işçiler arasında başlayan mali sorun tartışmalarına güçlü yanıtlar üretmemesi, buna dönük sınırlı adımlar dışında kapsamlı bir programa sahip olamaması da sorunu derinletti. Birçok işçi içeri girmese de günlük işlere giderek grevin güçsüzleşmesine sebep oldu. Fabrika yönetiminin işçilere bireysel sözleşme dayatması, direniş güç kaybettikçe daha çok karşılık bulmaya başladı. Böylece bir bir dökülmeler yaşandı. 40'tan fazla işçi yönetimle anlaşarak grev kırıcısı oldu. Sonradan bir kısmı pişman olsa da fiili bir tutum ortaya koymadıkları müddetçe grevde açılan gedik onarılması mümkün olmadı.

Greve çıkmadan önce var olan birçok eksiklik grev sürecinde aşılamadı. Başta sürecin esasını belirleyecek fiili-meşru mücadele hattını güçlendirme konusundaki eksiklikler aşılamadığı için fabrika yönetiminin saldırılarına güçlü yanıtlar üretilemedi. Fabrikada kurulan bir ana komite vardı elbet, fakat bu komite işçileri fiili-meşru mücadele bakışıyla harekete geçirme noktasında yetersiz kal-

di. İşçileri kapitalist tarafından gelecek saldırılara karşı hazırlamak, her bölüme hakim olacak alt komiteler kurup o komiteleri ana komiteyi güçlendirmek için değerlendirmek gibi önemli hazırlıklardan yoksun bir grev süreci yaşandı. Bu ihtiyaca yanıt vermek için atılan adımlar ise biçimsel olmanın ötesine geçmedi. Öne çıkan işçilerin sendikal bürokrasinin yaratacağı sorun alanlarını tartışmaları, bu yönüyle direnişin diğerlerinden farklı bir yerde durduğunu gösterir. Fakat sorun alanını görüp tartışmak hiçbir zaman yeterli olmamıştır, olmayacak da. Sorunları tartışma ve bilince çıkarma, ancak pratik bir plan ve hazırlıkla bütünleştirildiğinde anlamlı ve işlevli olabilir. As Plastik direnişinin bu yanının da eksik kaldığının altını çizmek önemlidir. Birçok direnişte yaşanan bu sorun, kafası açık olan, öne çıkan işçilerin sınıf mücadelesine karşı sorumluluklarını her türlü riski göze alarak hayata geçirme, örgütlenme çabasıyla birleşmediğinden, süreci güçlendiren bir işlevi olmadı. Fabrika yönetimi her türlü hukuksuz saldırıyı devreye sokarken, atılan her adımın düzenin hukuku sınırları içinde değerlendirilerek hayata geçirilmesi direnişlerin, grevlerin etki ve sonuçlarının sınırlanmasına neden oluyor. Bu ve benzeri nedenler işçilerin iç birliğini, motivasyonunu zayıflatmış gibi, fiili-meşru mücadele anlayışının da gelişimini engelledi.

Sendikal bürokrasi işçi sınıfının önünde aşılması gereken en önemli engellerden biridir. Sendikal bürokrasinin, sendikaların yönetim koltuklarında oturan bir avuç kişiden ibaret olmadığı, tabana doğru yayılmış, siyasal uzantıları olan bir yapı olduğu gerçeği açıktır. Bu anlayışın etkisi altında kalan işçiler ve bunu doğrudan örgütleyen siyasal aktörler olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır. As Plastik ve başka direnişlerde farklı ton ve biçimlerde karşımıza çıkan bu gerçek devrimci sınıf mücadelesini inşa etme mücadelemizde aşılması gereken önemli bir sorun alanını oluşturuyor.

Petrol-İş Sendikası grevi kazanımla sonuçlandırmak için kayda değer bir çaba ortaya koymadığı gibi ilk fırsatta direnişi sonlandırdı. Buna ve tüm eksikliklerine rağmen grev süreci sınıf mücadelesine ve mücadelenin parçası olanlara, grevci işçilere önemli bir deneyim bıraktı. Direnen işçiler şahsında işçi sınıfının dostunun kim, düşmanın kim olduğunu gösterdi. As Plastik direnişi işçi sınıfına, mücadelenin parçası olan güçlere bir kez daha devrimci önderliğe sahip olmanın, fiili-meşru mücadeleyi geliştirmenin önemini hatırlattı.

A. MERT

Asgari ücret tartışmaları sürerken

Ülke gündemini yakından ilgilendiren asgari ücret tartışmaları sürüyor. Ancak bu gündem farklı sınıflar için ayrı anlamlar taşıyor. Bu konuda sermaye ve iktidar cephesinden yapılan değerlendirmelere bakıldığında, "ortayı bulmak gerekir" cümlesinin dillere pelesenk edildiği görülüyor. Ettikleri bir yığın laf bir kenara bırakılırsa, %20-25'lik bir ücret artışı yapacaklarını söylüyorlar.

Aylardan beri açlık sınırı altında olan asgari ücrete bu oranda zam yapacaklarını dillendirmeleri, emekçilerin sefaletini derinleştirme konusunda ne kadar pervasız olabileceklerini gösteriyor. Kendini ifade etme hakkından mahrum bırakılmış olan emekçiler, her geçen yıl bu tepkisizliğe paralel olarak sefalete itiliyor. AKP-MHP rejiminin bu pişkinliği, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin zayıflığı sayesinde mümkün oluyor. Ancak öylesine derin bir sefalet dayatıyorlar ki, bunu meşrulaştırma ihtiyacı duyuyorlar. Bir taraftan sahte vaatler veriyor, öte yandan enflasyonun düşeceği yalanını belli aralıklarla tekrarlıyorlar. Bunlar yetmiyor, "Asgari ücrete yüksek zam yaparsak batırız" sahtekarlığına sığınıyorlar.

Sınıf hareketinin durgun olduğu dönemlerde belirlenen ücret zamları emekçilerin gelirlerinin reel olarak erimesine yol açar. Rejimin seçim hesapları olmadığı dönemlerde iktidar işçi düşmanlığını pervasızca sergiler. Öte yandan, sınıf hareketi ya da toplumsal mücadele güçlü olduğunda hem kapitalistler hem onların hizmetindeki iktidar,

bunu hesaba katmak zorunda kalır.

Sermaye ve AKP-MHP iktidarının enflasyonu düşük gösterip asgari ücrette buna göre zam yapması, işçi sınıfının kayıplarını arttırıyor. Zira bu dönemde temel ihtiyaçlara dönük zamlar birbirini izledi ve ücretlerin satın alma gücü sürekli düşürüldü. Asgari ücretten gelir vergisinin kaldırılması bir lütf gibi sunulurken, toplanan vergilerin %80'inden fazlası işçilerin sırtına yıkıldı. Saray rejimi, "Az kazanan çok, çok kazanan az ya da hiç" kuralına dayalı bir vergi politikası izliyor.

Kapitalistler ve AKP-MHP rejimi ile güya pazarlık yapan sendikal bürokrasi ise utanç verici bir şekilde asgari ücret belirlenirken sahnede figüran rolünü oynamakla yetiniyor. Tabandan baskı geldiğinde ise göstermelik bir şekilde "kararlı" tutum takınmış havalara giriyorlar. İktidarın çizdiği sınırların dışına çıkmamaya, yalnızca işçilere ayak bağı olmaya devam ediyorlar. Bu yıl kendilerince bir "mücadele takvimi" çıkarsalar bile iktidarı rahatsız etmeyen, yalnızca şikayetçi ve günü kurtaran tutumlarını sürdürüyorlar. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun sergilediği "orta oyununda" masada rol alacak olan Türk-İş şefi Ergün Atalay, komisyona katılacak olan işçilerin zammı belirleyeceğini iddia edecek kadar ileri gitti. DİSK ve HAK-İŞ ise yine ezber, bilindik laflar sarf etmeye devam ediyor. Böylece, bürokratlar her geçen yıl kendi sınırlarının gerisine düşmeye neden olan tutumlarını sürdürüyorlar.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu önümüzdeki günlerde göstermelik toplantılar yapacak. Bilindik ortaoyununu sergileyecek ve günün sonunda Saray rejiminin verdiği emre itaat ederek zammı açıklayacak. Sarayın dalkavuklarından biri olan Türk-İş'in ağası Ergün Atalay, lafta "kabul etmiyoruz" diye rol kesecek ama perde arkasından "istediğiniz zammı yapın" diyecek. Böylelikle her yıl işçiler açısından hayati önem taşıyan asgari ücret zammı, bir kez daha bu şekilde geçirilecek. Tüm bu yaşananların işçiler açısından birçok ders ve deneyim barındırdığı aşikâr. İşçi sınıfı artık neyin ne olacağını bildiğinden yalnızca komisyonda bahsi geçen artış ve ne zaman eriyeceğini tartışıyor. İşçiler, kapitalistler ve onların vurucu gücü olan AKP-MHP rejiminin kendilerine dayattığı bu güvensiz ve huzursuz ortamı değiştirebilecek potansiyele sahip olduklarının henüz farkında olmasalar bile, arayışları onları mücadeleye itecektir. Zaman zaman yapılan tekil eylemler, yaşadıkları sorunlara artık daha fazla kafa yorup örgütlenme ve mücadele arayışı içinde olduklarını gösteriyor. Uzun süren durgun dönem ancak sınıf hareketlenmeye başladığında aşılabılır. Bununla birlikte, süreci hızlandırmak için "Sınıfa karşı sınıf!" şiarını her imkan ve aracı kullanarak işçilere taşımak, şiarın işçiler tarafından benimsenmesi için çaba harcamak büyük bir önem taşıyor.

S. SANCAR

Kırşehir Belediyesi işçileri:

Yolu yok işçiler kazanacak!

Kayseri Şube Başkanı mutlu olsun diye Kırşehir'in şube olması talebimizi duymadılar. Yüzlerce işçinin imzasını yok saydılar. İşçi baskısı arttı.

Mızrak çuvala sığmadı. Kırşehir Şube oldu. Nasıl mı? Mücadelemizle! Buzu kıran, yolu açan bizdik. Kırşehir'in Şube olması mücadelesinin onuru bize aitti. Haksızlık bitmedi. Kırşehir Şube olmasın diye mesai yapan zatları geçici yönetim olarak atadılar. Yönetimin meşruiyeti yoktu. İşçinin tepkisi büyüdü. Daha fazla tepkiye maruz kalmamak için geçtiğimiz hafta delege seçimlerini yaptılar. Baskın delege seçimine rağmen delege seçimlerinde üstünlük sağlayamadılar. Muhalefet olarak oyunu bozduk. Delege seçimlerinden güçlenerek çıktık. İnancımız tamdır. Siz delegelerin oylarıyla Kırşehir Şube Genel Kurulu seçimlerini de kazanacağız!

Kazanacağız çünkü tek önceliğimiz üyelerimizdir! Sendikamızı siz işçi kardeşlerimizin ekonomik, demokratik ve sosyal haklarını geliştirmek ve korumak için mesai yapan hale getirmek boynumuzun borcudur.

Üç sendikanın tüm varlığını siz işçilerin yönetmesi ve kullanmasını sağlamak boynumuzun borcudur!

Sendika yöneticilerinin kongrede belirlenen ücretleri, sendika üyesi işçilerin aldığı ortalama işçi ücretini geçmemesi için mücadele etmek boynumuzun borcudur. Sendika yöneticilerinin yönetici tazminatı adı altında aldıkları yüksek tazminatlara son verilmesi için mücadele etmek boynumuzun borcudur.

Görevlerinden ayrılan sendika yöneticilerinin kıdem tazminatları dışında bir tazminat almaması için mücadele edeceğiz. Şeffaf olacağız. Gelir ve giderleri üç ayda bir üyelerin bilgisine sunacağız. İşçilerin alın terinin ürünü olan sendikanın gelirlerini, yöneticilerin temsil gideri adı altında rahatça harcamasına, çarçur edilmesine müsaade etmeyeceğiz! Her tür harcamalarda işçi denetimini sağlayacağız. Sendikanın mali imkânları ve işçilerin gönüllü katkıları ile bir mücadele ve dayanışma fonu oluşturacağız. Bu fonun kaynakları ile hem işyeri dâhilinde hem de işyeri dışında işçi dayanışmasının gereklerini yerine getireceğiz. Kırşehir

Genel-İş Şubemizi işçilerin düzenli gelebildiği, her geldiğinde ihtiyaç duyduğu konularda bilgi aldığı, muhatap bulduğu mekân haline getireceğiz! Sendikanın tüm belediye birimlerinde, temizlik, Fen işleri, işletme, sosyal işler, destek bölümünde çalışma düzeni bu esasa göre oluşturacağız.

Sendikanın ekonomik varlığı, esasen grev ve direnişler için gereklidir. Grev fonunu kuracağız. Bunun yanı sıra işçilerin örgütlenmesi, eğitilmesi ve dayanışması için de kaynak ayıracağız. Sendikal eğitimler yeterli sıklıkta düzenli ve sürekli yapacağız. Mümkün olan en fazla sayıda işçinin katılımı için çaba göstereceğiz. İşyerlerimizde eşit işe eşit ücret verilmesi için çaba göstereceğiz!

Her türden cinsiyet ayrımcılığına karşı sürekli mücadele yürüteceğiz. Kadın işçileri sendikal sorumluluklar alması için teşvik edeceğiz. Taşeronluk sisteminin kaldırılması ve halen bu statüde çalışan işçilerin ana bünyede ki, kadrolara geçişi sağlanması için çaba göstereceğiz. Tüm birimlerde çalışan arkadaşlarımızın sendikal haklardan yararlanması için mesai

yapacağız!

Toplu sözleşmede elde edilen haklardan tüm işçilerin faydalanması için çaba göstereceğiz. İşyeri disiplin kurulunda karar süreçlerinde işçilerin sözünün ağırlık kazanması için çaba göstereceğiz. Toplu iş sözleşmelerinde öne sürülecek talepler işyeri komitelerinde şekillendireceğiz. Tüm görüşmeler konusunda işçileri bilgilendireceğiz. İşçilerin seçtiği temsilcilerin Toplu İş Sözleşme görüşmelerine katılmasını sağlayacağız. İşçilerin onayını almadan Toplu İş Sözleşmesine imza atmayacağız!

Bu ilkeleri hayata geçirmek için adanıyoruz. Birliğimizin gücüyle biz kazanacağız! Delege arkadaşlarımıza çağrımızdır! Bu onur yürüyüşüne katılın, destek verin, kendinize güvenin ve sorumluluk üstlenin! Unutma, birleşirsek, Genel İş Kırşehir Şube seçimini kazanırız! Kırşehir Şube olmasın diye mesai yapanların düzenini yıkarız! Yolu yok işçiler kazanacak, sendika beyleri kaybedecekler! Birliğimizin gücüyle biz kazanacağız!

KIRŞEHİR BELEDİYESİ'NDEN GENEL İŞ ÜYESİ İŞÇİLER

MÜSİAD'ın göç raporunun özeti: "Bedava işçilik istiyoruz"

Geçtiğimiz günlerde kapitalistler örgütü MÜSİAD'ın isteği ile Uluslararası Teknolojik, Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Vakfı tarafından hazırlanan "Türkiye'nin göç raporu" basın toplantısı ile kamuoyuna duyuruldu. Çeşitli akademisyenlerin saha araştırmaları vb. üzerinden hazırlandığı ifade edilen rapor, göç konusunda bir dizi başlık içeriyor.

Birçok gerekçeye dayandırılan araştırma ve incelemeler üzerinden tanımlanan talep ve önerilerin eksenini, "göçün bir krizden ziyade doğru yönetildiğinde toplumsal, ekonomik ve kültürel zenginleşme sağlayan bir fırsat olduğu" iddiası oluşturuyor. Raporda kimi zaman göçmenlerin güncel-insani sorun alanlarına vurgu yapılmış algısı oluşturulmak istense de konunun bağlandığı nokta, "göçmenlerin entegrasyonu" olarak tanımlanıyor. Toplumsal yaşam, eğitim, ekonomi vb. olarak sıralanan ve göçmen konusunun somut tablosunu irdelemeye çalışan rapor, kapsadığı talep ve istemlerle sermayenin gelişimini, ihtiyaçlarını ve çıkarlarını esas aldığı

açıkça ortaya koyuyor. Raporun kamuoyuna duyurulması için "göçün kriz değil fırsat olduğu" başlığının seçilmesi de bu zihniyetin yansımasıdır. Rapora göre, işletmelerin %75'i "yerli işçi bulamadıkları için" göçmen işçi çalıştırıyor. Göçmen işçi çalıştırmayan işletmelerin büyük bir çoğunluğu ise çalışma izni sorununu gerekçe göstermiş. Raporun bir başka fütursuzca tespiti, göçmenlerin yoğun olarak yerleştiği yerlerde çocuk işçi çalıştırma oranlarının düştüğü iddiasıdır. Her başlık altında yapılan tespitlerin ardından ortaya atılan öneriler ise, göçmenlerin "topluma entegrasyonu", çalışma izinlerinin kolaylaştırılması, göçmen çocuklarının eğitim ve dil sorunu, göçmen istihdamı için teşviklerin artırılması vb. noktasında odaklanıyor

Arada kimi dini söylemlerle süslenen, "göçmenlerin evlerine ekmeğe götürmelerini sağlamak" gibi pek "insani" vurgular içeren rapor, özünde sermayenin gözü dönmüş para-kâr hırsı ve ucuz emek sömürüsü iştahının açıkça dışavurumu olmuş. MÜSİAD merkezli hazır-

lanan rapor, bu ülkede ensesi kalın tüm kapitalistlerin zihniyetini yansıtıyor. Dahası, AKP'nin Orta Vadeli Program olarak uyguladığı düşük ücret politikası ile halihazırda dayatılan, işçi ve emekçilere sunulan da budur. Göçmen işçilerin varlığını ücretleri düşürmek için bir avantaja çeviren kapitalistler, şimdi "insani" raporlarla bu durumu yasal olarak da güvenceye almak istiyor. Ülkeyi ucuz işçi cennetine çevirmek için yasal düzenlemeler yapması için Saray rejimine tüyolar veriyor.

Göç gerçeğinin nedenlerine, emperyalist-kapitalist düzenin savaş ve saldırganlık politikaları ve sonuçlarına, giderek büyük bir insani kriz anlamına gelen yıkımlara dair tek kelime etmeyen bu "akademik" çalışma, "iyi yönetilir ve planlanırsa", halkların üzerine bomba olup yağın yıkımı ekonomik kalkınma için bir "fırsat" olarak görüyor. Hem göçmen işçilere hem ülkenin milyonlarca işçi ve emekçisine yoksulluk, sefalet ve kölece çalışma koşullarını dayatmaya "bilimsel" kılıf uydurmaya çalışıyor. "İkti-

sadi açıdan arz ve talep arasında denge" kurmayı iş ediniyor.

Kapitalistlerin bundan farklı bir şey düşünmesini beklemek elbette saflık olur. Bizzat sermaye devletinin Suriye'deki savaşın yarattığı yıkımın bir parçası olduğu gerçeği, Suriyeli göçmenlere dönük ırkçı söylem ve saldırılar, üç kuruşa kayıt dışı çalıştırılan Suriyeliler, aynı tablonun farklı boyutlarını oluşturuyor. Tekstil patronlarının sıklıkla yaptığı, "sektör Suriyeli işçiler sayesinde ayakta duruyor" açıklamaları da bu tablonun bir parçasıdır.

Türkiye'de açlık sınırının altına çekilen asgari ücretin dahi çok altında ücretlere göçmen işçi çalıştıran, göçmen işçileri "bir tehdit aracı" olarak kullanıp ücret düşürmeyi marifet sayan kapitalistlerden başka türlü davranmaları beklenemez. İşçi ve emekçiler kendi hakları ve talepleri için olduğu kadar, göç yollarına düşmüş, emeği yok pahasına satın alınan göçmen işçi kardeşleriyle birleşmeli, dayanışmasını güçlendirmeli ve mücadelesini ortaklaştırmalıdır. Bu başarılamazsa eğer, kapitalistlerin hazırladığı raporlarda arsızca tarif ettikleri kölelik koşulları kalıcı hale getirilecektir.

İşçi direnişleri sürüyor

HİTACHI İŞÇİLERİ GREVDE!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetkili olduğu, MESS bünyesindeki 5 fabrikada süren ve yaklaşık 2 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde metal patronları işçilere sefalet dayatmasına bulunmuştu. MESS kodamanlarının dayatmalarını reddeden Birleşik Metal-İş üyesi işçiler grev kararı almıştı.

Alınan grev kararı kapsamında 4 Aralık'ta, Hitachi Energy işletmesine bağlı 4 fabrikada çalışan 500 işçi greve çıktı. Saat 10.00'da Kartal, Dudullu, Tuzla ve Dilovası'ndaki Hitachi fabrikalarında grev ve ilişkin açıklamalar yapıldı. Ardından atılan slogan ve çekilen halaylarla işçiler greve başladı.

Grevlerin merkezi açıklaması Kartal fabrikasında gerçekleştirildi. Sloganlarla fabrikadan çıkan Hitachi işçileri dayanışmaya gelenlerle birlikte yürüyüş gerçekleştirdi. Grev pankartının asılacağı noktaya gelindiğinde ilk olarak şube başkanı Can Emrah Ülgü konuşma yaptı. Ardından Birleşik Metal-İş Sendikası genel başkanı Özkan Atar ve DiSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu birer konuşma gerçekleştirdi.

KIZIL BAYRAK / KARTAL-GEZBE

POLONEZ İŞÇİLERİ AÇLIK GREVİNDE!

TÜRK-İŞ'e bağlı TEK GIDA-İŞ sendikasına üye oldukları için işten atılan Polo-

nez işçilerin direnişi 142 günü aşkındır sürüyor.

İşçiler 6 Aralık sabah Çatalca'dan Ankara'ya "Anayasal Hak Yürüyüşü" başlatmalarını duyurmuştu. Sabah saatlerinde fabrikanın önünde toplanmaya başlayan işçiler polis tarafından engellenmiş direniş sonucu barikat aşılmış ve işçiler Çatalca Adliyesi'ne ulaşmıştı. Geceyi adliye önünde geçiren işçilerin yürüyüşü sabah

bir kez daha engellendi. İşçiler Çatalca Adliyesi önünde oturma eylemine ve açlık grevine başladı.

"İŞİMİ GERİ İSTİYORUM!"

Kartal Belediyesindeki grev sürecinde grev kırıcılığı engellediği için işten çıkarılan Belgin Taş her pazartesi belediye önünde eylem gerçekleştiriyor. Taş, belediye binası önünde yaptığı basın açık-

lamasıyla işten atılmasını protesto etti. Taş, yıllarca çalıştığı, emeğini ve hayatını adadığı işinden haklı gerekçe gösterilmeksizin çıkarıldığını dile getirdi. Kendisini sosyal belediye olarak tanımlayan bir yönetim tarafından alınan bu kararın, sosyal belediyeciliğin özüne ve ruhuna tamamen aykırı olduğunu belirten Taş şunları ifade etti:

"Sosyal belediyecilik, dayanışmayı, eşitliği ve emekçinin haklarını korumayı temel alır. Ancak bugün görüyoruz ki bu değerler artık sadece söylemlerden ibaret kalmıştır. Sosyal belediyecilik emekçinin yanında olmayı, halkın refahı ve mutluluğu için çalışan bir yönetim anlayışını ifade eder. Ne yazık ki bugün sosyal belediyecilik adı altında çalışanları, emeği hiçe sayan, onları mağdur eden uygulamalarına şahit oluyoruz."

Taş'ın eylemine aralarında BDSP'nin de olduğu siyasi parti ve demokratik kitle örgütü temsilcileri de destek verdi.

KARŞIYAKA BELEDİYESİ İŞÇİLERİ DİRENİYOR!

Karşıyaka Belediyesi'ne bağlı Kent AŞ'de çalışan ve Ağustos ayında işten çıkarılan 93 işçi belediye binası önünde başlattıkları direnişi dört ayı aşkındır sürdürüyor. İşçiler, talepleri karşılanana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

KAYSERİ'DE İŞÇİ, EMEKÇİ VE EMEKLİ BULUŞMASI

Kayseri'de haftalardır hazırlığı süren işçi, emekçi ve emekli buluşması bugün (1 Aralık) gerçekleştirildi. Açıklamada "Krizin ve savaşın faturasını reddediyoruz! İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz" pankartı açıldı.

Kadın işçiler ve kriz başlıklı metni İEKK'nin Kayseri temsilcisi okudu. Ardından ilk konuşmayı sınıf bilinçli öncü bir metal işçisi yaptı. Ekonomik ve sosyal yıkıma değinen işçi şunları dedi:

"2025 bütçesinde de sermayeye teşvik ve indirim var. Emekçiye sefaletten başka hiçbir şey yok! Bütçenin en önemli ayağını ise savaş ve saldırganlığa, diyanete, cemaatlara, sermaye çevrelerine vb. ayrılan kaynaklar oluşturuyor. Tablo böyle iken bizlerin yapması

Kayseri ve Mamak'ta eylem

gereken tek şey var; sınıf birliğimizi güçlendirmek, örgütlenmek, mücadeleyi büyütmeektir!"

"Krizin faturasına, faşist baskı ve zorbalığa karşı izlememiz gereken biricik yol mücadeledir"

Konuşmaların ardından açıklama sonlandırıldı.

MAMAK'TA "İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN" MİTİNG

Mamak Emek ve Demokrasi Güçleri 8 Aralık'ta Mamak'ta "İnsanca bir yaşam için alanlardayız" şiarı ile miting düzenledi.

Miting öncesi yürüyüş için Tekmezar'da saat 13.00'da buluşuldu. Kitle

kortejler halinde sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. BDSP "Kapitalizm ölüm demektir, yaşamak için sosyalizm" pankartı ile kortejde yerini aldı. Sloganlarla Tuzluca'yı Meydanı'na gelindi. Meydanda miting Emek ve Demokrasi Güçleri adına açıklama okundu. Açıklamada işçi sınıfının yaşam koşullarındaki gerileme dile getirilerek şunlar ifade edildi:

"Sermaye işçi sınıfına sadece hayatta kalabileceği koşulları dayatarak krizin yükünü hafifletmek istemektedir. Krizden işçi sınıfının payına üç kuruş ücret, hayat pahalılığı, uzayan iş saatleri düşmüştür. İş cinayetleri, derinleşen borçlanma ve intiharlar açığa çıkan sonuçların en görünür olanlarıdır. Tüm bunlara

eşlik eden çürüme giderek derinleşmektedir. Açlık, sefalet ne kadar normalleşirse günü kurtarma hâli o kadar normalleşmekte ve genelleşmektedir."

Açıklamanın devamında iktidarın Kürt halkına ve kazanımlarına yönelik saldırılar da teşhir edildi. Ardından Filistin halkının direnişi de selamlandı. Açıklama sefaletle karşı örgütlenme ve mücadele etme vurgusu ile bitirildi. Metnin okunmasının ardından EMEP Milletvekili İskender Bayhan'ın mesajı okundu. Ardından DEM Parti Bitlis Milletvekili Hüseyin Olan bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmaların ardından Tersname'nin ezgileri ile halaylar çekildi. Sonrasında Emekliler adına bir emekli konuşma yaptı. Ardından Murat Yılmaz ve İlmeç Kadın Müzik Topluluğunun dinletisi ile miting sonlandı.

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ-ANKARA

Demokrasi mücade

Burada üçüncü bölümünü sunduğumuz "Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu" başlıklı beş bölümlük metin, 2005 yılında yapılmış çok daha kapsamlı bir inceleme ve eleştirinin alt bir başlığını oluşturmaktadır. Son gelişmelerin devrimci bir bakış açısıyla anlaşılmasına önemli bir katkı sağlayacağı inancıyla metni bölümler halinde okura yeniden sunuyoruz.

Nesnel niteliği yönünden Türkiye'de demokrasi ve devrim mücadelesinin temel dayanaklarından biri olma potansiyelini taşıyan Kürt sorununa, esas yönelimi kurulu düzenle barışıp bütünleşmek olan reformist nitelikte bir hareketin yörüngesinde yaklaşmayı sürdürmek, bugünün Türkiye sol hareketinde temel tasfiyeci tutumlardan birini oluşturmaktadır. Türkiye'nin hala da devrimci olmak iddiasındaki kuyrukçu sol çevreleri, PKK eline yeniden silah aldı diye Kürt hareketi cephesinde işlerin bir kez daha yoluna girmekte olduğu havası yayıyorlar ama o silahların hangi politikaya hizmet ettiği, hangi hedef ve amaçlara yöneldiği üzerine durup bir an sükunetle düşünme yeteneğini bir türlü gösteremiyorlar. Kürt hareketinin düzenle barışma çizgisine dolgu malzemesi olmayı cahilce böbürlenmelerle politika yapmak sanan bu tasfiyeci çevreler kavramakta olağanüstü bir yetenezsizlik gösterebilirler de, bugünün PKK'si ulusal liberal çizgide tipik bir sosyal-demokrat harekettir artık. Bunu görebilmek için onun elinde ne tuttuğuna değil, nasıl bir teorik temel üzerinde durduğuna, nasıl bir programa dayandığına ve hangi stratejik çizgide hareket ettiğine, dolayısıyla elinde tuttuğu o silahla hangi somut hedeflere yöneldiğine bakmak gerekir.

ULUSAL LIBERAL ÇİZGİ VE SOSYAL-DEMOKRASİ

Abdullah Öcalan'ın savunmalarında geliştirdiği yeni ulusal liberal çizgi bugün artık PKK'nin resmi programıdır ve PKK bu programı yeniden silaha sarılmasından neredeyse bir sene sonra bu biçimle benimsemiştir. Nisan 2005 tarihli "Yeniden İnşa Kongre Belgeleri", özellikle de bu belgelerin en önemli bölümü olan yeni parti programı, PKK'nin yeni ideolojik konumunu ve politik kimliğini bütün

açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bu, ulusal bir hareket olmanın getirdiği özgünlüklerle bezenmiş olsa da, temel felsefi yönünden olduğu kadar programı ve stratejik yönelimi bakımından da tipik bir sosyal-demokrat konum ve kimliktir. Kürt sorununda bağımsız devrimci tutum ve politika ile kuyrukçuluğa dayalı tasfiyeci oportünist tutum ve politika arasındaki temelli ayrım, aynı zamanda bu konum ve kimliğe yaklaşım üzerinden de kendini ortaya koymaktadır.

Gerici bir burjuva akımına dönüşmüş bugünkü biçimiyle değil fakat özellikle Ekim Devrimi'ni izleyen dönemdeki o klasik reformist haliyle sosyal-demokrasi, kapitalist toplum ve devlet düzenine esastan bir itiraz yöneltmez, onu mevcut temelleriyle benimser ve savunur; fakat kurulu düzenin iktisadi ve siyasal aşırılıklarının törpülenmesini ister, emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için bunu gerekli görür, buna yönelen bir reform programıyla ortaya çıkar ve bunu gerçekleştirmeye çalışır. Sosyal-demokrat felsefenin özü sınıflar arası uzlaşma ve işbirliğidir; o devrimci sınıf mücadelesine temelden karşıdır. Ölçülü muhalefeti, burjuvaziyi emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirici tavizlere zorlamak sınırlarını hiçbir biçimde aşmaz; ve bunda başarı sağladığı ölçüde, kurulu düzenle daha sıkı bir biçimde bütünleşmek ve

onu güçlendirmek üzere çalışmak yönelimiyle hareket eder.

PKK'nin yeni dünya görüşünün ve bunun ürünü yeni programının çerçevesi de genel çizgileriyle budur. Nisan 2005'te benimsenen yeni PKK programı, tarih ve toplum üzerine onca sözün ardından özenle gelip bağlandığı sonuçlar yönünden, kurulu kapitalist düzeni kendi temelleri üzerinde iyileştirme hedefinin hiçbir biçimde ötesine geçmez. Temel amaç, hiçbir biçimde bugünkü toplumun köklü devrimci dönüşümü değil, fakat yalnızca reformlar yoluyla aşırılıklardan arındırılması, kendi temelleri üzerinde iyileştirilmesidir. Bu program tarihsel materyalizmi cepheden reddeder, sınıflara, sınıf ve mülkiyet ilişkilerine dayalı bilimsel bir analizin sonuçlarını içermez, sınıf mücadelesini tarihin hareket ettirici gücü olarak ele almak bir yana buna ilişkin bilimsel marksist görüşü açıkça reddederek, karşısına zihniyet ve ahlak mücadelesini koyar.

Sınıflı toplumun ve onun son biçimi olarak kapitalizmin ürünü tüm kötülüklerle devrimci dönemden kalma terminolojinin yardımıyla sövüp sayar bu program; fakat bu sövüp saymalar ahlaki bir öfke ve suçlamayı yansıtmaktan öteye gitmez. Bu sorunların iktisadi-sınıfsal temelleri üzerine yer yer Marksizmden ödünç terim ve kavramlarla bir şeyler

söylense bile onları köklü ve kalıcı bir biçimde çözenin nesnel toplumsal koşulları özenle es geçilir. Yeni PKK programı, Abdullah Öcalan'ın savunmalarına tam bir sadakat göstererek (ki zaten bu savunmaların geniş bir özetinden başka bir şey değildir sözkonusu program) kurulu düzenin temellerine dokunacak hiçbir şey söylememeye özel bir dikkat gösterir. Toplumsal sorunların çözümü ile sınıf ve mülkiyet ilişkilerinin devrimci dönüşümü arasında herhangi bir bağ kurulmaz. Bu sorunlar daha çok yüzyıllardır kökleşmiş kötü zihniyetin ve kapitalizmle birlikte çığırından çıkmış bozuk ahlakın ürünü olarak görülür ve dolayısıyla çözümüne de buradan (zihniyet ve ahlak mücadelelerinden!) bakılır. Bu programda temel toplumsal sorunlar, sömür ilişkileri ve bunun dayandığı mülkiyet ilişkileri zaten esasa ilişkin bir yer tutmaz. Fakat üzerine onca söz edilen kadın ve ekoloji sorununun ele alınışında da aynı zihniyet değişimi ve ahlaki öğütler çerçevesinin ötesine geçilmez. Bu programın mantığı içinde politik mücadele ilke olarak sınıf ve mülkiyet ilişkilerine yönelmez, siyasal sistemde reformla birlikte her alanda yeni bir zihniyeti ve ahlaki egemen kılma mücadelesi sınırları içinde kalır.

Fakat PKK temelde ulusal bir hareket olduğuna göre onun yeni sosyal-demokrat kimliğine de toplumsal sorundan çok

lesesi ve Kürt sorunu- 3

H. Fırat

ulusal sorunu ele alışı üzerinden yaklaşmak gerekir. İşçi aristokrasisine ve sendika bürokrasisine dayanan ve gücünü işçi sınıfı kitlelerini denetim altında tutmaktan alan klasik sosyal-demokrasinin dayandığı temel felsefe ile artık bir orta sınıf hareketine dönüşmüş bulunan ve gücünü ezilen ulus kitlelerini denetim altında tutmaktan alan PKK'nin yeni felsefesi arasındaki ilişki de bu alan üzerinden ortaya konulmalıdır.

Klasik sosyal-demokrasi ortaya çıkışı yönünden "toplumsal sorun"a dayanıyordu; fakat zamanla dayandığı sorunu köklü bir biçimde çözmek çizgisinden onu yumuşatmak, bu sorunun kaynağını oluşturan çelişkileri yatıştırmak çizgisine geçti. PKK ise ortaya çıkışı yönünden "ulusal sorun"a dayanıyordu ve bilinen evrimin ardından bugün geldiği yerde, artık onu çözmek değil fakat reforme etmek, yani yumuşatıp yatıştırmak çizgisi izlemektedir. Klasik sosyal-demokrasi de sosyal liberal çizgide ifadesini bulan tutum, PKK'de ulusal liberal çizgi olarak kendini göstermektedir. Sorunların kaynağını oluşturan sosyal güçlerle reformlar temelinde uzlaşıp bütünleşme çizgisi, ki reformizmin mantıksal sonucu budur, burada bir öteki ortak paydadır. Sosyal liberal bir akım olarak sosyal-demokrasi, denetim altında tuttuğu işçileri ve öteki emekçi kitleleri bu çizgi üzerinden kurulu düzene bağlama yolunu tutmuştur, temel misyonu her zaman bu olmuştur. Ulusal liberal bir akım olarak bugünün PKK'si de, karşılığında bir "Kürt reformu" elde etmek koşuluyla bu aynı şeyi Türk burjuvazisine/devletine vadedip durmaktadır.

Bu son nokta bizi bu bölümde ele almak istediğimiz esas konuya da bağlamış olmaktadır. Bir "Kürt reformu" karşılığında Türk burjuvazisine/devletine vadedilenler üzerinde aslında geçen bölümde durmuş bulunuyoruz. Buna rağmen aynı soruna burada dönmek istememiz, konunun daha özgün bir yönünü ele almak içindir. Geçen bölümde sözkonusu olan, tarihsel referanslarıyla birlikte genel olarak Türkler ve Kürtler ilişkisi idi. Oysa burada daha özgün, ama devrimci açıdan bizim için çok daha temel önemde bir sorun olarak, Kürt emekçileri ile kurulu düzen ilişkileri sözkonusudur. PKK'nin

yeni konum ve kimliğini özellikle sosyal-demokrat nitelmesi üzerinden ortaya koymak yoluna gitmemiz de bundan dolaydır. Sınıf uzlaşması ve buna dayalı sınıf işbirliği çizgisi, sosyal-demokrat akımın temel felsefesidir. Gelinek yerde PKK'nin emperyalizme ve kurulu burjuva düzenine yaklaşımına bu felsefe yön vermektedir.

HALKLAR VE EMPERYALİZM

Abdullah Öcalan Nisan 2004 tarihi taşıyan Bir Halkı Savunmak başlıklı büyük boy kitabında Ortadoğu'ya 60 sayfalık geniş bir bölüm ayırmaktadır. ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesinin çeşitli yönleriyle ele alındığı bu bölüm üzerinde daha önce ayrıntılı olarak durulmuştu (bkz. Ulusal Sorun ve Kürt Hareketi başlıklı dizi yazının 7-11. bölümleri, SY Kızıl Bayrak, 12-16. sayılar). İlgili bölümün temel tezi "tarihi Ortadoğu sentezi" üzerinedir ve bu teze egemen düşünce çizgisi, burada konumuzu oluşturan sosyal-demokrat sınıf işbirliği çizgisinin, halklar ile emperyalizm ilişkilerine Ortadoğu somutu üzerinden uygulanışının bir örneğidir. Abdullah Öcalan ABD'nin Ortadoğu'ya emperyalist müdahalesini ve buna eşlik eden Büyük Ortadoğu Projesi'ni halklar için tarihi bir şans olarak değerlendirmekte, halkları bu şans "ilkeli uzlaşma-

lar"la değerlendirmeye çağırarak, ABD ile girişilecek bu türden bir "ilkeli uzlaşma"nın Ortadoğu'da "yeni bir uygarlık sentezi"ne vesile olacağını savunmaktadır. BOP ekseninde bir "karma demokrasi seçeneği" liberal formülünde ifadesini bulan bu düşünce çizgisi, ABD ile ilkeli uzlaşmalar adı altında, gerçekte Ortadoğu halklarını ve elbette öncelikle de Kürt halkını, emperyalist politikalar yedeğinde hareket etmeye çağırarak anlamına gelmektedir.

Halkların demokrasi istemini emperyalist projelerin yedeğinde ele alan ve buna yönelik mücadeleyi aynı projelerin dolgu malzemesine dönüştüren bu düşünce çizgisi, Nisan 2005'te toplanan PKK Yeniden İnşa Kongresi'nde olduğu gibi benimsenmiş, dahası program hükmü haline getirilmiş bulunmaktadır. PKK Yeniden İnşa Kongresi, Bir Halkı Savunmak kitabının ilgili bölümünü geniş parçalar halinde "Politik Rapor" kapsamında benimsemekle kalmıyor, yeni PKK programının "Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu" başlıklı bölümünde buna sayfalar boyu yer veriyor ve sonuçta sözkonusu "tarihi sentez" in ürünü ve ifadesi olacak olan "karma demokratik sistem"e bağlanıyor: "4- Ortadoğu kaosu mücadele eden ve çözüm arayan üç temel gücün durumu gösteriyor ki, Ortadoğu'nun demokratik uygarlık çağı-

na geçişi ancak karma demokratik düzen temelinde olabilir."

Sözü edilen güçlerin ilki, statükocu "ulus-devlet" güçleridir. Bunların dönemi geçmiştir ve BOP ile birlikte kesin olarak aşılacaklardır. İkincisi, BOP'un sahipleri ve uygulayıcıları olarak bizzat emperyalistler, esas olarak da ABD emperyalizmidir. "Emperyalizmin geçmişte tek taraflı iradesiyle düzen kurma çağı da geçmiş" bulunduğu için, ABD, politikalarını hayata geçirmek için halkların iradesini hesaba katmak ve onlarla uzlaşmak zorundadır. Nitekim o da bunun bilincindedir ve bu çerçevede uzlaşma eğilimi ile hareket etmektedir. Yaşadığı zorlanmalar "artıkça bu eğilimi daha çok geliştirecek ve tavizler vererek karma demokratik sisteme razı olacaktır."

Üçüncü güç ise haliyle Ortadoğu halklarıdır. Ortadoğu halklarının elbette uzak ve belirsiz bir geleceğe ilişkin "ütopik" toplum projeleri olabilir; fakat bugün için yapmaları gereken, ABD ile "ilkeli uzlaşmalar" arayarak "karma demokratik düzeni"nin kurulmasını sağlamak için çalışmaktır. "Burada önemli olan, sistemin tüm yeniden yapılanmaları karşısında kör bir direniş kadar ilkesiz bir uzlaşma içinde de girilmemesidir."

"Bu temelde Ortadoğu demokratik uygarlığının gelişiminin karma nitelikli demokratik düzenler biçiminde olacağı açıktır. Küresellik ve yerellik birlikte öne çıkacaktır. Demokrasiye duyarlı, kamu güvenliği ve yönetimi olarak devlet artı halkların öz irade ve yaşam biçimleri olarak Demokratik Konfederalizm belirleyecektir. İç içe iki düzenin bir arada yaşanmasına dayanan karma nitelikli demokrasilerin farklı tonları gelişme gösterecektir."

"Bu biçimde gelişecek olan Ortadoğu demokratik yapılanması, demokratik uygarlığın sol kanadını oluşturacaktır. Böylece Ortadoğu, tez olan sağ kanat Avrupa demokrasisinin gerçek bir antitezi haline gelecektir..." (PKK Yeniden İnşa Kongre Belgeleri, Çetin Yayınları, Mayıs 2005, İstanbul, s. 218-219)

Bütün bu özetlemeyi PKK'nin yeni programından yaptığımızı özellikle hatırlatmak istiyoruz. Abdullah Öcalan'ın halkların baş düşmanı Amerikan emperyalizmi ile halklar arasında gerçekleşecek

sözde “ilkeli uzlaşma” ve işbirliğine dayalı “karma demokratik düzen” görüşü, PKK için artık temel önemde bir program hükmü durumundadır. PKK Programı bu düşünceyi Bir Halkı Savunmak kitabını izleyen dönemin yeni ürünü olan “demokratik konfederalizm” formülü ile süslemiş, bu arada “bir devlet + bir demokrasi”ye dayalı eski orijinal formülü de, “iç içe iki düzen” biçimine genişletmiştir.

Burada konumuz bu düşünce çizgisini irdelemek değildir (bu daha önce Abdullah Öcalan üzerinden fazlasıyla yapılmış bulunmaktadır). Biz, emek-sermaye uzlaşmasına ve işbirliğine dayalı klasik sosyal-demokrat mantığın burada emperyalizm ile halklar ilişkisi üzerinden kendini nasıl gösterdiğine işaret etmekle yetiniyoruz.

Kürtlerin yaşadığı devletlerde demokratik dönüşümler, yeni PKK programının esas içeriğidir. Program emperyalizmi düşman bir kuvvet olarak değil, tersine bu demokratik dönüşümlerin gerçekleşmesini sağlayacak bir dış dinamik ve dolayısıyla “ilkeli uzlaşmalar”ın muhatabı temel önemde bir müttefik olarak görmektedir. Ortadoğu devletlerinin demokratik değişim süreci “üstten ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesinin, alttan halkların demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplum projesinin yoğunlaşan etkisi altında” gerçekleşecektir (PKK Programı, age., s.215). ABD’nin BOP ile Ortadoğu’da hedeflediği geniş çaplı “yeniden yapılanma hedefinin esas mantığı, ekonomide liberalleşme, başta kadın olmak üzere toplumsal alanda ve siyasette sistem çerçevesinde demokratikleşmedir.” (s. 216) Buna bir de “ekoloji”yi eklerseniz, PKK’nin demokratik dönüşümlere dayalı programının esas çerçevesini de elde etmiş olursunuz.

KÜRT EMEKÇİLERİ VE TÜRK BURJUVAZİSİ

“... Devletler, özellikle TC bu yeni işbirlikçilere dayalı politika yerine halka ve onun demokratik karakterine dayanırsa, kalıcı barış ve ülkede bütünlük sağlanabileceğini görmelidir. Kürt işbirlikçilerinde ısrar, savaş ve ayrılıkçılığın derinleşmesi olacaktır.” (Bir Halkı Savunmak, s.330)

Kürdistanı egemenlik altında tutan dört devlete, fakat özellikle de Türk devletine seslenen bu sözlerde dile getirilen düşünce, Abdullah Öcalan’ın Türk devletini/burjuvazisini ikna etmeye yönelik çabasının bir başka temel argümanını oluşturmaktadır. Bu argüman Kürt hareketini iki ana akım olarak ele almakta ve bunlar karşılaştırmalı olarak şöyle değerlendirilmektedir:

“Birincisi, Batı kapitalist sistemin desteklediği ve şimdilik programını Federe Kürt devleti olarak somutlaştıran ilkel

milliyetçi feodal burjuva Kürt hakim tabakasının yolu; ikincisi, özgücü esas alan, demokratik ve özgürlükçü bir ulus olmayı hedefleyen emekçi Kürt halkının yolu. Birincisinde gericileşmiş, çıkara dayanan feodal, dinci ve aşiretçi bağları kullanırken, ikincisinde dar aşiretçiliği aşmış, feodal, dinci eğilimlere dayanmayan, demokratik, özgürlükçü, eşitçi bağları esas almaktadır. Birincisi ağırlıklı olarak ABD’nin işgal koşullarında Irak Kürdistan’ında öncülük etmeye çalışırken, ikincisi özgücüne dayalı, Türkiye’nin demokratikleşmesinde Kürdistan’ı bir köstek değil destek olarak değerlendirmede öncü kılmaya çalışmaktadır...” (age., s. 236)

Bu değerlendirmede hem belli sınırlar içinde gerçeği yansıtan ve hem de kulağa hoş gelen bir dizi öge var kuşkusuz, fakat yazık ki tutarlılık ve dolayısıyla da inandırıcılık yok. Abdullah Öcalan, Güneyli Kürtler üzerinden konuşurken hem sınıf ayrımlarını bütün açıklığı ile hatırlamakta ve hem de ABD emperyalizmi ile girilmiş ilişkileri kesin bir dille suçlamakta, bunu bölge halklarının çıkarlarına aykırı görmekte, hatta ihanet saymaktadır. Gelgelelim emperyalist Büyük Ortadoğu Projesini savunan, bu çerçevede halklara ABD emperyalizmi ile ilkeli uzlaşmalar öneren, bunu Ortadoğu’da bir “demokratik uygarlık sentezi” gerçekleştirmenin mutlaka değerlendirilmesi gereken tarihi fırsatı sayan, yukarıya PKK Programı üzerinden yeni bir özetini aktardığımız tüm o görüşler bütünü de bu aynı kitabın bir önceki bölümünde yer almaktadır. 204. sayfada ABD ile uzlaşma ve işbirliğini Ortadoğu kaosundan bir “demokratik uygarlık sentezi” çıkarmanın olanağı sayan ve savunan birinin, 236. sayfada ABD ile girişilen bu türden ilişkileri bu kez tutup suçlamasında ne bir tutarlılık ve ne de herhangi bir inandırıcılık olabilir.

Fakat bu, buna rağmen kullanılan argümanda bir mantık olmadığı anlamına da gelmiyor. Abdullah Öcalan’ın Güney Kürdistan üzerinden Türk devletinin/burjuvazisinin gericici korkularına seslendiğini, bu korkuları özellikle destediğini biliyoruz. O tersinden de bunun karşısına PKK’nin temsil ettiği Kürt hareketi üzerinden bu korkuları dengeleyecek ve giderecek çözüm alternatifini koymakta, böylece asıl argümanını zıt yönlü fakat aynı amaca yönelen çifte vurguyla pekiştirmek istemektedir. Buna göre; Kürt burjuva-feodal sınıfları ilkel milliyetçidirler, Kürt sorununu ayrı bir devletleşme ile çözmek peşindedirler, bu onların tarihsel çizgisidir ve onlar bu doğrultuda bugün artık emperyalizmin desteğine de sahiptirler. Bu, Kürtleri barındıran ülkelerin toprak bütünlüğü ve dolayısıyla devlet sınırları için büyük bir tehdit oluş-

turmakta, halklar arası ilişkileri tehlikeye düşürmektedir.

Oysa PKK’nin temsil ettiği emekçilere dayalı demokratik Kürt hareketi, ayrı bir ulusal devlet arayışında olmadığı gibi, Kürtleri barındıran ülkelerin devlet sınırlarına da saygılıdır ve bu ülkelerdeki demokratikleşme süreçlerinin destekçisidir. Emekçileri temsil eden demokratik Kürt hareketi, “içinde yer aldığı devletleri yıkma gibi bir amacı taşımamaktadır. Bu devletlere yönelik tavrı, kendine yönelik demokratik duyarlılıktır. Demokratikleşmesini bölücülük, ayrımcılık gibi göstermemektedir. Tersine, özgür demokratik birliğe dayanan güçlü ülke ve devlet bütünlüğünü amaçlamaktadır.” (Özgür İnsan Savunması, s. 95)

Bu durumda ilgili devletler, özellikle de Türk devleti, Kürt işbirlikçi tabakası ile ilişkiler yerine PKK’nin temsil ettiği Kürt hareketini muhatap alma ve bir “Kürt reformu” eşliğinde onu kendi yasallığı içine katma yoluna giderse, böylece hem “ülke bütünlüğünü” ve devlet sınırlarını güvenceye almış olacak, hem Kürt sorununun ağırlığından kurtulmuş olacak ve hem de bu yolla Kürtlerin stratejik desteğini yeniden arkasına almayı başaracağı için, kendisini çevreleyen bölgelerin lider devleti olarak sivrilecektir.

Bu mantık örgüsünün gerçekte iki esaslı noktada mantıktan ve dolayısıyla dayanaktan yoksun olduğunu göstermek fazlaca bir güçlük taşımamaktadır.

Abdullah Öcalan Kürdistan’ın küçük bir parçasındaki Kürt burjuva-feodal sınıflarının milliyetçi eğilimlerini vurguluyor ve onların ayrı bir devlet peşinde koştuklarını söyleyerek Türk burjuvazisini korkutmaya çalışıyor. Ama Kürdistan’ın asıl büyük parçasındaki, Türkiye Kürdistanı’ndaki Kürt burjuva-feodal sınıflarının onlarca yıldan beri Türk burjuvazisi ile et ve tırnak gibi kaynaştığı gerçeğini nedense es geçiyor. Bu sınıflar, Kürt halkının özgürlük için ayağa kalktığı son yirmi yıl boyunca, Türk burjuvazisi ile kurdukları sınıfsal kader birliğine ne denli sadık olduklarını bütün açıklığı ile göstermiş bulunmaktadırlar. Bu belirgin sınıfsal tutumun elbette bireysel istisnaları vardır. Fakat bizzat Kürtlerin özgürlük ve eşitlik mücadelesine karşı silahlandırılmış 90 bin kişilik istikrarlı korucu ordusu, buradaki sağlam sınıfsal kaynaşmışlığı tartışma götürmez bir biçimde belgelemiştir. (Halen ortada bırakılan son manevra saklı tutulursa, Kürt sorunundaki en inkarcı hükümetlerden birini oluşturan mevcut hükümetin en önemli bakanlarından bir kısmı, Kürt burjuva-feodal sınıflarına mensupturlar ve “bölücü terör”e karşı mücadeleyi kararlılık içinde sürdürmekle övünenlerin başında da onlar gelmektedirler.)

Büyük burjuvaziden, büyük toprak sahiplerinden, aşiret reislerinden ve tarikat şeflerinden oluşan güçlü Kürt burjuva-feodal sınıfı zorlu bir çatışma döneminde Türk burjuvazisi ile kader birliğini bu denli açıkça kanıtlamışken, Türk burjuvazisi hangi mantık içinde bu sınıfa güvensizlik göstererek Kürt emekçi sınıflarını ve onun demokratik-halkçı hareketini esas muhatap ve müttefik olarak seçme yoluna gidebilecektir? Mantıksızlığı görmek için soruyu formüle etmek bile kendi başına yeterlidir.

İkinci bir nokta, Kürt emekçileri ve demokrasisi adına ortaya konulan “demokratik-halkçı” tutumun muhataplarıdır. Abdullah Öcalan ve onu olduğu gibi yineleyerek PKK Programı, emekçi-halkçı çözüm adına gericici Türk devletine/burjuvazisine seslenmektedir, ellerini ona uzatmaktadırlar. Kurulan denklemin en çürük yanı da aslında budur. Kürt burjuva-feodal sınıflarının tutumu karşısında Kürt emekçileri adına ortaya konulan ve “özgür demokratik birliği” hedef aldığı söylenen bir tutumun muhatabı ancak Türk emekçi sınıfları olabilirdi. Ezilen ulusun emekçi sınıfları adına ezen ulusun egemen sınıfına başvurmak, onunla barışıp bütünleşmeyi istemek, normal durumda herhangi bir mantıktan ve tutarlılıktan yoksundur. Böyle bir durumda ya başvuru adresine kaba bir yanlışa düşülmektedir, ya da adres bilinçli seçilmiştir de bu durumda ileri sürülen iddada temelli bir tutarsızlık vardır.

Bu tutarsızlık ancak sözünü ettiğimiz sosyal-demokrat konum ve kimlik temelinde bir anlam kazanabilir, az çok anlaşılabilir bir mantığa oturur. Zira Kürt emekçi sınıfları adına gericici Türk burjuvazisi ve devletiyle barışıp bütünleşmeye yönelik bir tutumla ortaya çıkmak, ancak denetim altında tutulan Kürt emekçilerinin güvenini kötüye kullanmak, onların gerçek çıkarlarını bir yana bırakmak ve “Kürt reformu” adı altında sınırlı bazı tavizlerle onları kurulu düzene bağlamaya yönelmek anlamına gelir. Gerçek durum artık çok iyi bilindiği gibi budur ve sosyal-demokrat anlayış da kendini tamı tamına bu tutum üzerinden göstermektedir.

(Devam edecek...)

(KIZIL BAYRAK, SAYI: 2005/40, 8 EKİM 2005)

Kapitalist dünya savaş çıtırtkanlığında çıtayı yükseltiyor

“Kapitalist sistemde ‘barış’ bir sonraki savaşa hazırlık için verilen aranın adıdır. Yalnızca savaşa ve savaşı üreten emperyalizme karşı dünya halkları ve emekçilerinin kararlı mücadelesi, gerçek bir barış sağlayabilir.”

Almanya, Rusya’nın Ukrayna’ya saldırısından çok “Federal Cumhuriyeti doğrudan etkileyecek” bir savaş için hazırlıklara çoktan başlamış bulunuyor. Almanya’nın savaş bakanı Boris Pistorius 4,7 milyar Euro’ya yeni denizaltılar tedarik etmek istiyor. Bakanlığın söz konusu talebi bütçe komisyonuna sunduğu ve onaylanmasının beklendiği basına yansıdı. Thyssen-Krupp Marine Systems tarafından üretilecek olan dört adet U 212 CD denizaltısı daha sipariş edilecek. Basına bilgi veren bir bütçe komisyonu üyesi, bakanlığın halihazırda 4,7 milyara 2,4 milyar eklemek istediğini, ancak ek kaynak talebinin devam edeceğini söyledi. Bu gelişmelere paralel olarak “Operation Deutschland” adlı bir belge basına sızdırıldı. Alman Silahlı Kuvvetleri (Bundeswehr) tarafından hazırlanan ve siyasetçiler tarafından onaylanan “Almanya Operasyon Planı” (Operation Deutschland) başlıklı strateji belgesi, bir savunma durumunda nasıl hareket edileceğine dair ayrıntılı planlar içeriyor. Strateji belgesinin ilk versiyonu bin sayfa uzunluğunda ve ayrıntılarla dolu olsa da esasa ilişkin planlar gizli tutuluyor. Bundeswehr, olası bir savaş durumunda “ne yapmaları” gerektiği konusunda şirketleri eğitmeye başlamış bile. Silah sanayisi çoktan buna hazır hale getirildi. Şimdi ise yiyecek, içecek ve lojistik alanlarında faaliyet gösteren şirketleri “savaşa hazır hale” getirmek için eğitimler veriliyor. Kitlelere ise “en kritik 72 saat” içinde hayatta kalmaları için gerekli yaşam malzemelerini sığınaklarda depolamaları salık veriliyor.

NATO’DAN “TOPYEKÜN BİR SAVAŞA HAZIR” OLUN ÇAĞIRISI

Emperyalist savaş aygıtı NATO’nun Askeri Komite Başkanı Hollandalı Orminal Rob Bauer’in Brüksel’de yaptığı konuşma, “topyekün savaşa hazır olun” çağırısı olarak değerlendirildi.

Avrupa Politikalar Merkezi isimli düşünce kuruluşunda konuşan Bauer, iş dünyası liderlerini savaş dönemi senar-

yosuna hazırlanmaları konusunda uyardı. Bauer, kapitalistleri “Rusya ve Çin gibi ülkelerin şantajlarına karşı savunmalarını güçlendirmek” için işletmelerini bir “savaş senaryosuna hazırlıklı” olmaya ve “üretim ve dağıtım hatlarını buna göre ayarlamaya” çağırdı. Tam bir topyekun seferberlik ilanı... “Muharebeleri kazanan ordu olsa da savaşları kazanan ekonomilerdir” diyen Bauer, “Ne olursa olsun tüm önemli hizmet ve malların teslim edilebileceğinden emin olabilirsek, bu caydırıcılığımızın önemli bir parçası olacaktır” diye konuştu. “Savaşta mevcut tüm araçlar kullanılmalıdır” diyen NATO generali, kapitalistlere şöyle sesleniyor:

“Batı Çin’den gelen malzemelere bağımlı. Tüm nadir toprak malzemelerinin yüzde 60’ı Çin’de üretiliyor ve yüzde 90’ı orada işleniyor. Sakinleştiriciler, antibiyotikler, anti-enflamatuvarlar ve düşük tansiyon ilaçları için kimyasal bileşenler de Çin’den geliyor. Komünist Parti’nin bu gücü asla kullanmayacağını düşünürsek saflık etmiş oluruz. Avrupa ve Amerika’daki iş dünyası liderleri, aldıkları ticari kararların uluslarının güvenliği açısından stratejik sonuçlar doğurduğunun farkına varmalıdır.”

Savaş aygıtı NATO komutanı Bauer’in çağırısı Almanya, İngiltere ve Fransa’da yankı buluyor. Kapitalist-emperyalist sistemin savaş politikaları, en çıplak şekliyle görünür hale gelmiş bulunuyor. Almanya, İngiltere, Fransa gibi emperyalist devletler NATO şemsiyesi altında savaş hazırlıklarını hızlandırırken, bu hazırlıklar insanlığa ve gezegenin tüm canlılarına yönelik büyük bir tehdit oluşturuyor. Almanya’nın “Operation Deutschland” kapsamında attığı adımlar da aynı paralelde, hatta çizilen çerçevenin de ötesine geçiyor. Almanya Savunma Bakanı Boris Pistorius’un U-Bot ve diğer ağır silah sistemlerine yönelik bütçe artırım talepleri, bu hazırlıkların ne denli ciddi olduğunu gözler önüne seriyor. Pistorius’un, ülke genelindeki savunma sanayii ve gıda tedariki alanında faaliyet gösteren firmalara yaptığı “savaşa hazırlık yapın” çağırısı, savaş ekonomisinin sadece ulusal düzeyde değil, tüm Avrupa’yı kapsayacak şekilde kurgulandığına işaret ediyor.

Fransa ise Afrika’daki eski sömürgelerinde artan gerilimlerle bağlantılı olarak ordusunu yeniden yapılandırıyor.

Macron yönetimi, NATO stratejileriyle uyumlu bir şekilde, Afrika’daki çıkarlarını korumak adına yeni operasyonel planlar geliştiriyor. İngiltere ise Rusya’yı hedef alan stratejik hamleleriyle öne çıkıyor. İngiliz hükümeti, Ukrayna’daki savaşa verdiği desteğin yanı sıra, kendi nükleer silah kapasitesini artırmaya yönelik adımlar da atıyor. Sistemik bir şekilde yapılan saldırganlık ve savaş hazırlıkları, yalnızca devletlerin askeri kapasitelerinin artırılmasını değil, kitlelerin korku atmosferinde pasifize edilmesini de hedefliyor. Medya ve diğer propaganda aygıtlarıyla yaratılan bu korku ortamı, halkları savaşı desteklemeye veya en azından tepkisiz kalmaya yönlendirmeyi amaçlıyor.

“Kapitalist sistemin doğasında ‘barış’, bir sonraki savaşa hazırlık için verilen kısa bir aradan ibarettir.”

Günümüz dünyasında bu “ara” sona ermiş görünüyor.

ABD, Almanya, İngiltere ve Fransa başta olmak üzere Batılı emperyalist devletler kılıçlarını çekmiş, maskelerini indirmiş bulunuyorlar.

Özellikle ABD’nin küresel hegemonyasını sürdürmek adına Ukrayna’daki savaşı körüklemesi ve NATO üzerinden dünya halklarını yeni bir çatışmaya sürüklemesi bu gerçeğin en somut kanıtıdır.

Batı’nın emperyalist dünyasının bütün mahareti ile Ukrayna üzerinden Rusya’ya yüklenmesi, Filistin halkına uygulanan soykırımı Lübnan ve Suriye’ye kadar genişleten savaş makinası “günümüzün karanlığı” olarak yaşanıyor.

Kapitalist-emperyalist sistem, yalnızca savaş politikalarıyla değil, gezegenin ekolojik dengesi üzerinde yarattığı tahribatla da tüm canlı türlerini bir felakete sürüklemektedir.

Marx’ın Kapital’de yaptığı, “kapitalist üretim tarzı, insan ve doğa arasındaki ilişkiyi yıkıma uğratar” saptaması, bu yıkıcı savaşlarla daha da hızlanmaktadır. Emperyalist bloklar arasındaki rekabet, sadece insanlık için değil, tüm ekosistem için geri dönüşmez sonuçlar doğuruyor. Sermayenin pasifize etme çabaları

Batılı devletlerin savaş hazırlıklarının bir diğer önemli boyutu, halkları korku atmosferinde pasifize etmek için harcadıkları çabalardır. Medya manipülas-

yonları ve sürekli tekrarlanan “güvenlik tehdidi” söylemleriyle, toplumlar adeta hipnotize edilmektedir. İnsanlara, “bu sadece hükümetlerin işi, siz yalnızca izlemekle yetinebilirsiniz” mesajı verilmektedir. Ancak bu bir yanılgıdır. İzleyici kalmak, emperyalizmin istediği en büyük teslimiyet biçimidir. İnsanlığın geleceğini savaş kundakçılarının insafına terk etmektir. Kapitalist sistemin savaş politikalarına karşı çıkmak, yalnızca savaş karşıtlığı değil, emperyalizme karşı bir direniştir aynı zamanda. ABD, Almanya, İngiltere, Fransa başta olmak üzere, NATO üyesi devletlerin yaptığı savaş hazırlıkları insanlık için olduğu kadar, diğer canlılar ve tüm gezegen için de büyük bir tehdit teşkil ediyor. Bu tehdidi bertaraf etmenin yolu, dünya halklarının emperyalizme karşı ortak mücadelesini geliştirmekten geçiyor.

DÜNYA HALKLARININ MÜCADELESİ GERÇEK BARIŞIN ANAHTARI

Emperyalist odakların savaşı “kaçınılmaz bir gerçeklik” diye sunmaları, halkları bu yıkıma boyun eğmeye zorlamak için uydurulan bir propagandadır.

Savaş kader değil kapitalizmin ürettiği bir dehşettir. Dünya halklarının, işçi ve emekçilerinin emperyalizme ve savaşa karşı kararlı mücadelesi, ancak ve ancak barışın gerçek anahtarı olabilir.

Bugün bizden istenen, küresel bir savaş için yapılan hazırlıkları “kader” sayıp sessizce izlemek ve faturayı ödemektir.

NATO’nun savaş politikalarına karşı barış hareketlerinin güçlenmesi, dünya halklarının dayanışmasını artıracak en önemli adım olacaktır.

Marx’ın “işçilerin vatani yoktur” saptaması, bu dayanışmanın evrenselliğine ve sınıfsal temeline işaret ediyor. Emekçiler ve ezilen halklar, savaşı üreten kapitalist emperyalizme karşı birleşerek, insanlık tarihinin en büyük direnişlerinden birini gerçekleştirebilir ve bugünün karanlığını yarının aydınlığına çevirebilir.

Savaşları üreten bu sistemi ortadan kaldırmadan, gerçek bir barışın mümkün olmayacağını unutmamalıyız. Dünya halkları için kalıcı barışın anahtarı, emperyalist savaş makinesini durduracak birleşik direniş ve mücadeledir. Emekçilerin şiarı; “İzlemeyeceğiz; direneceğiz!” olmalıdır.

Nükleer silahlar, çevre ve iklim

İnsan kaynaklı iklim değişikliği gezegenimizdeki yaşamın devamını tehdit ediyor. Bu konudaki bilimsel veriler, kapsamlı ve güvenilir kabul edilmektedir. Atmosferin ısınması, su ve yiyecek kıtlıkları, deniz seviyesinin yükselmesi, doğal afetler, kıtlık felaketleri ve türlerin yok olması, küresel iklim değişikliğinin en ciddi sonuçlarıdır. Önde gelen iklim uzmanları, 28 yıldır arada bir yapılan iklim konferanslarından sonra bile fosil yakıt tüketiminin 2024'te rekor seviyelere ulaştığı ve küresel ısınmanın devam ettiği konusunda uyarıyor. Böyle devam ederse 2100 yılına kadar 3 dereceden fazla ısınmanın artık göz ardı edilemeyeceği uyarısında bulunuyorlar. Onlarca yıldır süren pervasız, sürdürülemez tüketim ve üretim bunun nedenleri olarak gösteriliyor.

İnsan kaynaklı iklim değişikliğinin sorumlusu kapitalistler ve onların düzenidir. Küresel yoksulluk ile mücadele konfederasyonu Oxfam'ın yayınladığı "İklim Eşitliği, Yüzde 99 için bir Gezegen" başlıklı yeni rapora göre, dünya nüfusunun en zengin yüzde 1'lik kesimi, insanlığın en yoksul üçte ikisini oluşturan 5 milyar insandan daha fazla karbon kirliliği üretti. Dünyanın en zenginleri listesindeki 125 milyarderin yatırımları her yıl 393 milyon ton karbondioksit (CO2) salıyor. Ayrıca dünyanın en zengin 12 milyarderi yatları, özel jetleri, malikaneleri ve finansal yatırımlarıyla 2 milyon evin yıllık enerji emisyonundan daha fazla sera gazı emisyonu üretiyor.

Rapora göre, en zengin yüzde 1, 2019 yılında küresel tüketim emisyonlarının yüzde 16'sından sorumluydu. En zengin yüzde 1'lik kesimin karbon emisyonu, 2030'da Paris Anlaşması'nın 1,5°C hedefiyle uyumlu seviyeden 22 kat daha fazla olacak. Oxfam, raporuna "İklim değişikliği halihazırda hem ülkeler arasında hem de ülkeler içindeki eşitsizlikleri daha da kötüleştiriyor" notunu düşüyor.

ÇİFTE TEHDİT: NÜKLEER SİLAHLAR VE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ

Nükleer silah tehdidi ve iklim krizi, bugün insanlığın karşı karşıya olduğu en büyük varoluşsal sorunlardan ikisi ve bunlar çeşitli şekillerde birbiriyle bağlantılı. Araştırmalar, nükleer silahların dramatik iklim değişikliklerine yol açabi-

leceğini ve sınırlı bir nükleer savaşın bile tüm gezegen üzerinde yıkıcı etkiler yaratabileceğini göstermiştir. Bilim insanları nükleer silahların kullanılmadan çok önce bile çevreye zarar verdiğini ortaya koyuyor. Uranyum madenciliği, nükleer atık depolama tesisleri ve özellikle nükleer silah testleri dünyayı kirliliyor. Uranyum madenlerinden uranyumun zenginleştirilmesine, reaktörlerden nükleer silahlara ve depolamaya kadar nükleer yakıt sarmalının tüm bileşenleri çevre ve sağlık üzerinde olumsuz etkiler yaratıyor. Arkasında radyoaktif, zehirli çamur ve atıklar bırakan uranyum cevheri madenciliğinin etkileri, bugüne kadar iki milyar tonun üzerinde atıkla dünya çapında ciddi sorunlara yol açmış bulunuyor.

Savaşların yanı sıra şu anda iki trilyon ABD dolarını aşan küresel silah harcamaları da iklim değişikliğinin itici güçlerinden biridir. Nükleer caydırıcılık stratejileri ve konuşlandırılabilir binlerce nükleer silahla savaş riski daha da büyüyor. Şehirlerde nükleer silahların patlatılmasının; dumanı, isi ve tozu atmosferin daha yüksek katmanlarına taşıyan ve güneş ışığını büyük ölçüde zayıflatan büyük yangınları ateşleyeceği belirtiliyor. Bilimsel çalışmalar, "sınırlı" bir bölgesel nükleer savaşın bile küresel iklimi istik-

rarsızlaştırabileceğini kanıtıyor. Soğuk Savaş sırasında nükleer silah yarışında 2 binden fazla nükleer silahın test edildiği tahmin ediliyor. Açığa çıkan plütonyum ve diğer radyoaktif maddelerin bugün hala dünya çapında dolaşmakta olduğu iddia ediliyor.

Yer üstünde ve yeraltında yapılan nükleer silah testleri, Mercan Adası gibi test alanlarını yerli halklar için yaşanmaz hale getirdi. Nükleer silahlar aynı zamanda daha fazla emisyon da dahil olmak üzere iklim sorununu doğrudan şiddetlendiriyor. Nükleer silahlanma yarışı ise, çevre ve iklimin korunması ve sürdürülebilir enerji tedariki açısından eksik olan devasa kaynakları tüketiyor. Nükleer cephaneliğin bakımının maliyeti de muazzam meblağlara mal oluyor. Nükleer kompleksin (sivil ve askeri), binlerce kilometrekarelik toprağı, nehirleri, gölleri, okyanusları ve atmosferi kirlettiği konusunda uyarılar yapılıyor.

Silahlanma, militarizm ve savaş her zaman doğal çevreye zarar vermiştir. Ağustos 1945'te ABD'nin Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombası atması sonucu insan ve doğa tahribatı yeni bir boyuta ulaştı. Sıcaklığın,

basıncın ve radyasyonun birleşik etkileri yalnızca yüzbinlerce insanı değil, aynı zamanda yerel bitki, mantarları, bakteri ve hayvan türlerini de öldürdü. Yıllarca toprak, su ve atmosfer radyoaktiviteyle kirlendi. Nükleer kompleks ise (sivil ve askeri) çeşitli çevresel etkiler yarattı ve binlerce kilometrekarelik toprağı, nehirleri, gölleri ve okyanusları kirletti.

Nükleer silahlar ve küresel ısınma, özelde insan soyu genelde ise diğer canlılar ve tüm gezegen için temel/güncel bir tehdittir. Oxfam'ın geçici CEO'su Amitabh Behar, araştırma sonuçlarına ilişkin yaptığı değerlendirmede şu uyarıyı yapıyor:

"Süper zenginler gezegeni yıkım noktasına getirecek şekilde yağmalıyor ve kirliliyor. İnsanlığı aşırı sıcaklar, seller ve kuraklıkla boğuşmak zorunda bırakıyor. Yıllardır milyonlarca hayatı ve gezegenimizi kurtarmak için fosil yakıtlar çağını sona erdirmek için mücadele ediyoruz. Aşırı zenginlik çağını sona erdirmeden bunun mümkün olamayacağı her zamankinden daha açıktır"

Gelinen aşamada gezegen üzerindeki canlı yaşamı tehdit eden kapitalizmden kurtulmak, insanlığın tek seçeneğidir. İnsan soyunun önünde net bir ikilem var: Barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!

UCM'nin Netanyahu kararı üzerine

7 Ekim 2023'ten beri Gazze'de soykırım savaşını sürdüren dinci-faşist İsrail hükümetinin başı Binyamin Netanyahu, %70'ten fazlası Filistinlinin katledilmesinin bir numaralı failidir. Bu sayıya halen enkazlar altında bulunanlar dahil değil. Kimi tahminlere göre Gazze'de hayatını kaybedenlerin toplamı 70 binden fazladır. Öldürülenlerin sayısı halen gündüne artmaktadır. Zira Tel Aviv'deki soykırımcı çete, ABD ve Batılı emperyalistlerin tedarik ettiği bombaları Gazzelilerin üstüne yağdırmaya devam ediyor.

Dünyanın gözleri önünde cereyan eden bu barbarlık, ABD ile Batılı emperyalistlerin tam desteği ile sürdürülüyor. ABD emperyalizminin özel koruması altında olan İsrail, ölçsüz bir küstahlıkla Birleşmiş Milletler kararlarını, tüm yasa, kural, anlaşma ve sözleşmeleri ayaklar altına alıyor. Hal böyleyken pişkince açıklamalar yaparak güya dünyaya ahlak dersi vermeye de kalkışyordu. Soykırıma karşı çıkan, eleştiren herkesi anti-semit olmakla suçlayan Tel Aviv'deki savaş çetesi,

bu söylemle kendisine bir zırh öreceğini var sayıyordu. Oysa insanlığa karşı işlediği savaş suçları dünyanın gözleri önündeydi. Nitekim anti-semit sopasıyla yapılan tehditleri ellerinin tersiyle bir kenara iten kitleler dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkarak İsrail'in Gazze ve Lübnan'da yaptığı soykırımı protesto ettiler. Güney Afrika Cumhuriyeti'nin soykırım suçu işlemlerinden dolayı ırkçı-Siyonist rejim hakkında Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde dava açması olaya farklı bir boyut kattı. Nitekim bu gelişme en az İsrail kadar ABD ile Batılı emperyalistleri de rahatsız etti. Alman emperyalizmi İsrail lehine davaya dahil oldu. Zira kendileri de soykırım suçuna ortaklar. Bundan dolayı Netanyahu ve çetesinin aleyhine karar çıkmasını engellemek için harekete geçen emperyalist/Siyonist gangsterler UCM savcısını kuşatıp tehdit ettiler. Mahkemeye yaptırım uygulamaktan söz etmeye başladılar. Demokrasi, özgürlükler, insan hakları gibi alanlarda güya dünyaya ders veren emperyalist gangsterler iğrenç birer soykırımcıdan başka bir şey olmadıklarını

bir kez daha gösterdiler. Ancak tüm çabalar, tehditler, şantajlar istenen sonucu yaramadı. UCM sonunda Gazze'de savaş suçu işledikleri için İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ile eski Savunma Bakanı Yoav Gallant hakkında tutuklama emri çıkardı. Karar Tel Aviv'deki savaş çetesinin "dokunulmazlık zırhını" deldi. AB emperyalistleri rahatsız olsalar da karar uyacaklarını açıklamak zorunda kaldılar. Histerik tepki gösteren ABD emperyalizmi ise tehdit dozunu yükseltti. Zira bu karar hem soykırımcıyı hem onu destekleyenleri kapsıyor. Yani özelde Joe Biden yönetimi genelde ABD emperyalizmi de UCM kararıyla mahkum edilmiş oldu. Tehditlere rağmen savaş suçlusu Siyonist şefler hakkında tutuklama kararı alan UCM hem gidici olan savaş suçlusu Biden yönetimi tarafından hem ocak ayında işbaşına gelecek olan faşist Trump ve oluşturmakta olduğu kabine tarafından hedefe çakıldı. Emperyalist/Siyonist gangster takımı UCM'yi ortadan kaldırmak için planlar yapıyor. Onlar hem soykırım yapmak hem dokunulmaz olmak istiyorlar. UCM'nin kararına

uyumasalar da savaş suçlusu oldukları hukusal olarak da tescil edilmiş oldu. Başında Netanyahu'nun bulunduğu Tel Aviv'deki soykırımcı çete elbette kararı tanımayacak. Ancak bu, ırkçı-Siyonistlerin ahlaki, hukuki ve siyasi bir şamar yedikleri gerçeğini değiştirmiyor. Savaş suçlusu oldukları sadece Filistin halkıyla dayanışma içinde olanlar tarafından değil, Uluslararası Ceza Mahkemesi kararlarıyla da tescil edilmiş ve dünyaya ilan edilmiş oldu. Mahkum edilen Netanyahu-Galant ikilisi artık eskisi gibi rahat hareket edemeyecekler.

UCM kararına rağmen İsrail Gazze ve Lübnan'da yeni savaş suçları işlemeye devam ediyor. Bu barbarlığı ancak halkların direnişi ve enternasyonal dayanışma durdurabilir. Bu bağlamda emperyalist/Siyonist barbarlığa karşı durmak, direnen Filistin ve Lübnan halklarıyla dayanışmayı yükseltmek günün önemli sorumluluklarından biridir. Bu mücadelede emperyalist/Siyonist güçlerin barbarlığını protesto ederken, UCM kararıyla savaş suçlusu olduklarını da döne döne hatırlatmak gerekiyor.

BİR-KAR: Suriye ve Rojava'dan ellerinizi çekin!

Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin müdahaleleri sonucu Ortadoğu halkları, on yıllardan beri acılar ve kan deryası içinde yaşıyor. Siyonist savaş makinasının harekete geçmesinden bu yana, bölge halklarının kanı daha fazla akıtılıyor. İsrail'in emperyalistlerin tam desteğiyle gerçekleştirdiği ve sürdürdüğü soykırım saldırısıyla, Ortadoğu uluslararası gündemin merkezinde bulunuyor. Yaşanan çatışmanın odak noktası olan bölgede, Suriye bir kez daha saldırı altında. Suriye'ye 2011 yılında yapılan emperyalist müdahale sonucu ülkede yüzbinlerce insan yaşamını yitirdi. Milyonlarca yerinden yurdundan oldu. Kentler, kasabalar, köyler yerle bir edildi. Suriye başta olmak üzere Irak, Libya ve Yemen'de yaşanan acıların, zulmün ve katliamların baş sorumlularından biri de Türk sermaye devletidir.

Türk sermaye devleti, Suriye'yi yıkma uğratan emperyalist ve siyonist müdahalenin taşeronu olarak hareket etti. Taşeronluk politikası iflas ettiğinden beri, dinci-faşist iktidarın dış politikasının merkezinde Kürt halkının bölgesel

düzeydeki kazanımlarını tasfiye etmek vardır. Ancak Suriye devletine ve halkına düşmanlık da onun değişmeyen politikasıdır. Suriye gibi komşu ülkelerin belirli bölgelerini işgal etmek, bu politikanın doğal sonucudur. Katiller sürüsü olan cihatçı çeteleri besleyip büyütme, onlara kol kanat germek de dinci-faşist rejimin bölgedeki hesabının bir parçasıdır. Nitekim o, Suriye'nin birçok bölgesinde işgalci konumdadır ve İdlib başta olmak üzere bölgedeki çetelerin de baş kollayıcısı ve koruyucusudur.

AKP-Erdoğan iktidarının besleyip büyüttüğü katiller sürüsü olan SMO ve HTŞ çeteleri, Suriye ordusu ve halkının yanı sıra Rojava Özerk Yönetimine saldırdı. Emperyalizm ve İsrail siyonizmi tarafından da kullanılan şeriatçı çeteler, çok kısa süre içinde Halep başta olmak üzere birçok yerleşim bölgesini ele geçirdi. Özellikle de Türk sermaye devletinin yönlendirdiği ama ABD ve siyonist soykırımcıların da desteklediği cihatçı saldırı ile birlikte, Suriye halkları bir kez daha katliamla yüz yüze kaldılar. Saldırıların baş sorumlusu tartışmasız olarak Türk

sermaye devletidir. Bölgeyi yeniden ateşe verme potansiyeli taşıyan siyonist saldırganlığın da tam olarak hizmetindedir. Beslediği ve Suriye'ye-Rojava'ya saldırttığı cihatçı çetelerle İsrail siyonizmine büyük hizmetler sunmaktadır. Öte taraftan da bu saldırıyla Suriye'yi teslim almak anlamına gelen "yumuşama"ya yanaşmayan Esad rejimini cezalandırmak ve yayılmacı-işgalci amaçlarını gerçekleştirmektedir.

Dinci-faşist iktidar, emperyalist merkezlerin de onayı ile yıllardan beridir Suriye Kürdistanı'na yönelik sürdürdüğü imha savaşını, Rojava'yı imha saldırısıyla tamamlamak istiyor. Suriyeli Kürtlerin kendi yaşadıkları topraklarda elde ettikleri haklı ve meşru kazanımlarını yok etmek, faşist devletin şaşmaz hedefidir. Besledikleri cihatçı çeteleri ele geçirilen bölgelere yerleştirmek, Kürt nüfusu hedef alan etnik temizlik politikasının bir parçasıydı. Şimdi cihatçı katiller çetesini bir kez daha Rojava üzerine sürmüş bulunmaktadır. Savaş histerisinin ortalığı kapladığı bugünkü koşullarda Türk sermaye devletinin birçok kirli ve kanlı

hesabı vardır. Suriye ve Rojava, bu planın uygulama sahnesidir. Tüm ikiyüzlü açıklamalara rağmen, Türk devletinin yönettiği cihatçı saldırıların önünün ABD ve siyonist devletin onayıyla da açıldığı kesindir. Dolayısıyla Kürt halkı bir kez daha ihanet tehlikesiyle karşı karşıyadır. Zira ABD emperyalizminin, çıkarlarının gerektiği her durumda Türk sermaye iktidarını Kürtlere tercih edeceği tartışmasızdır. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, işçi ve emekçileri, Türk sermaye iktidarının kardeş Suriye ve Kürt halkına karşı cihatçı sürüler eliyle başlattığı saldırılara, siyonist ve emperyalistlerin kirli ve kanlı planlarına karşı mücadeleye çağırıyoruz. Emperyalist-siyonist saldırganlığın ve onların bölgedeki işbirlikçisi devletlerin hesabını bozmak, ezilen ve sömürülen emekçiler ile ulusal kölelik koşulları altındaki mazlum halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir.

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş! Yaşasın Kürt halkının eşitlik ve özgürlük mücadelesi!

Avrupa'daki faşist hareketler Siyonistlerle el ele

Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) 23 Kasım'da İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ile eski Savunma Bakanı Yoav Gallant hakkında tutuklama kararı verdi. Mahkeme, her iki ismin savaş suçu işlediğine karar verdi. İrkçı-Siyonizme sert bir şamar indiren UCM kararının yankıları sürüyor. Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin, Benjamin Netanyahu ve Yoav Galant hakkında savaş suçları nedeniyle tutuklama kararı alması, İsrail'in Filistin ve Lübnan'da işlediği soykırım suçlarını uluslararası arenada yargılama çabası açısından önemli bir adım olarak değerlendirildi. Öte yandan bu karar, Avrupa'daki faşist liderler ve ABD tarafından sert tepkilerle karşılandı. Avrupa'da yükselen sağcı-faşist hareketler, bu kararı "reddederek" İsrail'in işlediği savaş suçlarına doğrudan destek verirken, ABD de her zamanki gibi İsrail'in arkasında durarak UCM'nin yetkisini sorgulayan, hatta küstahça tehdit eden açıklamalar yaptı. Böylece hem Avrupa'daki faşist şefler hem ABD emperyalizmi terör devleti İsrail'in suçlarına ortak olduklarını bir kez daha açıkça ortaya koymuş oldular.

UCM KARARI VE İSRAİL'İN SOYKIRIMCILIĞI

UCM, İsrail'in özellikle Gazze Şeridi'nde uyguladığı sistematik saldırıları, Filistinli sivillere yönelik etnik temizlik ve apartheid politikalarını savaş suçu olarak değerlendirerek Netanyahu ve Galant hakkında tutuklama kararı verdi. Karar, İsrail ordusunun Gazze'de hastaneleri, okulları ve sivillerin sığındığı BM tesislerini bombalamasını, sivil nüfusu topluca cezalandırma ve "uluslararası hukuku" ihlal etme eylemlerini temel alıyordu. Bu kararı kınayan seslerin başında Avrupa'daki sağcı ve faşist liderler geldi. İtalya'dan Giorgia Meloni, Fransa'dan Marine Le Pen, Almanya'dan AfD liderlerinden Alice Weidel, Avusturya'dan Herbert Kickl gibi aşırı sağcı faşistler, UCM kararını "tarafı" ve "İsrail karşıtı" ve hatta "anti-semitist" diye nitelendirerek Netanyahu'ya desteklerini açıkladılar.

GIORGIA MELONİ VE İTALYA'NIN İSRAİL POLİTİKASI

İtalya Başbakanı Giorgia Meloni, Ne-

tanyahu'nun Avrupa'nın "İslamcı tehdit" karşısındaki en güçlü müttefiki olduğunu belirterek, İsrail'e yönelik eleştirilere karşı çıktı. Meloni, "İsrail, sadece kendi varoluş hakkını savunuyor. Bu karar, Batı'nın savunma mekanizmalarını zayıflatmaya yöneliktir" ifadelerini kullandı. Mussolini artığı faşist Meloni'nin İsrail'e verdiği bu destek, yalnızca İsrail'in suçlarına ortak olmak anlamına gelmiyor; aynı zamanda kendi hükümetinin göçmen karşıtı ve İslamofobik politikalarını meşrulaştırma çabası olarak da öne çıkıyor.

MARINE LE PEN VE FRANSA'NIN "ÇELİŞKİLİ" TAVRI

Fransa'da aşırı sağcı Ulusal Birlik Partisi şefi Marine Le Pen, Netanyahu'ya desteğini açıklayan bir diğer isim oldu. Le Pen, UCM'nin kararını "uluslararası hukukun siyasallaştırılması" olarak değerlendirerek, İsrail'in Filistin halkına yönelik soykırım suçlarını görmezden geldi. İlginç olan, Le Pen'in Fransa'daki Yahudi lobileriyle gerilimli bir geçmişi olmasına rağmen İsrail'e bu denli açık destek vermesiydi. Bu tavır, sağcı faşist partilerin hem İsrail'deki dinci-faşistlere yakınlığını hem fırsatçı politikalarını ve uluslararası ilişkilerdeki çıkar hesaplarını gözler önüne seriyor.

HERBERT KICKL VE AVUSTURYA'NIN TUTUMU

Avusturya'da Özgürlük Partisi (FPÖ) şefi Herbert Kickl, İsrail'i "Batı medeniye-

tinin bekçisi" diye tanımlayarak Netanyahu'ya olan desteğini dile getiren bir diğer faşist şef. Kickl, Netanyahu'nun UCM tarafından hedef alınmasını, "Batı'ya karşı yürütülen ideolojik bir savaş" olarak nitelendirdi.

Avusturya hükümetinin İsrail ile silah ticaretini genişlettiği ve istihbarat paylaşımı konusunda İsrail'le iş birliğini artırdığı biliniyor. Kickl'in açıklamaları, sadece İsrail'i desteklemekle kalmıyor, aynı zamanda faşist ideolojilerin uluslararası düzeyde nasıl birleştiğini de gösteriyor.

AVRUPA'DA Kİ DİĞER SAĞCI VE FAŞİST LİDERLERİN AÇIKLAMALARI

Hollanda'da Geert Wilders, Netanyahu'yu bir "kahraman" olarak nitelendirirken, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını "radikal İslam'a karşı bir savunma" olarak savundu. Almanya'da Almanya için Alternatif (AfD) şeflerinden Alice Weidel, "İsrail'in, kendi topraklarını ve vatandaşlarını koruma hakkı hiçbir şekilde sorgulanamaz" diyerek, İsrail'in işlediği savaş suçlarını ve soykırımcılığını savundu.

Polonya'da Hukuk ve Adalet Partisi (PiS) lideri Jarosław Kaczyński ise Netanyahu'ya verdiği desteği "Hristiyan değerleri savunma" çerçevesinde yorumladı ve UCM kararını "Batı medeniyetine bir saldırı" olarak değerlendirdi.

Bu liderlerin söylemleri, İsrail'in ifşa olan savaş suçlarını meşrulaştırmaya çalışırken aynı zamanda kendi ülkelerindeki baskıcı ve ayrımcı politikalarına da zemin hazırlıyor.

Avrupa'daki faşistlerin İsrail'e verdikleri bu açık destek, yalnızca siyasi bir ittifak değil, aynı zamanda Filistin halkına karşı işlenen soykırım suçlarının üstünün örtülmesine yönelik bir ortaklık anlamına da geliyor. İsrail hem Filistin'de hem Lübnan'da kadınları, çocukları ve sivilleri toplu şekilde katlederken, Avrupa'daki bu faşistler, "kendini savunma" söylemiyle bu suçları aklamaya çalışıyor. Bu destek, İsrail'in Gazze'deki toplu katliamlarından Lübnan'daki sistematik saldırılarına kadar her alanda Filistin ve Lübnan halklarının trajedisini derinleştiren bir etki yaratıyor.

Batı'nın "uluslararası hukuk" ve "insan hakları savunuculuğu" söylemleri, İsrail söz konusu olduğunda tam bir çifte standarda ve iki yüzlülüğe dönüşüyor. Bu tiksinti verici çifte standart, sadece İsrail'in suçlarının cezasız kalmasına neden olmuyor, aynı zamanda Avrupa'daki faşist hareketlere de meşruiyet kazandırmayı hedefliyor.

Avrupa'nın sağcı-faşist partileri ve hükümetleri, İsrail'in savaş suçlarını aklamaya çalışırken, o çokça dillerine doladıkları "uluslararası hukuku" ve "insan haklarını" nasıl da pervasızca ayaklar altına aldıkları görülüyor.

Zamanında Yahudilerin soykırımından geçirilmesinin "mirası" üzerinde yükselen bu faşist parti ve hareketlerin, halen Yahudi mezarlıklarını talan edecek kadar derin bir Yahudi düşmanlığına sahip olmalarına rağmen Netanyahu ve Siyonist İsrail'e sundukları destekler, yalnızca Filistin halkının değil, Yahudi işçi ve emekçilerin de "hayırına" olmasa gerek.

Bu ortaklık, Avrupa'daki faşist hareketlerin yalnızca kendi kıtalarında değil, uluslararası düzeyde de katliam politikalarının savunucusu ve destekçisi olduklarını bir kez daha kanıtıyor. Emperyalistlerin, faşistlerin, IŞİD zihniyetli cihatçı terör örgütlerinin İsrail'e hakim olan dinci-faşist Siyonistlerle aynı cep hede toplanmaları tesadüf değil. Onları birleştiren temel sebeplerden biri de Filistin ve Lübnan şahsında ezilen halkların yükselttiği direniş iradesine duydukları derin düşmanlıktır.

Arap Birliği ve İslam İşbirliği Teşkilatı Olağanüstü Ortak Zirvesi...

Dağ fare doğurmadı

Tel Aviv'deki dinci-faşist Netanyahu hükümetinin Gazze'ye karşı açtığı soykırım savaşı 14. ayında devam ediyor. İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT) ile Arap Birliği Ligi bu sürede iki Olağanüstü Ortak Zirve topladı. İlkini soykırımı 35 gün seyrettikten sonra 11 Kasım 2023'te, ikincisini bir yıl sonra yine 11 Kasım'da toplandı. Bu iki örgüte üye devletlerin sayısı 50'yi aşıyor. Bu örgütler, bir yıl sonra aynı tarihte "ortak zirve" topladıklarında ise soykırım savaşı Gazze'de ermediği gibi Lübnan'a da taşınmıştı.

İŞE YARAMAZ ZİRVELER

Gazze'nin yıkımı, soykırım savaşının boyutu ve Lübnan'a taşınması, birinci zirvenin Tel Aviv'deki dinci-faşist çete tarafından zerre kadar ciddiye alınmadığının ispatıdır. Türkiye, Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün, Fas gibi ülkeler başta olmak üzere "Arap" ya da "Müslüman" diye anılan pek çok devlet soykırım yapan İsrail'e karşı tek bir yaptırım uygulamadı. Zira bu devletlerin çoğu hem İsrail'e hem ABD ile işbirliği yapıyor. Bu devletler, halen Tel Aviv'deki soykırımcı çeteye hizmet ediyor. Etkili olabilecek üye devletler böylesine alçaltıcı bir tutum içindeyken, Siyonist çetenin yapılan zirveleri ciddiye alması için hiçbir neden yok.

İlk zirveyi ciddiye almayan emperyalist/Siyonist güçlerin ikincisine bir değer atfetmeleri mümkün mü? Zirveyi toplayanlar dahil kimsenin bu yönde bir beklentisi yok. 11 Kasım 2024 tarihli zirvenin öncekinden farkı, "keskin" laflar etmenin ötesine geçmedi. Pratik tutumla birleşmeyen "sert" söylemlerin uluslararası ilişkilerde ciddiye alınmadığı ise kimse için sır değil.

"FİLİSTİNLİLERE YARDIM ETTİK" RİYAKARLIĞI

Yemen, Suriye, İran, Cezayir gibi birkaç ülke hariç tutulursa, soykırımı karşı savaşan Filistin ve Lübnan direnişlerine destek veren "Müslüman" ya da "Arap" devleti yok. Hal böyleyken zirvede nutuk atan devletlerin gerici yöneticileri, Gazze'ye yardım malzemeleri göndermekle övündüler ve "biz üstümüze düşeni yaptık" demeye gelen laflar ettiler. Oysa İsrail'in o malzemelerin çoğunun Gazze'ye girişine izin vermediğini en iyi kendileri

biliyor. Gerici Kahire rejimi Refah kapısını açma cesaretinden yoksun olduğu için yardım malzemelerinin çoğu Mısır'da bekletiliyor.

"Müslüman" ve "Arap" devlet başkanlarının, kral ya da emirlerin vahşi soykırım devam ederken, "Gazze'ye şu kadar ton yardım malzemesi gönderdik" lafları etmeleri utanç vericidir. Gazze'ye gönderdikleri malzemelerin akıbetini sormaktan bile aciz olan bu gericiler, İsrail'e karşı hiçbir somut adım atmamanın utancıyla lekelendiklerini biliyorlar. Bundan dolayı kendi halkları nezdinde imaj düzeltme telaşıyla hareket ettiler.

SOYKIRIMA KARŞI "KESKİN" LAFLAR

Zirvede konuşan kişilerin çoğu, Tel Aviv'deki dinci-faşist çetenin işlediği suçları dile getirdi. İsrail'in soykırım yaptığı, savaş suçları işlediği, aç-susuz bırakarak toplu cezalandırma yaptığı ve daha pek çok "keskin" laf edildi. Söylenenler doğruydu; İsrail'in işlediği suçlar tek tek sıralandı. Örneklerle soykırım suçu ortaya kondu. Ancak söylendiği gibi "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz..."

Bu kadar keskin lafları edenler, "soykırımcı çeteyi durdurmak için ne yapılacak, somut eylem planı nedir" noktasına gelince suskunlaştılar. Suriye lideri Beşar Esad, "Soykırımcı çeteye karşı ne yapacağımızı, Gazze ve Lübnan'daki insan kıyımını nasıl durduracağımızı konuşalım" önerisi havada kaldı. Çünkü İsrail'e karşı somut adım atmak gibi bir dertleri bulunmuyor. Kendileri somut adımlar

atmaktan kaçınırken, başkalarına çağrı yaparak "soykırımı durdurun" demek, riyakarlık ötesi bir sahtekarlıktır. Kendileri bir şey yapmazken, soykırımcı çeteye destek veren batılı emperyalistlere "soruna el atın" diye yakarmak, siyasal sefaletin dip çukurunda çırpınmaktan öte bir anlam taşımaz.

AKP ŞEFİ HER ZAMAN RİYAKARLIKTA BİR NUMARA...

Zirveye katılanların arasında "en sert" konuşmayı AKP şefi Tayyip Erdoğan yaptı ve şunları dedi:

"Tarihte eşi benzeri görülmemiş bir barbarlıkla karşı karşıyayız... Bu cinnet halinin savunulabilir hiçbir tarafı yoktur... İsrail'e ateşkes çağrısı yapılmaması sadece acizlik değil, aynı zamanda korkaklıktır, vicdansızlıktır... Zulüm karşısında susanlar da en az zalimler kadar kana ortaktır... İnsan hak ve hürriyetlerini dilinden düşürmeyen Batılı ülkelerin Filistin'de süregelen katliamlar karşısında sessizliğe bürünmeleri utanç vericidir..."

Bu kadar keskin laflar eden birinin Tel Aviv'deki soykırımcı çeteyi durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptığı sanılır. Oysa durum tam tersi. Zira Erdoğan, tam da soykırım yapan barbarlara hizmet ettiği için bu kadar "keskin" laflar ediyor. Siyonistlerle suç ortaklığını örtme telaşı, AKP şefine olmadık laflar ettiriyor. "Laflar keskin olmalı ki, o kabarık suç ortaklığı dosyası örtülebilir" hesabı yapıyor Erdoğan. Oysa bu beyhude bir çabadır,

çünkü suç ortaklığını bu çağda saklamak mümkün değil. Nitekim edilen "keskin" lafları ciddiye alan olmadı.

Bu riyakarlık mizansenlerini yapan AKP şefinin başında bulunduğu Saray rejimi, Gazze ve Lübnan'da soykırım devam edebilsin diye Siyonist cellat takımına malzeme taşıyor. Bunlar arasında jet yakıtı olduğu gibi silah yapımında kullanılan çelik de var. Azerbaycan'dan Ceyhan'a akıtılan petrolü İsrail'e taşıyanlar arasında bizzat "Erdoğan klanı" mensupları da yer alıyor. Kürecik'teki radar üssünden İsrail'e istihbarat akışı devam ediyor. İncirlik Filistinli ve Lübnanlı çocukların başına yağdırılan bombaların taşınmasında ana üslerden biri olarak kullanılıyor. Soykırımcı çetenin bayrağı ise halen Ankara'da dalgalanıyor...

AKP şefi ya da onun gibi figürlerin İsrail'e yönelttikleri "sert" eleştirileri ne Tel Aviv ne Washington'daki soykırımcı çeteler ciddiye alıyor. Zira Erdoğan'ın bu riyakarlık abidesi yalanlara neden ihtiyaç duyduğunu ABD de İsrail de biliyor. Amerikancı rejimlerin "en kabadayısı" bu türden bir sefalet içinde yüzerken, "Müslüman" ve "Arap" devletlerinin düzenlediği zirvelere beş paralık bir kıymet biçilmesi mümkün mü?

Kendilerine "Müslüman" ya da "Arap" diyen devletlerin sergilediği riyakarlıklar, meselenin etnik ya da dinsel olmadığını ispatlıyor. Burada esas olan, barbarlık savaşını yürüten emperyalist/Siyonist sömürgecilere karşı durmak ya da onlarla şu veya bu şekilde suç ortaklığı yapmaktır.

Sınıf mücadelesinin yeni cephesi: İklim krizi

“Doğa, insanın üzerinde var olan ama yine de onunla birlikte hareket eden büyük bir güçtür. Ona karşı yapılan her hatanın bedeli ödenecektir.”

Friedrich Engels

Dünya İklim Konferansı COP29, 11-22 Kasım tarihleri arasında Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de gerçekleştirildi. Dünya İklim Konferansı'nın büyük bir petrol üreticisi ve ihracatçısı olan Azerbaycan'da yapılıyor olması elbette ki bir paradoks. Ev sahibi ülke Cumhurbaşkanı İlham Aliyev'in konferanstaki konuşmasında “Petrol ve gaz bize Allah'ın bir lütfudur” sözleri ise konferans bileşenlerinin “ciddiyetini” gösteriyordu.

Zirvenin kapanışında, düzinelerce ülkenin ve “çevre” örgütünün yeni atom santrallerinin yapılmasını “çevre dostu” gördüklerini ilan etmeleri ise bu “ciddiyeti” pekiştirir nitelikteydi.

İklim zirvesine katılan, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Antonio Guterres'in “İklim yıkımında ustalık sınıfındayız” sözleri gündeme damgasını vurdu. BM Genel Sekreteri ve “kırılgan ülke” temsilcileri, adil bir iklim anlaşması ve finansman çağrısında bulundu.

İklim krizinin insan hayatına maliyetine ve eylemin aciliyetine dikkat çeken Guterres, “Bir sonraki kasırga gelmeden önce hayatlarını kurtarmak için kaçan aileler, dayanılmaz sıcaklarla cebelleşen işçiler ve altyapıyı yıkan seller; kuraklık ekinleri harap ederken aç yatan çocuklar... Tüm bu felaketler ve daha fazlası, insan yapımı iklim değişikliği tarafından güçlendiriliyor” dedi. Her ülkenin bu felaketlerden etkilendiğini vurgulayan Guterres, emisyonların düşürülmemesi ve adaptasyon çabalarının artırılmaması durumunda daha büyük bir ekonomik çöküşün kaçınılmaz olacağını belirtti. COP29 zirvesine katılan sermayenin temsilcileri de gezegeni geri dönüşsüz bir yola sürüklediklerini itiraf etmek zorunda kaldılar. Artık önerilen yüzeysel çözümlere ve vaat edilen önlemlere, soruna sebep olanlar dahil kimse inanmıyor. Zira on yıllardan beri zirveler toplanıyor, kararlar alınıyor, kapitalistler ve devletler aldıkları kararlara uymuyor ve kriz giderek derinleşiyor. Nitekim 2024 yılında iklim krizi seller, sıcak hava dalgaları ve çok yüksek sıcaklıklarla yeni bir zirveye ulaştı.

Küresel ısınma aşırı hava olaylarının daha sık yaşanmasına neden oluyor. Küresel Güney ülkelerinde yaşayanlar bu durumdan özellikle etkileniyor: Hasatlar kuraklık veya sellerle yok oluyor ve insanlar gıda kaynaklarını kaybediyor. Dünya genelinde 735 milyondan fazla insan açlık çekiyor. Dünya Bankası'na göre, küresel ısınma nedeniyle 2030 yılına kadar bu sayıya 100 milyon kişi daha eklenebilir. Açlıkla mücadele örgütü WHH, açlık çeken insanların yüzde 98'inin, küresel ısınmanın sonuçlarından daha çok etkilenen Küresel Güney ülkelerinde yaşadığına dikkat çekiyor. Hükümetlerarası İklim Değişikliği Panel'e (IPCC) göre, küresel sıcaklık 2 santigrat derece artarsa, sadece Afrika kıtasındaki temel gıda verimi yarı yarıya düşebilir.

KAPİTALİST SİSTEM VE İKLİM KRİZİ

İklim değişikliği, kapitalist sistemin yarattığı bir kriz olarak toplumların her kesimini etkilemesine rağmen, etkileri sınıfsal farklar doğrultusunda belirginleşiyor. İklim krizinin yıkıcı sonuçlarına en fazla maruz kalanlar, “Küresel Güney”de yaşayan ve temel yaşam kaynaklarını giderek kaybeden emekçi sınıflar ve yerli halklardır.

Bu halklar, küresel ısınmayı hızlandıran büyük sanayi devlerinin yarattığı çevresel tahribatın bedelini ödemek zorunda kalıyor.

Amazon bölgesindeki ormanların yok edilmesi, Afrika kıtasında kıtlık ve kuraklık gibi çevresel felaketlerle birleşerek, kapitalizmin kâr odaklı doğasının yıkıcı sonuçlarını gözler önüne seriyor. Bugün, kapitalist elitler için bile sürdürülebilir olmayan bu model hem doğayı hem milyonlarca insan ile diğer canlıların yaşam koşullarını tehdit ediyor.

“YEŞİL KAPİTALİZM” VE GERÇEKLIKTE UZAK ÇÖZÜMLER

Birçok büyük şirket ve siyasi lider, “yeşil kapitalizm” adı altında “çevre dostu” politikaları destekleme iddiasında bulun-

sa da bu çabalar, gezegeni korumaktan ziyade sermaye birikimini artırma amacını taşıyor. COP29 gibi zirveler, bu aldatici stratejilerin gösterişli sahnesine çevrildi. Almanya'nın savunma sanayisini “yeşil” yatırım adı altında güçlendirmesi, doğanın korunmasını emperyalist hedeflere entegre eden bir örnek. Benzer şekilde, “Küresel Kuzey”in “Yeşil Anlaşma” gibi projeleri, iklim adaletini sağlamaktan ziyade ekonomik çıkarları koruma yolunda gösterişli “çözümler” üretmeye odaklanıyor. Bu projeler, iklim hareketlerinin ve emekçi sınıfların çevreyi koruma eylem ve çabalarını manipüle ederek, esasen kapitalist düzenin devamlılığına hizmet ediyor. Kapitalist düzenin geçici çözümleri, sistemin gerçek yüzünü maskeleyen başka bir işe yaramıyor. Bu gösterişçi yaklaşımlar sürerken, küresel ısınmanın asıl nedeni olan fosil yakıt kullanımını azaltma yönünde somut bir adım atmaktan kaçınılıyor. Küresel tedarik zincirlerindeki emisyonlar azaltılmadıkça, en yoksul halklar bu tahribatın bedelini ödemeye devam edecek.

SOSYALİZM VE İKLİM ADALETİ

Kapitalist sistemin sürdürülemez üretim, bölüşüm ve tüketim döngüsünü kırıp sosyalist bir ekonomi modelinin geliştirilmesi, doğa ve toplumun güvenliği için tek gerçek alternatiftir. Sosyalist ekonomi, planlı üretim süreçleriyle hem insani ihtiyaçları hem doğanın korunmasını hedefleyen bir sistemdir. Böyle bir sistemde gereksiz tüketimi teşvik eden ürünler üretilmez, kaynakların dağılımı eşitlenir ve doğayı koruyan üretim ve bölüşüm süreçleri esas alınır. Sosyalist bir planlama modelinde, her üretim faaliyetinin doğaya etkisi hesaplanarak, doğal kaynakların adil ve etkili bir şekilde kullanımına öncelik verilir. Doğanın korunmasını esas alan bir ekonomik yapı, kapitalist azınlığın zenginleşmesine hizmet eden gereksiz ürünlerin üretimine son verebilir. Böylece, toplumun kolektif yararını gözeterek, doğayla uyumlu üretim süreçleri hayata geçirilebilir.

Kapitalist sistemle yola devam etmek, yıkıma doğru yol almaktır. Geline aşamada kapitalist sistemin aşılması ile sosyalist bir ekonomi modelinin uygulanması, iklimdeki kötüye gidişi durdurmak için gerçek çözüm olacaktır. Fosil yakıtların terk edilmesi ve yenilenebilir enerjiye geçiş, yalnızca çevresel açıdan değil toplumsal refah açısından da geleceğin teminatıdır. Geline aşamada iklim krizine karşı mücadele, sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Engels'in Doğanın Diyalektiği eserinin girişinde aktarılan sözünün devamında şunlar ifade ediliyor:

“Doğada kendimizden bağımsız bir yasal zorunlulukla karşılaşırız; doğanın yasaları kendine özgü şekilde işler ve insanın müdahalesi bu yasalara aykırı düşmemelidir. Doğa üzerinde her zaferimiz, doğanın bizden aldığı bir intikamı içerir.”

Bu ifadelerle Engels, doğayı talan etmenin nelere mal olabileceği konusunda erken bir dönemde dikkat çekmiştir. Doğayla barışık bir şekilde yaşamın yolunun bu sistemi aşmaktan geçtiği artık inkâr edilemez. COP29'da önerilen yüzeysel çözümler ve kapitalist elitlerin suç ortaklığı, iklim krizine gerçek bir çözümün geliştirilmesi için kapitalizmin aşılması gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır. Doğayı kendi kârları için talan edenler, bu soruna çözüm üretmek bir yana krizi daha da derinleştirirler. İklim krizi, kapitalist sistemin üretim, bölüşüm ve tüketim ilişkileriyle çözülemez. Küresel ölçekte örgütlü bir sınıf mücadelesi geliştirilmeden bu krizin üstesinden gelmek mümkün değil. İşçiler, gençler, kadınlar ve çevre aktivistleri, kapitalizme karşı seslerini yükselterek insanlığın geleceği için mücadele etmektedirler. Bugün çevrenin korunması ve iklim krizinin çözülmesi talebiyle verilen mücadele, daha adil bir dünya yaratma mücadelesiyle birleştirilmelidir. Bu mücadele, doğanın talanına ve kapitalist sömürünün kurbanı olan milyonların hakları için verilen bir savaş niteliği kazanmalıdır. Emekçi sınıfların çıkarlarını gözeterek bir iklim politikası, ölüm ve yıkım sistemi olan kapitalizmi bertaraf edecek, doğayla uyum içinde bir toplum inşa etmenin temellerini atacaktır. Kapitalizmin aşılmasını esas alan bu mücadele, insanlığın onurunu ve gezegenimizin geleceğini korumak için de olmazsa olmazdır.

Araştırma: “Yabancı düşmanlığı artıyor, aşırı sağ yükselişte”

Leipzig Üniversitesi tarafından 2002 yılından bu yana yürütülen “Otoriterlik Araştırması”nın yeni verileri Kasım 2024’de yayımlandı. Araştırma çarpıcı sonuçlara işaret ediyor. İki yılda bir yapılan araştırma, aşırı sağcı tutum ve yönelimlerin toplumda ne ölçüde yaygın olduğunu saptamayı amaçlıyor.

Elmar Brähler ve Oliver Decker liderliğindeki Leipzig çalışma grubu 2002 yılından bu yana Almanya’daki aşırı sağcı tutumları analiz ediyor

Çalışma 2016 yılında Otto Brenner Vakfı, Rosa Luxemburg Vakfı ve Heinrich Böll Vakfı ile iş birliği içinde yürütülmüştü. 2018 yılından bu yana da Otto Brenner Vakfı ile Heinrich Böll Vakfı tarafından yürütülmektedir.

Yıllardan beri yapılan bu çalışma, Almanya’daki siyasi eğilimlerin yaygın olarak tanınan bir barometresi kabul edilmeye başlandı. Leipzig Üniversitesi tarafından yürütülen bir dizi araştırmadan elde edilen veriler ve sosyo-psikolojik analizler, aşırı sağ konusunda ülke çapında yürütülen tartışmaların temelini oluşturuyor.

Çalışma, altı başlıkta otoriter ve aşırı sağ eğilimleri analiz ediyor

-Nazizmin normalleştirilmesi

-Otoriterlik

-Sosyal Darwinizm (ırkçılık ve sağcılık)

-Antisemitizm

-Yabancı düşmanlığı

-Şovenizm

Araştırma sonuçları, aşırı sağcı düşüncelerle birlikte otoriter yönetim eğilimlerinin de arttığını gösteriyor. Örneğin, katılımcıların “Almanya’nın çıkarlarını diğer ülkeler karşısında sert bir şekilde savunmamız gerekiyor” (şovenizm), “Almanya, çok fazla yabancı yüzünden tehlikeli bir şekilde yabancılaşıyor” (yabancı düşmanlığı) ve “Almanya’nın iyiliği için ülkeyi güçlü bir şekilde yönetecek bir lidere ihtiyacımız var” (otoriterlik) gibi söylemleri destekleme oranı artmış durumda.

ALMANYA’NIN DOĞUSU İLE BATISI ARASINDAKİ FARK

Araştırma, yabancı düşmanlığının Almanya’nın batı eyaletlerinde artış gösterdiğini, doğu eyaletlerindeyse daha köklü ve stabil bir yapıya sahip olduğunu ortaya koyuyor. 2022 yılına göre, 2024’te batı eyaletlerinde yabancı düşmanlığı

na destek oranı %4,8 artarak %21,8’e yükseldi. Batı eyaletlerinde, tamamen yabancı düşmanı bir dünya görüşünü benimseyenlerin oranı 2022’de %12,6 iken 2024’te %19,3’e çıkmış bulunuyor. Doğu eyaletlerinde ise bu oran %38,4’ten %44,3’e çıkarak artmış görünüyor.

SIYASİ PARTİLERE GÖRE YABANCI DÜŞMANLIĞI

Araştırmaya göre, aşırı sağcı Almanya için Alternatif (AfD) partisi seçmenleri arasında yabancı düşmanlığı diğer partilere oranla daha fazla. Diğer partilerdeki oranlarda da artış var:

-AfD seçmenlerinde %60,5

-CDU seçmenlerinde %21,5

-SPD seçmenlerinde %18,3

-FDP seçmenlerinde %21,9

-Sol Parti seçmenlerinde %12

-Yeşiller seçmenlerinde %2,8

Müslüman karşıtlığında artış

Araştırma, Müslüman karşıtlığında da önemli bir artış olduğunu gösteriyor. “Müslümanların Almanya’ya göç etmesi yasaklanmalı mı?” sorusuna batı eyaletlerinde katılımcıların %32,8’i, doğu eyaletlerinde ise %43,2’si evet yanıtını verdi. 2022’de bu oranlar batıda %23,6, doğuda ise %46,6 idi. Batıda %10’luk bir artış, doğuda ise %3’lük bir düşüş yaşandı.

Ayrıca, “Çok sayıda Müslüman yaşamından dolayı bazen ülkemde kendimi yabancı gibi hissediyorum” ifadesini

onaylayanların oranı, batı eyaletlerinde %48,2, doğu eyaletlerinde ise %48,7 olarak belirlendi. 2022’de bu oranlar batıda %36,6, doğuda %42,7’ydi. Bu veriler, İslamofobinin yabancı düşmanlığından daha fazla arttığını gösteriyor.

ANTİSEMITİZM

Batı Almanya’da antisemitik görüşler geçmişte azalma eğilimi gösterirken, 2024’te bu oran %10’lara ulaştı. 2002’de %13,8 olan oran, 2022’de %3’e kadar gerilemişti.

SİSTEME GÜVENDE DÜŞÜŞ

Araştırma, Almanya’daki yönetim sistemine yönelik memnuniyetin azaldığını ortaya koyuyor. “Demokrasi Almanya’da nasıl işliyor” sorusuna yanıt verenlerin sadece %42,3’ü memnuniyetini dile getirdi. Bu oran 2022’de %57,7’ydi.

DEMOGRAFİK FAKTÖRLER

Yabancı düşmanı söylemleri destekleyenlerin oranı erkeklerde %24,4, kadınlarda ise %19,3 olarak ölçüldü. 2022 yılında bu oran erkeklerde %19,7, kadınlarda %14,3’tü. Bu artış, özellikle batı eyaletlerinde aşırı sağcı partilerin etkisine bir paralellik arz ediyor. Araştırmada, genç yaş gruplarında yabancı düşmanlığının daha düşük, orta yaşlı ve yaşlı bireylerde ise daha yüksek olması, bir başka çarpıcı eğilim olarak ortaya çıkıyor.

GELECEK KAYGISI VE OTORİTER EĞİLİMLER

Araştırma, Almanya’da birçok kişinin geleceği(ni) belirsiz olarak algıladığını ve bu durumun otoriter eğilimlere kapı aralayabileceğini vurguluyor. Prof. Dr. Oliver Decker konuya ilişkin olarak “Demokrasiye karşı duyulan şüphe artıyor, ancak bu otoriter ya da aşırı sağcı çözümlere kalıcı bir yönelim anlamına gelmeyebilir” dedi. Prof. Dr. Elmar Brähler, Batı Almanya’da önyargıların artık daha açık bir şekilde ifade edilmeye başladığını belirtti.

SONUÇ: SİSTEM KRİZİNİN YANSIMASI

Almanya’daki yabancı düşmanı ve İslamofobik eğilimlerin artışı, aşırı sağcı faşist hareketlerin yükselmesine paralel olarak artıyor. Bunun sistemin kriziyle doğrudan bağlantılı olduğu görülmelidir. Kapitalist sistemin yarattığı belirsizlik ve ekonomik sıkıntılar, toplumda kaygı ve güvensizlik yaratmakta, bu da aşırı sağcı ve otoriter eğilimlerin güçlenmesine zemin hazırlamaktadır. Gençlerin daha toleranslı bir tutum sergilemesi bir taraftan sistemin adaletsizliklerinin ve çürümüşlüğüünün sorgulanıyor olmasına diğer taraftan gelecekteki toplumsal bir dönüşümün gerekliliğine olan inançlarına işaret ediyor.

Güney Kore'de faşist darbe püskürtüldü

A. Engin Yılmaz

3 Aralık Salı günü, muhafazakar Halkın Gücü Partisi'nden (PPP) Güney Kore Devlet Başkanı Yoon Suk-Yeol faşist bir darbe gerçekleştirdi. Yoon sıkıyönetim ilan etti ve orduyu konuşlandırdı. Yoon, muhalefetteki Demokrat Parti'yi "devlet bütçesini sabote edecek, ülkeyi ulusal yıkım uçurumuna sürükleyecek ve yıkıcı faaliyetlerle hükümeti felç edecek Kuzey Koreli sempatanlar ve ajanlar" topluluğu olmakla suçladı. Gerçekleştirdiği darbeyle "Kuzey Kore yanlısı güçleri ortadan kaldırmayı ve anayasal özgürlük düzenini korumayı" amaçladığını iddia etti. Yeminli komünizm düşmanı ve ABD uşağı olan Yoon, Ağustos 2023'teki Kurtuluş Günü konuşmasında şu sözlerle kinini kusmuştu:

"Komünist totalitarizmin güçleri, aşagılık ve etik olmayan taktikler ve sahte propagandaya girişirken kendilerini her zaman demokrasi aktivistleri, insan hakları savunucuları veya ilerici aktivistler kılığına soktular."

Darbe girişimi, Ulusal Meclis'in faaliyetlerinin bastırılması ve tüm gösterilerin, toplantıların, grevlerin ve siyasi faaliyetlerin yasaklanmasının yanı sıra muhalefet partilerinin ve sendikaların susturulması, medya ve basın ordu tarafından sansürlenmesi ve en temel demokratik hakların askıya alınması anlamına geliyordu. Nitekim Genelkurmay Başkanı Park An Su, Yoon'un darbe konuşmasının ardından, Ulusal Meclis'in, yerel konseylerin, siyasi partilerin ve siyasi derneklerin faaliyetleri de dahil olmak üzere "tüm siyasi çalışmaların, toplantı ve gösterilerin yasak olduğunu" ilan etti. Tüm medya ve yayınların sıkıyönetim komutanlığının kontrolü altında olduğu duyuruldu.

Yoon'un sıkıyönetim ilan etmesinin hemen ardından, sıkıyönetimin uygulanmasından sorumlu askeri komutan Park An-Su, bu diktatörce tedbirleri açıklamak üzere kamuoyunun karşısına çıktı ve muhalefet milletvekillerinin toplantı halinde olduğu Ulusal Meclisi işgal etmek üzere başkent Seul'a asker ve özel kuvvetlerin konuşlandırıldığını duyurdu. Meclis Başkanı Woo Won Shik, o gecenin ilerleyen saatlerinde 190 milletvekilinin parlamento binasına geldiğini ve oybirliğiyle sıkıyönetim kararının kaldırılması yönünde oy kullandığını duyurdu. Güney Kore

anayasası, 300 sandalyeli parlamentoda çoğunluğun talep etmesi halinde sıkıyönetim uygulamasının kaldırılmasını öneriyor.

Medyada yer alan haberlere göre, hem cumhurbaşkanı hem de askeri liderlik başlangıçta bu talebe uymayı reddederek parlamentonun basılması ve muhalefet üyelerinin tutuklanması emri vererek darbe planlarına devam etti. Ancak halkın gösterdiği direnişle durum değişti.

Gece yarısı olmasına rağmen kitleler Seul sokaklarına aktı. Başkent Seul'deki parlamento binası önünde toplanan kitle, "Sıkıyönetim geri çekilsin!" "Yoon Suk Yeol'u tutuklayın!" sloganlarını attı. Sokaklara dökülen, Ulusal Meclisi kuşatan ve orduyla karşı karşıya gelen binlerce kişinin ve hapisteki milletvekillerinin direnişinin yanı sıra Güney Kore'nin en büyük sendikası olan 1,2 milyon üyeli Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (KCTU) süresiz genel grev başlatacağını duyurmasıyla darbe püskürtüldü. Askeri darbenin kitlesel muhalefeti ve grevleri tetikleyeceği korkusuyla geri adım atan Yoon, ulusal televizyonda sıkıyönetim uygulamasının kaldırıldığını ve askerlerin kışlalara döneceğini duyurdu.

Görev süresinin neredeyse tamamı skandallar ve entrikalarla geçen, eşi Kim Keon-hee ile birlikte rüşvet, profesyonel dolandırıcılık ve hisse senedi fiyatlarını manipüle etmekle suçlanan Yoon'un sıkıyönetimi kaldırması, krizi çözmeye yetmedi. Cumhurbaşkanı ile Demokrat

Parti kontrolündeki Ulusal Meclis arasındaki çelişkiler devam ediyor. DP, Yoon'a karşı görevden alınma davası açılmasını istiyor. Kore Sendikalar Konfederasyonu ise (KCTU) başkanın istifasını talep etmek için sınırlı grev ve protesto çağrısında bulundu.

Güney Kore'deki darbe girişimi, "burjuva demokrasileri" ve parlamentarizmin arkasında, kapitalist tekellerin diktatörlüğünün durduğunu ve sermayenin çıkarları için bir risk oluştuğunda "demokratik" biçimleri bir kenara atmaktan çekinmeyeceklerini birkez daha gösterdi. ABD yönetimi, başarısız darbe girişiminin ardından "rahat bir nefes aldığını" açıkladı. Bu açıklama tam bir ikiyüzlülük ve utanmazlık örneğidir. Burjuva ve liberal gözlemciler bile ABD emperyalizminin desteği olmadan böyle bir adım atılmayacağını, CIA'nın başından beri doğrudan işin içinde olduğunu iddia ediyor.

Son yıllarda artan enflasyonla daha da kötüleşen yaşam koşulları, düşük ücretler, güvencesiz işlerin yaygınlaşması, 11 saate varan uzun çalışma saatleri, hızla artan emlak ve gıda fiyatları, cinsiyetler arası ücret farkının çok yüksek olması, cumhurbaşkanı ve eşinin yolsuzlukları gibi sorunlar işçi ve emekçilerin öfkesini büyütüştü. Tüm bu sorunlar son yıllarda militan grev dalgalarına yol açmıştı. Darbe girişiminden hemen önce ulaştırma, eğitim ve kamu hizmetleri sendikaları grev çağrısı yapmış, kamyon şoförle-

rinin dayanışma grevi gerçekleştirilmişti. Öte yandan, Seul Demiryolu Şirketi işçileri ve diğer sektörlerdeki işçi bölükleri 5 ve 6 Aralık'ta süresiz grev ilan etmiş, 2 Aralık'tan itibaren üç günlük koordineli grev çağrısında bulunmuştu. Yanı sıra, geçtiğimiz mart ayından bu yana 12 bin hekim radikal grevlere imza atmıştı.

Bu toplumsal mayalanma ve kitlesel mücadelenin yükselişine ek olarak ülke, emperyalistler arası hegemonya mücadelesinde taraf haline getirildi. Güney Kore rejimi ABD'nin saldırgan bir müttefiki. Bu rolü kapsamını militarist ve savaş kışkırtıcısı politikaları izliyor. 2017 yılında hükümet, "Kuzey Kore'den gelen tehditleri caydırmak" kisvesi altında ABD Thad füze sistemini konuşlandırmayı kabul etti. Bu politikanın asıl hedeflerinden biri Çin'di. Mevcut hükümet, ABD emperyalizminin ve özellikle Biden yönetiminin başlattığı militarist ve provokatif tutumu destekleme çabalarını artırdı. Bu süre zarfında ABD, Japonya ve Güney Kore arasındaki ittifak üçlü bir askeri ve güvenlik anlaşmasıyla güçlendirildi.

Bütün bu faktörler, emekçilerde çeşitli biçim ve düzeylerde grev ve direnişler olarak kendini ortaya koyan öfke birikimine neden olmuştu. Darbe girişimi, bu öfkeyi yeniden tetikledi. Darbenin püskürtülmesinde belirleyici olan şey işçi sınıfında, emekçilerde, kadınlarda ve gençlerde biriken öfke ve mücadele eğiliminin darbe karşıtlığında somutlaşıp sokaklara taşması oldu.

Burjuva kültürünü parçalayalım!

Sınıflı toplumlar tarihi dönem dönem sert çatışmalara sahne olmuş, gelişmiş ve her yeni aşamada biçim değiştirmiş, bununla birlikte sürekliliğini de korumuştur. Bu süreklilik kendi evrimi içinde biçimsel olarak farklılaşmış olsa bile öz olarak aynı kalmıştır.

Sınıflar tarihi, sosyal ve ekonomik ilişkilere göre değişiklik gösterse de sınıf savaşımları, genel olarak ezenle ezilen, sömürülenle sömürülen ilişkisinin yarattığı çelişki içinde şekillenmiştir. İlk çağlardan bu yana hayatta kalma mücadelesi veren insanlık hem doğaya hem de kendi türüne karşı amansız ve acımasız tutumlar sergilemiştir. Bu pratik tutumlar, insanın emek-gücü ile yaratılan değere başka bir insan tarafından el konulması ve bu sömürüye karşı gelişen amansız bir mücadelenin de tarihidir.

Bugün insanlığın yaratmış olduğu “medeniyet”, binlerce yıllık tarihi olan bu savaşımın gelişimi ile ortaya çıkmıştır. Burjuvazi de sınıf savaşımının ortaya çıkışı ve bu süreçte yaratılan ekonomik, toplumsal, kültürel değerlerin ürünü olarak tarih sahnesine çıktı. Bu değerler ne yeni icat edildi ne de eski olan tamamen silinip gitti. Birbiri içinde harmanlanmış olarak, burjuvazinin yararına olan her şey varlığını sürdürmeye devam etti.

Burjuvazi için din böyle bir şeydir. Öte yandan kral, sultan, imparator, çar vb. unsurlar, sınıfsal çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde burjuvazi için sorun teşkil etmezler. Burjuvazinin tarih sahnesine çıkışında din bir engeldi, bu yüzden çanlar eritilip silah yapılmıştı. Burjuvazi egemen sınıf konumuna gelince ise bu “engel” ihtiyaca dönüştü. Bundan dolayı eritilen çanlar yeniden imal edildi, ibadethaneler tekrar açıldı, tanrı kutsandı ve din tekrar sömürünün önemli bir aparatı haline getirildi.

Burjuvazinin en temel dayanaklarından biri, mülkiyet edinme özgürlüğüdür. Bu, burjuvazinin “özgürlük” anlayışının da temelidir. Eski bir Afrika atasözü, “hayatta kalabilmek için hızlı koşmalısın, aslan da olsan hızlı koşmalısın, ceylan da olsan hızlı koşmalısın” der. Burjuvazinin bugün topluma empoze etmeye çalıştığı temel düşünce de aslında bu atasözünde var olan boyun eğme veya eğdirme özgürlüğüdür. Sömürü ve tahakküme dayalı bu kapitalist zihniyete göre, “hayatta kalabilmek için ya boyun eğdirip ezecek-

sin ya da boyun eğip ezileceksin.”

Bugün içinde yaşadığımız kapitalist sistemde de bize hayatta kalmak için iki seçenektir birini tercih etmemiz gerektiği telkin ediliyor. Fakat bu durum “nasıl” sorusunu da beraberinde getirir. Ezenler ve ezilenler arasındaki bu mutlak çelişki nasıl aynı sonucu ortaya çıkarabilir? Tarihi dikkatli bir şekilde incelediğimizde bunun cevabını net bir şekilde görürüz. Eşyanın doğası gereği lüks ve şatafat içinde yaşayan bir avuç asalak ile yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan milyonlarca insanın yaşamı da yaşam tarzı da aynı olamaz. Birincisi hayatta kalabilmek için emeğini satarak çalışmak zorunda iken ikincisi bunların hiçbirini yapmaya gereksinim duymaz. Tersine, “ilkinin zorunluluğu” üzerinden kendini var eder. İkincisinin varlığı birincisine bağlıdır fakat birincisinin varlığı hiçte ikincisine bağlı değildir. Tersine, onurlu varlığı ancak ikincisinin yokluğu ile mümkündür.

Vahşi bir dünyada yaşadığımız gerçeğinin “medeniyetteki” yansımasıdır bütün bunlar. Bu vahşet düzeni “sömürü özgürlüğü” üzerine kurulmuşsa, hangi temelde ya da ahlaki yapıda olursa olsun, hızlı koşanın hayatta kaldığı bir sistem ve bu sistemin kendi yarattığı “değerler”

dizisi ile varlığını sürdürebilmektedir. Bu durum en küçük aile yaşamından en geniş devlet yapısına kadar, bir bütün olarak toplumsal yaşama sirayet etmiştir. Egemen sistem açgözlülüğü, saldırganlığı, barbarlığı, çıkarıcılığı, çatışmayı, bencilliği vb. genel toplumsal yaşamın birer karakteristik özelliğine çevirmiş ve onun “kutsalı” saymıştır.

Okuldaki bir çocuk arkadaşları ile sürekli bir yarış içerisinde. Ona okuyup “iyi yerlere” gelmesi, yönetilen değil yöneten tarafta olması gerektiği üzerine öğütler verilir. Doktor, mühendis, bakan, müdür vb. gibi mesleklerle daha iyi bir yaşam sürdüreceği vaaz edilir. Bunu, ancak arkadaşlarını, yani rakiplerini/düşmanlarını yenip onlara üstünlük sağlayarak başarabileceğini söyler dururlar. Bir fabrikada çalışan işçi için de durum böyledir. İşletmenin sahibi olan kapitalist için “en iyi işçi” modeli “daha çok çalışan, amirleriyle iyi geçinen, parasına bakan, ‘onu ilgilendirmeyen’ meselelere ses çıkarmayan, itiraz etmeyen” işçidir. Tersine, örgütlenmeye çalışan, sınıf kardeşleriyle birlikte hakkını arayan, haksızlıklara karşı sessiz kalmayan işçi ise “terörist,

hain”, ya da “bozguncu” ilan edilebilir.

“Her koyun kendi bacağından asılır”. Bu, kapitalistler tarafından iyi anlamda da kötü anlamda da mutlak bir şekilde ve sürekli olarak kullanılan bir argümandır. Çünkü kapitalist, işçiyi üretim araçlarının bir parçası/aparatı olarak görür, günün belirli saatleri arasında emeğini satın alarak onu modern köleye, yani ücretli işçiye dönüştürür. Bu durum insanı birlik ve beraberliğe, yardımlaşmaya, dostluğa ve en önemlisi de kendi emeğine yabancılaştırır. Bu yabancılaşmanın temel kaynağı da hakim olan burjuva kültürü ve onun toplumsal yaşam içindeki yansımasıdır. Buna karşın örgütlü mücadeleye katılan işçi, kapitalist üretim/bölüşüm ilişkilerinin ürünü olan o kültürün cenderesini parçalar.

Nasıl ki kanserli bir hücreyi yok etmek için organizmayı saran kanseri tümüyle ortadan kaldırmak gerekiyorsa; kapitalizmin toplum yaşamına enjekte ettiği yozlaşmış kültürden kalıcı olarak kurtulmak için burjuvaziyi ve onun toplumsal dayanaklarını ortadan kaldırmak gerekmektedir.

25 Kasım eylemlerinin gösterdikleri...

S. Sosyal

25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nü çoklu krizler içinde debelenen rejimin işçi sınıfına, emekçilere ve kadınlara dönük kapsamlı saldırılarını yoğunlaştırdığı, bekası için faşist baskı ve terörü tırmandırdığı bir süreçte karşıladık.

Kadınları ikinci sınıf gören, baskı ve sömürü düzeninin sürmesi için onların bu konumunu her alanda pekiştiren sermaye iktidarı, günden güne çürüdükçe alta doğru toplumu da çürütüyor. Bu tablonun sonuçlarından biri olan kadına yönelik şiddet de sistematik olarak artıyor.

Sermaye iktidarının gerici politikaları adım adım bu şiddeti tırmandırırken, uyguladığı cezasızlık politikaları ile failleri alabildiğine cesaretlendiriyor. Öyle ki, çok özel basınçlarla uygulanabilen İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinin faillere büyük bir özgüven sağladığı, sözleşmenin feshinin ardından şiddet ve cinayetlerdeki artıştan da açık seçik görülebiliyor. Yargı, kolluk hatta failler her fırsatta "sözleşmenin artık olmadığını" hatırlatmaktan geri durmuyor. İktidarın şiddete karşı tedbir olarak hayata geçirdiği ve öve öve bitiremediği KADES (Kadınlara Destek Uygulaması) ise büyük oranda işlemiyor. Başvurulara rağmen faillerin şiddet mağduru kadınlarla mesafesinin korunmasını sağlayan elektronik kelepçe uygulanmıyor ya da pek çok fail elektronik kelepçe takılmışken cinayet işleyebiliyor.

Mayıs 2023 genel seçimlerinde gerici odaklarla pazarlık konusu yapılan 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Yönelik Şiddetin Önlenmesi Yasası'nın kaldırılması ya da tırpanlanması iktidarın gündemindeydi. Artan kadın cinayetleri karşısında AKP iktidarı yasayı iptal etmeyi göze alamadı. Ancak yasanın kadına yönelik şiddeti engellemeye dönük son derece güdük hükümlerini bile yok saymaya devam ediyor. Koruma tedbirleri alınmıyor, tazyik hapsi uygulanmıyor ya da en alt limitten uygulanıyor. Pek çok kadın karakollara şiddet için başvurduğunda geri gönderiliyor, koruma tedbiri alan kadınlar çantalarında tedbir kararlarıyla öldürülüyor. Durum bu iken 25 Kasım öncesinde sahneye çıkan iktidarın sözcüleri, utanmadan şiddete sıfır tolerans gösterdiklerini iddia ettiler. İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya'nın koruma kararı

olmasına rağmen katledilen kadınlar için "İkâzımıza uymadılar, adama kapıyı açtılar, vuruldular" türünden laflar etmesi AKP iktidarının politikasını da özetliyor: Her zaman kadınlara düşman, daima katillerin arkasında!

Bu yılın 25 Kasım'ını, yılın ilk 10 ayında 333 kadın cinayeti, 207 şüpheli kadın ölümü, toplumsal yaşamın her alanında; evde, fabrikada, sokakta, okulda artan şiddet ile karşıladık. Sadece kadınların değil, Narin ve Sıla bebek örneğinde olduğu gibi toplumun en savunmasız kesimi olan çocukların bile korkunç yöntemlerle katledildiğine tanık olduk. Kadınlar başta olmak üzere, toplumun geniş kesimlerinde bu vahşi şiddete karşı biriken öfke ve tepki, Narin cinayetinin ardından İstanbul'un göbeğinde Ayşenur ve İkbâl adlı iki genç kadının vahşice katledilmesi ile birlikte yaygın, kitlesel eylemlerle sokaklara taştı.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele günü eylemleri bu karanlık tablonun tartışıldığı koşullarda gerçekleştirildi. 25 Kasım günü baskı, yasak ve engellemelere rağmen ülkenin dört bir yanı yaygın, kitlesel, militan eylemlerle sahne oldu.

Kriz içinde debelenen sermaye ikti-

darının her hak arama eylemini baskı ve zorla bastırmaya çalıştığı, muhaliflerin, ilericilerin, devrimcilerin gözaltı, tutuklama terörü ile susturulmak istendiği, kayıym rejimiyle Kürt halkının iradesinin gasp edildiği, yaşamın her alanında faşist baskı ve terörün tırmandırıldığı bir sürecin içinden geçiyoruz. Kadınların öfke ve tepkisini bastırmak isteyen siyasi iktidar, 25 Kasım Taksim eylemini de yasakladı. Diyarbakır'da "Jin, jıyan, azadi!" sloganına yasak getirilirken; Diyarbakır, Ağrı ve Adana'daki yürüyüşler engellenmek istendi.

Simgeleşmiş 25 Kasım Taksim eylemini engellemek için Taksim ve çevresindeki tüm sokaklara polis barikatları kurularak, metrolar kapatılarak adeta OHAL ilan edildi. Ancak engelleme ve yasaklara rağmen kadınlar geri adım atmadı. Barikatları zorlamanın yanı sıra, Karaköy'de toplandılar, her bir sokağı eylem alanına çevirdiler, saatler boyunca sokakları ve meydanları terk etmediler. Keza Diyarbakır'da "Jin, jıyan, azadi!" sloganının yasaklanmasını bu şiarı daha gur bir şekilde dile getirerek yanıtladılar. Adana, Ağrı gibi kentlerde de yürüyüş yasakları, kadınların kararlı duruşları ve militan tutumlarıyla boşa düşürüldü.

Eylemlerin geneline baktığımızda, her geçen gün kadınlara, çocuklara ve

LGBT+ bireylere yönelik artan şiddet ve cinayetlerin yanı sıra, AKP-MHP iktidarının kayıym saldırısı, faşist baskı ve terör, kadınları da doğrudan etkileyen Ortadoğu'da tırmanan savaş ve saldırganlık politikaları ve kadınların ön saflarında yer aldığı işçi direnişleriyle dayanışma çağrıları öne çıktı.

25 Kasım eylemleri bir kez daha gösterdi ki, inişli çıkışlı süreçlerine rağmen kadın hareketi toplumsal muhalefetin halen en dinamik kesimini oluşturuyor. Ne kadar baskı, yasak ve engelleme olursa olsun bu hareketi bastırıp sindirmenin hiç de kolay olmadığı görülüyor.

Halihazırda direnişçi kadın işçilerin ve birkaç ileri sendikaların bazı fabrika ve işletmelerde gerçekleştirdiği sınırlı sayıda eylemi saymazsak, kadın işçilerin, biriken öfke ve tepkiye rağmen kadına yönelik şiddete karşı mücadelede öne çıkamadığını vurgulamak gerekir.

Hem sömürü ve şiddetin her türlüünü en ağır biçimde yaşayan kadın işçilerin mücadelenin öznesi olabilmesi hem de halihazırda orta sınıf karakteri taşıyan kadın hareketinin sağlam rotasına kavuşması için kadın işçilerin harekete geçmesi ve mücadelede bir adım öne çıkması şart!

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi'ni topladı...

DGB "10. Yılımda Türkiye Meclisi'nde buluşuyoruz... Birliğimizin Gücüyle Geleceğe Yürüyoruz" şiarıyla 10'u aşkın üniversiteden ve 5 şehirden üniversitelilerin katılımıyla İstanbul'da Türkiye meclisini topladı.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşuyla başlayan meclis, Türkiye'de devrimci gençlik mücadelesini ve son yıllarda yaşanan gençlik eylemlerini anlatan sinevizyon gösterimi ile devam etti. Ardından 10. yılı vesilesiyle bir konuşma gerçekleşti. Yapılan konuşmada şunlar denildi:

"Ateşin keşfinden güneşin zaptına giden bu mücadele dolu yolda DGB olarak gençlik içinde devrimci birikimimize sahip çıkıyor, birikimimizden aldığımız güçle mücadeleyi yükseltiyoruz. Suphilerden, Denizlerden, Mahirlerden, İbrahimlerden, Mazlumlardan devraldığımız "düzene karşı devrim" bakışını ve sosyalizm bayrağını ellerimizde taşıma devam ediyoruz. Emegi sömürülen işçilerin, geleceği çalınan gençlerin, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürünün dayatıldığı kadınların, ezilmeye, işgale ve soykırıma karşı direnişi büyüten halkların; hakları, özgürlükleri ve gelecekleri için on yıldır bu topraklarda mücadeleyi yükselttik ve yükseltmeyi sürdüreceğiz. Kuruluşumuz gençliği devrimci değerler, ilkeler ve işleyiş etrafında bileştirebilmenin adımıydı. Düzene karşı devrim bakışını örgütlemek için adımlarımızı bulduğumuz her alanda hızlandırıyoruz. Birleşik, kitlesel devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için Devrimci Gençlik Birliği olarak bugünün zorlu koşullarında güne yükleniyor, geleceği kazanmak için soluğumuzu uzun, irademizi diri

tutuyoruz." Konuşmanın ardından DGB Müzik Atölyesi kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Müzik dinletisinde 12 Eylül Faşist askeri cuntası tarafından katledilen Erdal Eren anıldı.

Kısa bir aradan sonra konuşmalara ve önergelerin sunumuna geçildi. Siyasal süreç, ekonomik kriz ve emperyalist savaşa dair konuşmalar gerçekleştirildi. Konuşmalarda emperyalist-kapitalist sistemin savaş ve sömürüye dayandığı, krizin derinleştiği bununla beraber baskının, gericiliğin ve zorbalığın giderek arttığı vurgulandı. Bunun karşısında birliğimizin gücüyle mücadeleyi büyütmek gerektiği ifade edildi. Gelen önergelerin ardından "Savaşa değil eğitime bütçe" şiarını yükseltmek ve emperyalist savaşa dair yerelerde toplantılar yapmak gençliği anti-emperyalist mücadeleye çağırarak gerektiği kararlaştırıldı.

Yaşanan toplumsal sorunlara dair kadın sorunu, ulusal sorun, çevre ve hayvan katliamı gibi toplumsal sorunlara dair politik bakışını örgütleyebilmek ve bu eylemli süreçlerde daha inisiyatifli

davranmak gerektiği vurgulandı. Birinci bölümün sonunda Didim'de keyfi gerekçelerle tutuklanan sınıf devrimcileri için bir dayanışma mesajı yayınlandı.

Kolektif hazırlanan yemek molasının ardından tartışmaların son bölümüne geçildi. Gençlik mücadelesinin güncel durumu, çalışma tarzı ve yayınlara dair konuşmalar gerçekleştirildi. Gençlik mücadelesine dair çalışma deneyimleri aktarıldı. Çalışma tarzında yerel meclis odaklı çalışmanın önemine vurgu yapıldı. Kol, kulüp, toplulukların çalışma için verimli alanlar olduğu ifade edildi. Okul odaklı çalışmanın güçlendirilmesine vurgu yapıldı. Yaratıcı ve hedefli çalışma başlığı bir diğer tartışma başlığı oldu.

Yeni döneme dair yürütülen tartışmalarda Ortadoğu'da yaşanan güncel süreç ve Suriye'ye dönük cihatçı çetelerin saldırıları, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının tırmandırıldığı, bunun karşısında gençlik içerisinde anti-emperyalist mücadele hattının örgütlenmesi tartışıldı. Aynı zamanda son haftalarda artan tutuklama

ve gözaltı saldırılarına karşı eylemli tepkiler örgütlenme kararı alındı. Bunun yanında gelecek işçi direnişleri ve grevlerle daha fazla bağ kurma, sınıfın yaşadığı sorunları üniversitelere taşıma çalışmalarının güçlendirilmesi kararı alındı.

Yayınlara dair Geleceğin Sesi bülteni üzerinden bültenin niteliği, çıkış periyodu ve kullanımı üzerine de detaylı bir tartışma gerçekleştirildi. Bültenin ayda bir olarak çıkarılması, yazıların daha güçlü bir ön hazırlıkla yazılması kararları alındı. Aynı zamanda DGB meclislerinde "devrimci yayın" tartışmaları ve atölyeleri yürütülmesine karar verildi.

Bunun yanında etkinliğe Bandırma On Yedi Eylül Üniversitesi'nden öğrenciler selamlama mesajı gönderdi. Mesajda şunlar denildi:

"Devrimci Gençlik Birliğinin 10. yılını selamlıyoruz, 2025 yılına girerken içinden geçtiğimiz dönemin zorlu koşullarının ancak dayanışma ile üstesinden geleceğimizin bilincindeyiz. Tutuklamalara ve baskılara boyun eğmeyen, yılmayan, sınıf mücadelesini omuzlayan devrimcilerin yanında olmak bizim için onurdur. Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm! Yaşasın DGB! Yaşasın devrimci dayanışma!"

İkinci bölümün ardından DGB Müzik atölyesi yeniden sahne aldı. Halay parçaları ile etkinlik coşkulu bir şekilde bitirdi.

**Erdal Eren
devrim ve
sosyalizm
mücadelemizde
yaşıyor!**